CGT BALEARS

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 132 · Octubre 2011 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Així ens volen...

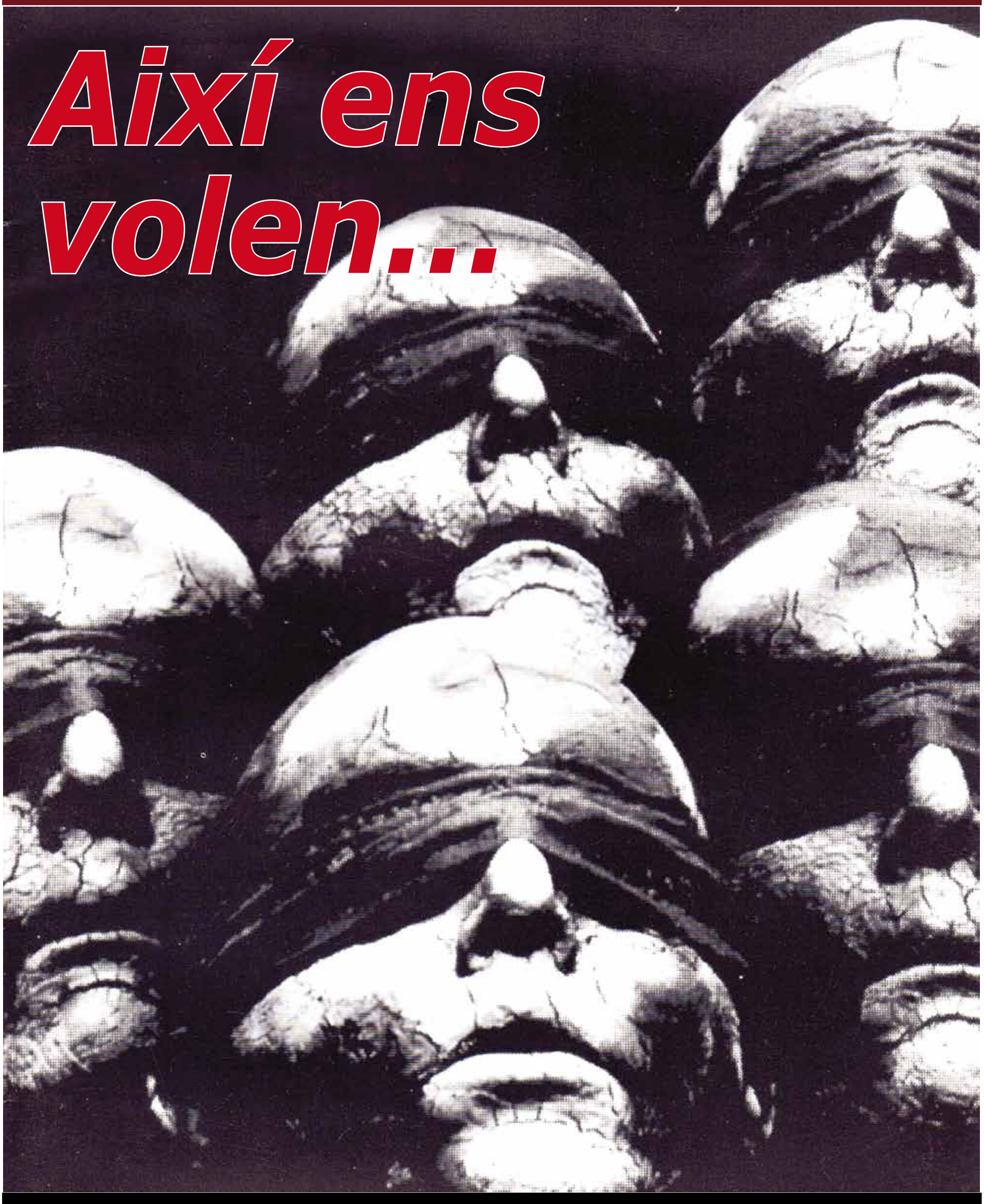

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Octubre 2011 · núm. 132 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Així ens volen...

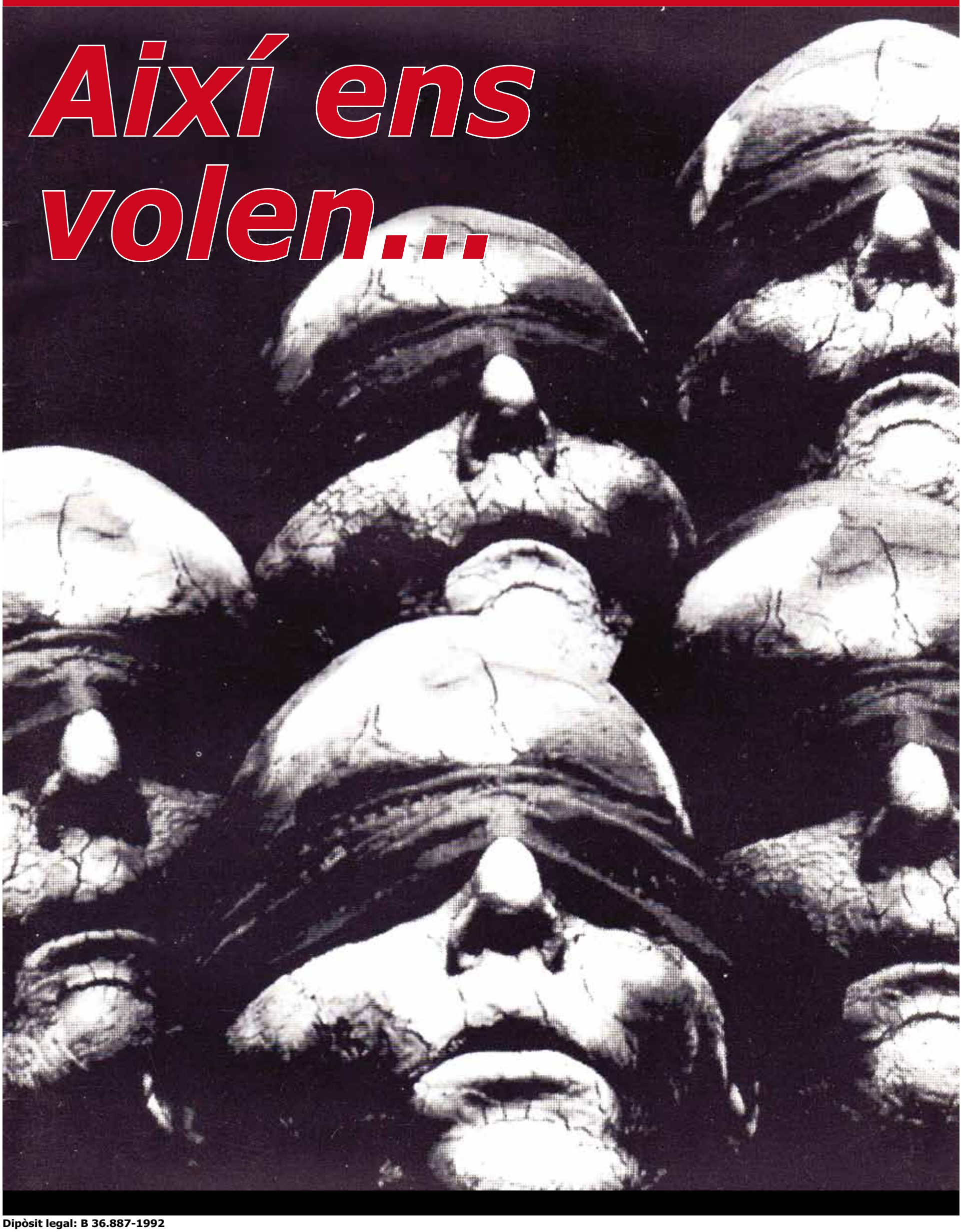

Dipòsit legal: B 36.887-1992

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Editorial

29-S, 15-O i més, la lluita està al carrer

Les nostres vides o els seus beneficis

Ara fa poc més d'un any es va portar a terme una vaga general contra la reforma laboral i amb l'objectiu d'aturar les mesures neoliberals que dictaven les institucions capitalistes, i que tant el govern espanyol com el català, amb el suport dels respectius parlaments, aplicaven submisament. Aquestes mesures van ser un atac més als drets de tots els treballadors i treballadores, generant més riquesa als qui han provocat la "crisi", la banca, el capital financer i la patronal.

Ara, un any després, estem encara pitjor: més atur, més retallades en sanitat, educació i serveis socials, més precarietat, més pobresa, més exclusió social, més desnonaments,... mentre es mantenen els privilegis de banquers, polítics, empresaris i els sectors socials més adinerats.

Amb l'aprofundiment de les retallades, reformes i atacs contra els i les treballadores al llarg dels últims mesos, que contrasta amb la manca de voluntat de donar una resposta real i necessària a aquests atacs per part del sindicalisme institucionalitzat, ens reafirmem en el convenciment que ha arribat el moment de sortir junts al carrer a dir prou!, posant en marxa el procés cap a una vaga general amb capacitat de d'enfrontar-nos a l'actual ofensiva capitalista i avançar en la conquesta de nous drets socials.

Per això vam cridar a una jornada de mobilització el passat 29 setembre sota el lema "La lluita és al carrer - Cap a la Vaga General" a la qual vam convidar de manera oberta a participar a totes aquelles organitzacions, col•lectius i moviments socials que van voler fer seva aquesta convocatòria trencant amb la política de pacte social i desmobilització de CCOO i UGT, i mobilitzant-nos amb a qui des de les places i les assemblees populars reclamen una democràcia real.

La jornada del 29-S era el primer pas d'un calendari de mobilitzacions que tindrà la seva continuïtat en la jornada internacional de lluita del 15 d'octubre "Unides per un canvi global", una jornada de lluita i mobilització de dimensió planetària amb manifestacions a ciutats de tot el món, i en les

mobilitzacions que s'estan preparant per al mes de novembre, amb la finalitat de centrar la lluita en les reivindicacions del repartiment del treball i de la riquesa i en la defensa dels serveis públics i els drets socials, des de la perspectiva d'un canvi radical del sistema econòmic. Seguim donant suport així mateix a les mobilitzacions en defensa de l'educació, sanitat i d'altres serveis públics que s'estan convocant per tota Catalunya.

Considerem imprescindible que la mobilització sigui continuada i sostinguda en el temps per a exigir junts i el més unitàriament el següent:

1- Defensa dels serveis públics (ensenyament, sanitat, transports,...) i la nostra oposició a les retallades, les privatitzacions i externalitzacions.

2- No pagar el deute i que la banca i els sectors estratègics siguin un sector públic.

3- Derogació de les reformes laborals i de les pensions que han retallat drets.

4- Redistribució de la riquesa i repartiment del treball, per a crear ocupació digna per a tots i mentrestant garantir un ingrés adequat a totes les persones desocupades.

5- Paralitzar els desnonaments i garantir l'habitatge de lloguer a preus accessibles per a tots i totes.

La lluita està en el carrer i en els llocs de treball, en defensa dels nostres drets.

Passem de la indignació a l'acció.

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Pedro Rosa i Laura Rosich. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Llorenç Buades L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

"És necessari, doncs, fer fora de de les ments proletàries el concepte de la seva inferioritat per fer-se càrrec de la vida social"

"Els municipis lliures"
de Joan Montseny

Drets dels subscriptors:
D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a http://cat.creativecommons.org/

REPORTATGE

Les retallades que promou la Generalitat afecten també a l'ensenyament superior. Per fer-hi front s'ha decidit convocar una jornada de vaga el 17 de novembre

La tardor calenta també ho serà a les universitats

Privatització i lluita a les universitats catalanes

Ermengol Gassiot Ballbè

Les universitats públiques catalanes han patit, en els darrers mesos, importants retallades del pressupost que reben de la Generalitat. En els pressupostos del 2012 les retallades s'aprofundiran encara més. La disminució del pressupost està comportant la reducció de plantilles, el tancament d'alguns estudis i un deteriorament dels serveis, principalment la docència. Paral•lelament, els mateixos responsables polítics que promouen les retallades apareixen vinculats a fundacions privades dedicades a la docència i recerca que reben milions d'euros de subvencions públiques. Alhora, la lluita de treballadors (professorat i d'administració) i estudiants en defensa de les universitats públiques s'ha anat estenent.

La tardor calenta que s'anuncia també ho serà a les universitats. Les retallades al conjunt dels serveis públics que està promovent la Generalitat de Catalunya afecten també a l'ensenyament superior. Com en les retallades de sanitat, el govern les justifica per la situació financera que la crisi econòmica ha generat i defensa que l'actual sistema d'universitat pública és insostenible i que cal reformar-lo per fer-lo més compatible amb l'economia de mercat.

La voluntat de transformar les universitats públiques ja s'ha evidenciat en els pressupostos de la Generalitat d'aquest any, que els destinen un total de 688,7 milions d'euros. Aquesta xifra se situa lluny dels 864,6 milions de l'any 2010 i suposa una reducció d'entorn un 20% en el finançament de les universitats públiques procedent de la Generalitat. La reducció ha afectat la totalitat de les universitats, amb una incidència especial en les tres més grans, la Universitat de Barcelona, la Universitat Autònoma de Barcelona i la Universitat Politècnica de Catalunya, que són les que tenen major nombre d'estudiants, les plantilles més grans, un volum de recerca més elevat i la major part d'estudis i titulacions. A més, el govern ha continuat sense traspassar a les universitats les quantitats previstes en el Pla de Millora de les Universitats, que pugen també a diversos milions d'euros. Aquest incompliment ja es va produir en els anys 2009 i 2010 i hauria incidit, segons diversos rectorats de les universitats, en els importants dèficits que algunes d'elles arrosseguen.

Pressupost de les universitats públiques catalanes

	UB	UAB	UPC	UPF	UdG	UdL	URV
Any 2010	254,3	190,9	178,7	57,5	59,7	48,8	74,6
Any 2011	200,4	150,5	139,9	48,5	48,7	40,9	59,8
Reducció	**53,9**	**40,4**	**38,8**	**9,0**	**10,0**	**7,9**	**14,8**

Nota: les xifres corresponen a milions d'euros. UB: Universitat de Barcelona, UAB: Universitat Autònoma de Barcelona, UPC: Universitat Politècnica de Catalunya, UPF: Universitat Pompeu Fabra, UdG: Universitat de Girona, UdL: Universitat de Lleida, URV: Universitat Rovira i Virgili.

Andreu Mas-Colell, titular del Departament d'Economia i Coneixement, del qual depenen les universitats, ha insistit reiteradament que cal fer una àmplia reforma a l'ensenyament superior i que aquestes retallades del finançament no són conjunturals, sinó que es consolidaran en el futur. De fet, les informacions de què disposem apunten que els pressupostos de l'any 2012 seran encara més baixos que els actuals, entorn un 5% com a mínim. Una de les mesures que Mas-Colell exigeix a les universitats és que deixin d'acumular dèficit i tendeixin a eixugar-lo. Davant d'això, els/les rectores de les universitats, agrupats en l'Associació Catalana d'Universitats Públiques (ACUP) no han volgut protagonitzar cap oposició real a les retallades i han acabat aplicant el que els dictava la Generalitat.

Treballadors/es i estudiants, víctimes de les retallades.

De manera similar al que succeeix en altres àrees de l'administració pública i entitats dependents, la informació de l'aplicació de les retallades és confusa. La Generalitat i les gerències i equips de govern de les universitats difonen només parcialment algunes de les actuacions més immediates tot assegurant que ni les plantilles, ni la qualitat de la docència ni el caràcter públic de les universitats estan amenaçats. Durant els primers mesos de l'any 2011 sovint les majories de CCOO i UGT en els comitès d'empresa i juntes de personal han jugat també la carta d'evitar l'alarmisme, amagant informació al conjunt de treballadors/es i als estudiants. Per contra, tant a la UAB com a la UB, les seccions sindicals de CGT han compartit aquesta informació amb les assemblees de treballadors/es i estudiants i han fet arribar als mitjans de comunicació els efectes i les intencionalitats reals d'aquestes mesures.A les diferents universitats, les retallades del pressupost del 2011 s'han distribuït en tres capítols: inversions, despeses corrents i personal. A més, s'han utilitzat els ingressos procedents de matrícules per a compensar la caiguda de finançament. Així, el govern va aprovar el mes de juny un increment del 7,6% de les taxes universitàries, més de 4 punts per sobre de l'IPC. Aquest augment, a més, creix exponencialment en les segones i terceres convocatòries, fet que grava especialment la gent que treballa i estudia simultàniament i que sovint han de repetir un examen o una assignatura per la dificultat de compaginar feina i estudis.

L'augment del preu dels estudis afecta especialment un col•lectiu, els i les estudiants extracomunitaris, per a qui les matrícules dels màsters han pujat, darrerament, un 300% en algunes universitats, com la UAB. A les discriminacions de que habitualment ja són objecte les persones procedents d'Àfrica, Llatinoamèrica o Àsia, se n'hi ha afegit recentment una altra. Pel curs 2012-2013 es preveu una altra pujada de les taxes universitàries que, en el cas de la UAB, suposarien uns ingressos extraordinaris de quasi 6,2 milions d'euros, segons càlculs del propi rectorat. Diverses informacions apunten, a més, que CiU i el PP estan negociant un increment del 20% del preu dels estudis pel proper any.

Els efectes de les retallades sobre els i les treballadores també es fan notar. Les diferents universitats han rebaixat la despesa en salaris, descens que se suma a la disminució en el 5% del salari des del juny de 2010 pateixen tots els treballadors/es públiques i promoguda pel govern del PSOE. Algunes universitats han optat per cobrir jubilacions, com la UB. Aquestes mesures s'han combinat amb un descens de la categoria d'alguns contractes laborals, tant de PAS com de professorat. En algunes universitats, com en la UPC, la UPF i, en menor mesura, la UB, s'ha modificat el sistema de còmput de la jornada laboral dels professors associats, de tal manera que aquest curs imparteixen el doble de classes per les mateixes remuneracions, que generalment no superen els 750 euros al mes i, molt sovint, no arriben ni als 500. També s'han produït alguns acomiadaments i, sobretot, s'han deixat de renovar contractes temporals en places de reforç i d'interins en el personal d'administració i serveis i el professorat. Només a la UAB a prop de 120 professors associats no se'ls ha renovat el contracte aquest curs 2011-2012. A la UPC han estat 190 els professors associats no renovats, i a més de 500 se'ls ha baixat la dedicació o la categoria.

Les retallades en personal que la Generalitat i les universitats preparen pel proper curs seran, encara, molt més dures. Es calcula que entorn 2.000 professors/es associades perdran la seva feina universitària. Igualment es volen suprimir els llocs de treball de diverses desenes d'investigadors posdoctorals i de personal investigador en formació mentre no es garanteixen la continuïtat de programes d'estabilització de professorat contractat que, de fet, ja aquest 2011 han quedat congelats. Només a la UAB 550 professors/es i investigadors/es perdran el seu lloc de treball el proper curs si es porten a terme les previsions de l'empresa, fent caure en prop d'un 14% la capacitat docent d'aquesta universitat. Si s'afegeixen les jubilacions que no es reposaran, la caiguda de professorat i investigadors serà superior a 600. La situació del Personal d'Administració i Serveis no és més esperançadora. A més de la no renovació de contractes temporals, que ja s'ha produït en molts casos en liquidar-se determinats serveis (com per exemple les biblioteques de caps de setmana a la UB), en algunes universitats comencen a sonar notícies de presentacions d'ERO's. De fet, de cara a l'any 2014 la Generalitat i els rectorats preveuen haver retallat en un 15% les plantilles de treballadors/es de les universitats.

A part de la pèrdua de llocs de treball, els principals afectats de les retallades de personal a les universitats seran els i les estudiants. Els horaris d'alguns serveis s'han restringit, com per exemple les biblioteques, i ha caigut en alguns llocs el personal d'atenció al públic. La reducció del professorat també està comportant que se suprimeixin alguns grups de classe de tal manera que, de facto, s'anul•li la possibilitat d'estudiar amb jornada partida, com ara el nocturn. En algunes titulacions tampoc s'estan oferint totes les assignatures que, sobre el paper, formen part dels nous plans d'estudi aprovats arran del Procés de Bolonya. Per si fos poc, en moltes facultats s'està incrementant la massificació a les aules per cobrir el dèficit de professorat, amb grups que han passat d'un màxim de 80 a 120 alumnes.

Retallades en els màsters públics, negocis amb màsters privats

Amb l'aprovació del Pla Bolonya les antigues llicenciatures universitàries han estat substituïdes pels graus i els màsters. Els màsters complementen l'ensenyament dels graus i, en el paper, és on l'estudiant obté l'especialització. Durant el conflicte per l'aprovació del Pla Bolonya, el govern tripartit d'aleshores i els diferents rectors van assegurar que hi hauria una oferta de màsters dins el sistema públic que garantiria als estudiants poder completar els seus cicles formatius. La realitat va per un camí ben diferent. El curs 2011-2012 la Generalitat i els diferents rectorats han començat a suprimir màsters amb l'excusa de tenir baixos nivells de matriculació. L'objectiu declarat per la Generalitat és eliminar entorn 250 màsters "no competitius", prop del 30% dels existents actualment. Fent això els alumnes de diverses disciplines perdran la possibilitat de completar els seus estudis a la universitat on els han començat i, fins i tot, en el conjunt de Catalunya. Com a mínim dins el sistema públic.

Actualment existeixen dos tipus de màsters. La propaganda de les universitats generalment no sempre els distingeix de manera clara. Uns, els màsters oficials, són els que formen part del sistema d'ensenyament públic i tenen una part del cost de la matrícula subvencionada. Encara que, com en els graus, la part que l'estudiant paga sigui, any rere any, més gran, encara ara les taxes cobreixen menys de la meitat del que val realment la docència que rep. El seu preu actual ronda els 2.000 euros. Aquests són els tipus de màsters que les universitats i la Generalitat estan suprimint.

Els màsters propis, junt amb altres postgraus, són cursos que no estan inserits en l'ensenyament públic, tot i que porten la marca de la universitat pública on s'imparteixen. Les universitats molt sovint els ofereixen juntament amb altres institucions que poden ser empreses privades. Les normes que regulen aquests màsters són molt més laxes i generalment depenen de les persones que els promouen, dins de les universitats i institucions implicades. Les hores del professorat que participa en aquests màsters, sobre el paper, no computen en la seva dedicació i això els permet obtenir un ingrés extra. Això fa que per a determinats professors, normalment funcionaris vinculats als centres de decisió de facultats i universitats, participar en màsters propis sigui una opció atractiva. La secció sindical de CGT a la UAB ha denunciat en reiterades ocasions que en alguns d'aquests màsters els professors que hi participen poden arribar a cobrar 240 euros per hora de classe impartida. A més, estar vinculat a màsters d'aquest tipus facilita sovint establir relacions amb empreses (en molts màsters bancs i altres companyies són "partners" o hi participen amb professorat o ofereixen llocs de pràctiques) i, en definitiva, obrir vies de promoció professional en l'àmbit privat.

Com succeeix també en la sanitat, una part de les retallades s'estan aplicant en la reestructuració dels serveis, tot desplaçant oferta d'estudis de l'àmbit públic en el privat. En els màsters universitaris aquest procés s'ha accentuat aquest any. De cara al futur immediat, Mas-Colell ja ha anunciat la necessitat de reduir també l'oferta de graus universitaris públics. El rector de la UPC, Manel Giró, ha manifestat en l'obertura del curs universitari català que la Generalitat comptarà amb la col•laboració dels rectors per a dur a terme aquest procés. Els pitjors auguris dels crítics amb el procés de Bolonya de fa uns anys semblen acomplir-se: las privatització de l'ensenyament universitari és en marxa.

Complicitats, negocis i diners públics

Els rectorats i certs sectors de les universitats no només no han volgut frenar la privatització d'una part de la docència i la recerca, sinó que n'estan sent agents actius. Andreu Mas-Colell, actual conseller d'Economia i Coneixement, n'és un bon exemple. Professor d'economia, és un destacat defensor de les teories neoliberals i la microeconomia. En els darrers anys, tot i ser un funcionari públic, ha defensat activament l'expansió de la iniciativa privada en l'ensenyament universitari. Des del 2006 Mas-Colell ha promogut una fundació privada, la Barcelona Graduate School of Economics (BGSE), orientada a fomentar estudis de postgrau i màsters en àrees relacionades amb l'economia. En els darrers anys la BGSE ha esdevingut un consorci amb la participació de la UPF, la UAB, l'Ajuntament de Barcelona i diverses entitats privades. Fins finals de l'any 2010 Andreu Mas-Colell n'ha sigut el president.

En els màsters i cursos de la BGSE hi participen habitualment grans empreses privades i entitats financeres, que sovint han aportat directius com a professors. La resta dels equips docents els han completat professors d'universitats tant catalanes com estrangeres, entre ells molts rectors d'universitat, i també en ocasions càrrecs públics dels governs català i espanyol. En situar-se fora del sistema públic, aquests professors poden tenir retribucions complementàries a les seves nòmines, fet que sobta en casos com els rectors i responsables polítics, que tenen reconegudes excedències o reduccions de jornada del seu lloc de treball per a dedicar-se plenament al seu càrrec. Els preus dels màsters que ofereixen són entre el 500% i el 1.000% superiors als que s'imparteixen dins del sistema públic i, per tant, s'orienten exclusivament a estudiants amb grans nivells adquisitius. Sovint són també una via per a promocionar acadèmicament directius de grans empreses, ja que els màsters sovint operen com a cursos de formació per a aquest tipus de personal. D'altra banda, en la mesura en què part dels professors són també directius, serveixen per a legitimar "acadèmicament" determinades polítiques empresarials.

Paradoxalment, aquest tipus d'iniciatives han rebut un ferm suport de les institucions que insisteixen en promoure retallades als serveis públics. No és estrany que les universitats facilitin reduccions de jornada, amb manteniment del sou, a professors que promouen aquests màsters i iniciatives similars amb empreses privades. D'aquesta manera, amb els pressupostos públics es financen, de forma encoberta, activitats privades d'alguns professors i alts càrrecs universitaris que, alhora, els faciliten ingressos complementaris. La segona via és encara més explícita. Diverses institucions públiques participen i financen activament aquests consorcis privats, les mateixes institucions que insisteixen en la necessitat de retallar plantilles i serveis. Dins d'aquest engranatge privatitzador, la BGSE d'Andreu Mas-Colell n'és un exemple molt clarificador, tal i com evidencien els quasi 9 milions d'euros rebuts de fons públics els darrers dos anys.

A part de les subvencions enumerades en la taula annexa, la BGSE n'ha rebut d'altres instàncies públiques. Un exemple és l'ajut de 15.000 euros que va percebre per a la realització del màster denominat "Master in Competition and Market Regulation" durant el curs 2008-2009 per part del Tribunal Català de Defensa de la Competència.

Fundacions com la Barcelona Graduate School of Economics compten amb la participació i la complicitat de múltiples poders públics. Des del novembre de 2008 la BGSE ha estat participada per la Universitat Pompeu Fabra i per la Universitat Autònoma de Barcelona, i els seus rectors formen part del patronat de la fundació. El maig de 2010 l'Ajuntament de Barcelona també va passar a formar part de la fundació i del seu patronat, que actualment té com a president honorífic a Joaquín Alumnia. Entre els seus membres hi podem trobar, a més dels rectors esmentats i d'un representant de l'Ajuntament de Barcelona, a Manuel Cermerón, directiu d'Agbar, Javier de Agustín, directiu d'AXA Seguros, Josep Oliu, president del Banc Sabadell, Manel Rosell, president de Catalunya Caixa o Jordi Gual, directiu de La Caixa. Andreu Mas-Colell continua formant-ne part, encara que ara ja no com a president.

Alguns exemples de màsters propis:

Nom del màster	Institucions responsables	Curs	Preu
Màster en Economics of Science and Innovation	BGSE, UPF, UAB	2009/2010	12.000 €
Màster en Gestión de la Industria de la Moda y el Diseño (Fashion Management)	UAB i URL	2011/2012	6.950 €
International Master in Business Management	UAB	2011/2012	8.000 €
Màster en Administració i Direcció d'Empreses	BGSE, UPF	2011/2012	24.900 €
Màster Executive en Logística Integral. Supply Chain Management	UPC	2011/2012	8.970 €

BGSE: Barcelona Graduate School of Economics.

Alguns dels ingressos públics que rep la BGSE:

Procedència	Data	Quantitat	Referència
Generalitat de Catalunya. Pressupostos 2011	2011	90.000	http://www15.gencat.cat/ecofin_wpres11/pdf/VOL_P_EID.pdf
Generalitat de Catalunya. Pressupostos 2010	2010	100.000	http://www15.gencat.cat/ecofin_wpres10/pdf/VOL_L_EID.pdf
Generalitat de Catalunya. Pressupostos 2009	2009	100.000	http://www15.gencat.cat/ecofin_wpres09/pdf/VOL_L_EID_1.pdf
Generalitat de Catalunya. Subvenció directa	2010	50.000	DOGC núm. 5318, 13-02-2009, pàg. 11238
Estat espanyol. Pressupostos generals	2011	1.000.000 (*)	http://www.sgpg.pap.meh.es/Presup/PGE2011Ley/MaestroTomos/PGE-ROM/doc/L_11_E_G11.PDF
Estat espanyol. Pressupostos generals	2010	2.000.000	http://www.sgpg.pap.meh.es/Presup/PGE2010Ley/MaestroTomos/PGE-ROM/doc/L_10_E_G11.PDF
Estat espanyol. Pressupostos generals	2009	5.500.000	http://www.sgpg.pap.meh.es/Presup/PGE2009Ley/MaestroTomos/PGE-ROM/doc/L_09_E_G11.PDF

(*) En l'esmena núm. 001019 als Pressupostos Generals de l'Estat, el grup parlamentari de CiU al Congrés de Diputats demanava que la subvenció fos de 10.000.000 d'euros

La informació de la taula ha estat recopilada per la secció sindical de CGT a la UAB.

La lluita per una universitat realment pública i popular

Amb un cert retard respecte les lluites de defensa de la sanitat, els diferents sectors de les universitats públiques durant la primavera d'aquest any han anat engegant també els motors del rebuig de la privatització. Les universitats són institucions dividides en estaments: els/les estudiants, el personal d'administració i serveis (PAS) i, finalment, el personal docent i investigador (PDI). La diversitat de situacions contractuals i de tasques entre el col•lectiu de treballadors/es és tan gran, que en cada universitat hi ha una junta de personal i un comitè d'empresa pel PDI i uns altres pel PAS. La resposta a les retallades no ha sortit d'aquests comitès ni juntes, on generalment CCOO té majories relatives o absolutes, sinó de la creació d'espais unitaris on confluеixen estudiants, PAS i PDI. L'abril d'aquest any es va crear la Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública (PUDUP), que va anar cobrant força durant els mesos de maig i juny. La PUDUP reproduïa una experiència d'unió dels tres estaments universitaris similar a la UAB existent al llarg del curs anterior. En ambdós casos la CGT ha tingut un paper molt important en el sorgiment i funcionament de les dues plataformes.L'objectiu principal de la PUDUP és plantejar una lluita que vagi no només en contra de les retallades sinó que proposi també un canvi real que faci de les universitats un servei realment públic. Per això planteja que cal que els estudis i la recerca no s'orientin a les necessitats empresarials, que el finançament de les universitats sigui públic i que no depengui del sector privat, que se suprimeixin les desigualtats en les plantilles, s'eradiqui la precarietat laboral i s'eliminin els privilegis d'alguns sectors. També es reclama que es garanteixi una igualtat d'oportunitats real en l'accés a la universitat amb una disminució de les taxes i una política de beques millor. De fet, a l'Estat espanyol es dedica únicament el 0,09% del PIB a beques, mentre que la mitjana de la UE és del 0,26%. I, finalment, també es planteja la necessitat de canviar radicalment el model de govern de les universitats, on els claustres han anat perdent poder, un poder que cada cop més s'ha anat concentrant en els sectors més privilegiats del professorat i en empreses privades presents als Consells Socials de cada universitat.

L'existència de la PUDUP ha estimulat la dinamització de processos assemblearis en alguns sectors dels/les treballadores més precàries. A la UB el mes de juny es va crear l'Assemblea de professors associats de la Facultat de Filologia i a la UPF aquesta tardor s'ha creat la Plataforma de professors associats. En tots dos casos han organitzat un dels col•lectius més afectats per les retallades laborals i han iniciat negociacions directes amb els respectius rectorats. La PUDUP també ha dinamitzat processos assemblearis. Aquest setembre la UAB, una assemblea de treballadors/es, en la que en van assistir més de 350, ha exigit a juntes i comitès que no entressin a negociar les retallades i que es convoqui una vaga de tots els sectors de les universitats pel proper novembre. A la UB i a la UPF diferents assemblees s'han anat pronunciant també en aquest sentit.

El dissabte 8 d'octubre, a la plaça Universitat de Barcelona la PUDUP ha realitzat l'assemblea general d'universitats catalanes, amb la participació de gent de pràcticament totes les universitats de Catalunya. Entre d'altres conclusions, s'ha decidit la convocatòria d'una jornada de vaga PDI, PAS i estudiants el proper 17 de novembre. En el moment del tancament d'aquesta edició desconeixem quina resposta donaran els sindicats i les juntes i comitès a aquesta crida. Únicament sabem que les seccions sindicals de CGT a la UAB i a la UB han manifestat que acataran les decisions de l'assemblea.

Propostes de la CGT

Algunes mesures proposades als rectorats per la CGT per fer front a la situació econòmica de les universitats:

- Incrementar els cànons que els mestratges propis i les empreses spin-off han de pagar a les universitats.
- Fer incompatible les reduccions en la docència oficial amb la participació en màsters i cursos no oficials.
- Suprimir les aportacions netes a fundacions i a les càtedres de gestió mixta participades per empreses privades i/o entitats financeres.
- Reducció dels càrrecs i encàrrecs de confiança nomenats pels rectorats.
- Reduir els enormes salaris dels equips de gerència i les despeses de caràcter protocol•lari i sumptuari dels equips de govern.
- Plantejar l'alienació d'immobles de titularitat -o amb participació- de les universitats ubicats fora dels Campus en els que es desenvolupin majoritàriament activitats de caràcter "privat".
- Auditar la situació financera dels edificis de titularitat -o amb participació- de les universitats ubicats dins dels Campus en els que majoritàriament no es desenvolupin activitats acadèmiques de caràcter públic i, arribat el cas, alienar-los.
- Recuperar les universitats com espais de titularitat pública de caràcter acadèmic, desballestant progressivament totes les fundacions participades; procedint a vendre els seus actius quan aquests estiguin localitzats fora dels Campus i figurin a nom de societats instrumentals.

Perquè no som mercaderies en mans dels poders polítics, econòmics i financers. Cal estendre la lluita al carrer i als centres de treball, en defensa dels nostres drets.

Cal una mobilització global, perquè ens hi juguem el futur.

Del 29-S al 15-O
Passem de la indignació a l'acció

Redacció

Crònica del 29-S a Barcelona

- Recorregut del bus reivindicatiu el matí del 29-S:

L'autobús combatiu va començar la ruta reivindicativa a les 8.20h. de la caravana, decorada amb pancartes i banderes dels sindicats presents CGT, CNT-AIT, CNT Catalunya i IAC, amb la participació d'unes 150 persones en l'autobús i altres vehicles.

El primer punt de la ruta va ser Consorci d'Educació de Barcelona a la Plaça Urquinaona on es va llegir un manifest sobre la problemàtica de l'ensenyament i cridar diverses consignes en contra de les retallades i a favor de la necessitat de realitzar una vaga general.

Des d'allí el bus combatiu va partir cap a la Torre Agbar amb una caravana d'uns 30 vehicles (cotxes, motos i bicicletes). Una vegada allí els integrants de la caravana es van concentrar en les portes d'Aigües de Barcelona cridant consignes contra les retallades i contra les privatitzacions. Un company d'Aigües de Barcelona va intervenir per a explicar les privatitzacions que es volen efectuar i l'acomiadament de treballadors que això representa.

D'allí es va partir cap a l'hospital de Sant Pau on esperaven a la porta d'urgències els treballadors que van exposar que el Comitè d'empresa no acceptarà cap retallada i que per la nit hi hauria concentració i mobilitzacions.

De nou en ruta cap a l'hospital Dos de Maig on es va fer una trobada amb treballadors i usuaris, llegint un manifest els membres de la ruta reivindicativa i els usuaris de l'Hospital van explicar la seva problemàtica i la nefasta actuació del Comitè d'empresa que s'oposa a les mobilitzacions. Durant la concentració es van tallar els dos carrers on es localitza l'hospital.

Després la caravana reivindicativa va dirigir-se al Departament de Territori i Sostenibilitat on es va ocupar transitòriament les oficines mentre cridaven consignes contra les retallades i per la necessitat d'una vaga general, informant de la necessitat de lluitar contra el capital.

Després el bus es va dirigir a l'empresa COMSA-EMTE on es va entrar en les seves instal•lacions denunciant el tancament de l'empresa i l'acomiadament de treballadors i treballadores.

La marxa va continuar fins a l'hospital Clínic arribant allí al voltant de les 13:30h. on es va tallar el carrer Villarroel i posteriorment al costat dels treballadors es va ocupar l'hospital de forma silenciosa per respecte als usuaris.

La ruta combativa va continuar en marxa desplaçant-se fins el carrer Sant Pau 109 en suport amb els concentrats contra el previst desnonament de l'edifici.

- Manifestació per la tarda:

Activistes socials i afiliades dels sindicats CNT-AIT, CGT, CNT-Catalunya, CoBas, Solidaritat Obrera, COS i IAC es van manifestar la tarda del 29-S pel centre de la ciutat per rebutjar les retallades i denunciar la precarietat laboral i la situació econòmica, així com remarcar que cal actuar i mantenir les mobilitzacions, i caminar cap a una nova vaga general.

La marxa, a la que van participar unes 2000 persones, va començar davant la seu de Foment Nacional del Treball a dos quarts de set, on es van llançar ous en senyal de protesta. Després va avançar per la Via Laietana fins a arribar a la plaça de Sant Jaume, i posteriorment va continuar pel carrer de Ferran i per la Rambla fins a la plaça de Catalunya, protagonitzant una seguda. Després es va dirigir a plaça Universitat, on representants de cada sindicat convocant van realitzar uns breus parlaments. També van anunciar una concentració el 8 d'octubre a les 17 hores a la plaça de Catalunya, organitzada conjuntament amb el moviment d'indignats, per concretar actuacions per paralitzar desnonaments i seguir protestant per les retallades. Per completar la jornada reivindicativa, al vespre es fer una concentració de 200 persones a l'Hospital 2 de Maig i després es va fer una tancada a l'Hospital de Sant Pau, afectat per un ERO massiu.

Crònica del 29-S a Tarragona i Reus

- Pel matí a Tarragona:

Una cinquantena d'activistes dels sindicats CGT, IAC i Cobas, i de col•lectius com l'Ateneu Llibertari, es van concentrar a les 9.30 h. davant Inspecció de Treball a Tarragona i també van entrar a l'interior, en el marc de la jornada de lluita del 29-S.

Els activistes es van dirigir posteriorment a la URV on el president de Repsol inaugurava el curs, en un signe inequívoc del sotmetiment de la cultura i l'ensenyament universitari als interessos de les grans empreses.

Una cinquantena de persones van protestar al Campus Catalunya de la URV. La convocatòria feta per l'Ateneu Llibertari Alomà i la CGT va comptar també amb l'assistència de membres de la Plataforma Cel Net del Morell i el sindicat Co.Bas entre d'altres.

Entre crits de "Repsol mata, la URV remata" i "fora les empreses de la universitat", els assistents a la conferència d'inauguració de la URV per part d'Antoni Brufau, president de Repsol-YPF, van anar entrant sense impediments a l'Aula Magna, plena a vessar més aviat de gent de fora de la comunitat universitària que no pas estudiants i professors.

- Al vespre a Reus

A les 20 h. unes 150 persones es van concentrar a la Plaça Mercadal de Reus convocades per l'Assemblea Popular de Reus, que agrupa persones pertanyents a l'acampada del 15-M, la CGT i els col•lectius de l'Esquerra Independentista.

Després d'una cassolada de mitja hora es va llegir el manifest de la convocatòria, es va denunciar la situació que estem patint de retallades i pèrdua de drets a tots els nivells, es va remarcar la necessitat de caminar cap a una nova vaga general i es va animar a les persones assistents a seguir-se mobilitzant.

El 29-S també a Lleida i a Palma

A Lleida es van manifestar des del Parc dels Camps Elisis un centenar de persones convocades per la CGT i altres col•lectius.A Palma 200 persones es van manifestar des de s'Escorxador fins a la Plaça d'Islàndia, convocades per CGT, CNT, Maulets, Endavant i En Lluita, per donar resposta davant l'atac sense precedents que treballadors i treballadores estem patint per la política de retallades i pèrdua de drets impulsada pel govern i les institucions europees, a instàncies de la patronal i els mercats, en un procés de lluita coordinada des de la unitat d'acció i de classe.

15-O: Jornada internacional de lluita

El 15-O és una jornada internacional de lluita i mobilització. El 15 d'octubre ciutadans i ciutadanes de tot el món surten al carrer per mostrar la seva indignació per la pèrdua de drets socials i laborals a mans de l'aliança entre els poders financers i la classe política. Una crida a la lluita unides per un canvi global, perquè cal passar de la indignació a l'acció, perquè les nostres vides són més importants que els seus beneficis. Pels nostres drets socials i laborals. Pel futur del planeta.

Per una democràcia real i participativa.

El 15-O es van convocar manifestacions a Barcelona, Lleida, Tarragona, Reus, Girona i Palma, a les quals la CGT ha donat suport, conjuntament amb el moviment 15-M, el sindicalisme alternatiu i combatiu, i els moviments socials..

Les xifres ocultes de la crisi

La banca espanyola ha guanyat 66.111 milions d'euros des del 2007 fins el 2011

David Fernández

Qui la fa la paga, diu la dita. Però la comptabilitat de la crisi no respon a aquesta màxima: hi ha consens general que tothom s'ha d'estrènyer el cinturó en els moments de depressió, que cal retallar l'estat del benestar i que "res no tornarà a ser com abans". Tothom? L'aritmètica més bàsica desmenteix alguns números vermells d'una crisi que no afecta tots els ciutadans per igual.

Des de l'inici de les turbulències econòmiques, la tardor del 2007, la banca espanyola ha guanyat ja 66.111 milions d'euros, segons els comptes de resultats fets públics pel sector. Aquesta xifra contrasta amb una altra: 50.000 milions d'euros, la quantitat de la pitjor retallada en matèria de drets socials decretada mai per un executiu espanyol des del 1978. La tisorada prevista per al període 2010-2011 és de 15.000 milions. En el mateix temps, la banca ha previst guanyar, pel cap baix, més de 30.000 milions. Mentrestant, la pobresa ja colpeja dos milions de persones als Països Catalans, on l'atur afecta un milió de ciutadans.

I és que si sobre l'origen de la crisi hi ha amplis consensos —cicle col•lapsat de la fal•lera especulativa, punxada de la bombolla immobiliària, recessió internacional—, el debat sobre com sortir-ne és pràcticament monocolor. Al marge, hi trobem unes xifres que contribuirien a esperonar el debat públic sobre la dimensió de la crisi, sobre com l'estan enfrontant els governs i, sobretot, sobre qui n'està pagant la factura i a quin preu. En paraules de l'economista Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau, la situació es resumeix en una màxima: "Socialitzar pèrdues, privatitzant guanys: així estem sortint de la crisi".

Amb les reformes aprovades el maig del 2010 pel Govern de Rodríguez Zapatero ja es podia estimar que durant el període 2007-2013 es produiran a l'Estat espanyol unes retallades socials valorades en 50.000 euros, una reforma de les pensions que ha ampliat als 67 anys l'edat de jubilació i una reforma laboral que, segons els agents socials, ha precaritzat més les condicions de treball. Alhora, segons les projeccions estimades de la patronal bancària espanyola, ja es pot albirar que en el mateix període de temps la banca guanyarà 111.000 milions d'euros, més del doble del que es retalla.

Les balances de la crisi

Les dades oficials, obtingudes de l'Associació Espanyola de Banca (AEB), parlen de guanys continuats en plena època de crisi. Des del 2003, la banca espanyola ja ha acumulat uns beneficis nets de 145.000 milions d'euros. I una tercera part d'aquests guanys s'han produït després de l'esclat de la crisi. El 2007, 18.874 milions d'euros; el 2008, 16.602 milions; el 2009, 15.695 milions. I el 2010 —amb 310 oficines tancades i la supressió de 1.105 llocs de treball al sector— ha esdevingut una nova mostra de beneficis consolidats, que s'han apujat fins als 14.940 milions d'euros. Un 5% menys que els registrats el 2009.

En el tercer any de la crisi i en la posició habitual, el Banco Santander d'Emilio Botin va tornar a encapçalar el rànquing amb 8.181 milions d'euros. Seguit pel BBVA, en segona posició amb més de 5.200 milions i per davant de La Caixa, primera entitat catalana del rànquing, amb

1.307 milions nets. Les dades, però, estan parcialment esbiaixades perquè les principals entitats financeres han estat tancant els darrers exercicis amb dotacions milionàries per a provisions. Durant el 2010, a tall d'exemple, les cinc primeres entitats bancàries van dotar-se de provisions per valor de 6.670 milions d'euros. Cal apuntar, a més, que els comptes d'explotació de les dues principals entitats, el BSCH i el BBVA, estan directament vinculats a la seva expansió a l'Amèrica Llatina.

Tot i aquests grans beneficis, la banca ha rebut durant la crisi econòmica el suport decidit de polítiques públiques de rescat: des d'un FROB (Fons de Reestructuració Ordenada Bancària) de 6.750 milions d'euros carregats als Pressupostos Generals de l'Estat fins als plans de rescat de 150.000 milions anunciats per injectar liquidesa i reactivar un crèdit que mai no ha arribat al teixit productiu.

Per a Miren Etxezarreta, catedràtica emèrita d'Economia Aplicada de la UAB, les dades demostren alhora "el gran poder de la banca" i que "qui està pagant la crisi són, finalment, els treballadors i les
treballadores i la població en general". "De múltiples maneres", afegeix, "amb l'atur desbocat que estan patint, amb l'empitjorament de les condicions de treball, amb la retallada de drets socials, amb la disminució de l'estat del benestar i amb l'afebliment de drets democràtics, entre altres." I l'estadística és, en aquest cas, crematística: durant el 2010 la banca va guanyar 40 milions d'euros diaris, 1,7 milions d'euros a l'hora, 28.424 euros al minut, ben bé 500 euros al segon.

No només la banca guanya

Però no és només la banca qui no ha perdut sota la crisi. Només el 2010, les empreses multinacionals amb matriu estatal i la borsa espanyola també van obtenir uns guanys: en concret, 86.228 milions d'euros tot i trobar-nos en plena recessió. Només amb el 17,39% d'aquests beneficis n'hi hauria prou per revertir l'impacte negatiu de les retallades socials aplicades al període 2010-2011. Les grans empreses espanyoles agrupades entorn l'Ibex 35 van tancar el 2010 amb uns guanys nets de 47.000 milions d'euros. Al capdavant hi ha els més de 10.000 milions d'euros obtinguts per una Telèfonica que ja ha anunciat, malgrat tot, acomiadaments massius. La borsa espanyola, segons dades de Borses i Mercats Espanyols (BME), va retribuir durant el 2010 24.228 milions d'euros als accionistes, un 24% menys que el 2009 —32.208 milions—.

A les xifres més silenciades de la crisi caldria afegir-hi també el còmput de l'elevat impacte del frau fiscal i l'economia submergida, on treballen quatre milions de persones i que suposa que l'Estat deixi d'ingressar entre 70.000 i 241.000 milions d'euros anuals, segons les organitzacions professionals dels inspectors d'hisenda. En el cas de l'evasió fiscal, cal apuntar un detall significatiu per on s'ha passat de puntetes aquest 2010: entre els més de cent defraudadors del fisc espanyol que van ser enxampats amb comptes opacs a la sucursal de LGT a Lienchenstein hi constava Artur Mas Barnet, pare de l'actual president de la Generalitat de Catalunya. El cas es va tancar el novembre passat a l'Audiència Nacional espanyola per "prescripció delictiva": l'evasió era anterior al 2002 i l'actual president, aleshores conseller d'Economia, constava com a beneficiari del compte.

Creixen els sous dels consellers executius

Tot i l'impacte de la crisi, els sous dels grans directius també s'han incrementat. Mentre el 56% de la població catalana viu amb menys de 1.000 euros mensuals, els 584 càrrecs de conselleres executius i alts directius de les empreses espanyoles de l'Ibex35 van cobrar una mitjana de 989.000 euros durant el 2009, arribant a nivells retributius que han batut rècords històrics.

Aquesta mitjana suposava, el 2009, 113 cops el salari mínim interprofessional, quan el 2005 era 93 cops superior. La diferència encara és més abismal si se cenyeix la comparativa als càrrecs de consellers executius: cobren 313 cops el salari mínim: 2'7 milions anuals com a mitjana. Comparat amb l'any 2005, la xifra ha crescut un 33% des de l'arribada de la crisi. Una crisi que també ha permès, paradoxalment, que les grans fortunes de les deu principals famílies espanyoles hagin crescut un 27% durant l'anomenat "pitjor any de la crisi": 6.800 milions d'euros més de patrimoni el 2008. Mentrestant 442.000 petites empreses han tancat des del 2008 a l'Estat i la destrucció d'ocupació ja supera el milió i mig de llocs de treball, amb una mitjana diària de deu EROs (Expedient de Regulació d'Ocupació).

Les dades de grans riqueses relatives al 2009 també són suggerents: els grans patrimonis van créixer un 12,5% i a l'Estat espanyol hi ha 143.000 persones —16.000 més que l'any 2008 però 17.000 menys que el 2007— amb un patrimoni superior als 814.000 euros. Un estat, el dotzè en el rànquing mundial de països amb més fortunes personals, on continua creixent l'escletxa de la desigualtat: les elits, el 10% de la població, acaparen ja el 30% de la riquesa estatal i també el 70% de la riquesa d'origen financer, segons les dades recollides a "La crisi a l'estat espanyol: el rescat dels poderosos", elaborat pel Seminari d'Economia Crítica Taifa.

Bons de la Generalitat: la banca també tarifa

Des de la mateixa perspectiva, el paper de la banca en la recent emissió de deute públic de la Generalitat tampoc se salva de l'anàlisi crítica. L'emissió de bons de la passada tardor, realitzada per un valor de 3.000 milions d'euros, va deixar un rendi-

ment net de 72 milions d'euros a les caixes i bancs que la van gestionar. L'anterior govern tripartit —PSC, ERC i ICV— va aprovar una comissió bancària mitjana del 3%, que minvava a la baixa en el tram final de l'emissió. Finalment, més de 72 milions d'euros de guanys directes per a la banca, a cavall del cobrament de comissions d'intermediació i el risc hipotètic —que no es va produir— d'haver d'assumir la part de l'emissió que no és col•loqués. La inclusió d'aquest 3% addicional va implicar un elevat interès final del 7,75%, que ha generat un nou deute públic addicional de 193,5 milions d'euros. Uns 120 milions destinats a retribuir els inversors. La resta, el 37% del total dels interessos, anirà a parar directament a unns bancs que abans de l'emissió s'havien negat a concedir reiteradament nous préstecs a la Generalitat, entre ells 'La Caixa'.
Que la banca tarifi aquesta mena de comissions en plena aplicació de greus retallades socials, deixa molt clar qui té la culpa de la catàstrofe econòmica actual, en la que el sistema financer fa negoci a costa dels governs a compte de la crisi que ell mateix ha provocat: presta diners als governs amb uns interessos —o unes comissions, en el cas dels bons la Generalitat— astronòmiques, quan aquests diners els governs els fan servir per recollir els plats trencats de la crisi a la qual ens han dut els bancs.
En el cas del bons de la Generalitat, els nostres bancs, escudant-se en un context financer internacional negatiu que en aquell moment desconfiava interessadament del deute públic i negociant unes comissions abusives.
L'emissió de deute de la Generalitat va servir per cobrir un dèficit públic que és conseqüència directa de la crisi, i el govern tripartit va considerar l'emissió de bons com a inevitable per tal generar deute i ingressos per mantenir serveis i prestacions socials bàsiques sense haver de recórrer a retallades socials.

Nous bons, més comissions

Cal afegir que amb la nova emissió de 2.700 milions impulsada pel nou Govern català aquest 2011, aquestes comissions han estat rebaixades parcialment, tot i que la banca tornarà a guanyar: entre el 2,5% i el 0,75%, segons els trams, en el cas dels bons a un any, que també baixa el tipus d'interès que rebrà l'inversor fins al 4,25%. I una comissió variable que oscil•la entre l'1,75% i el 0,5% anual per als bons a dos anys.
En relació al rol de la banca i a la gestió de l'emissió de deute públic, Miren Etxezarreta opina que els bancs "han aconseguit manegar la crisi segons els seus interessos" i que "han tornat a guanyar perquè estan disposats a tot per guanyar més, perquè manen molt i perquè la Generalitat els necessitava". La catedràtica emèrita de la UAB insisteix que, com a oportunitat perduda, no s'ha fet res durant la crisi per disminuir l'enorme poder que ha acumulat el sector financer.
Considera que al govern tripartit "li va faltar imaginació i voluntat per fer les coses de manera diferent, i probablement estan massa convençuts que només la manera habitual de fer les coses és vàlida i ni tan sols els passa pel cap provar de fer-ho diferent: per exemple, ressaltant la importància de la inexistència d'una banca pública i treballant per recuperar-la".

A propòsit, doncs, del silenci que envolta uns beneficis bancaris que no paren de créixer enmig d'una crisi social d'ampli espectre i llarga durada, Etxezarreta rebla el clau citant el financer nord-americà Warren Buffet: "Si això és la guerra de classes, la nostra va guanyant". Abans, durant i, previsiblement, després que esclatés la crisi: rere tretze anys consecutius de pèrdua de poder adquisitiu, avui hi ha dos milions de persones pobres i més d'un milió d'aturats als Països Catalans.

Anàlisi del tractament mediàtic

Les xifres dels guanys bancaris no són cap secret, però costa trobar articles en profunditat que llegeixin la realitat i donin claus d'interpretació de com estem sortint de la crisi i sota quines apostes. Les dades, però, hi són. Les ofereix trimestralment l'Associació Espanyola de Banca (AEB), la patronal del sector. Però l'anàlisi crítica, els debats públics o la incorporació de veus que aprofundeixin un debat econòmic que tragina entre la "refundació del capitalisme" proposada per Sarkozy i els corrents d'economia crítica han estat pràcticament inexistents. Només la premsa econòmica especialitzada —defensant el rol fonamental de la banca en la solvència i fortalesa de l'economia— i la premsa alternativa —"Cop d'Estat econòmic", titulava el setmanari Directa el maig del 2009— han situat elements i dades per comprendre la dimensió de la crisi.
Tot i així, també hi ha hagut excepcions en la premsa generalista, com el tractament informatiu ofert pel diari Público. Desapercebuts entre l'allau de notícies, també s'ha publicat articles puntuals rellevants, com ara "Sueldos récord en plena crisis", publicat el 16 de maig pel periodista Miguel Jiménez a El País. També Enric Juliana, a La Vanguardia, ha reiterat en articles dominicals d'anàlisi que l'economia espanyola ja era una economia "intervinguda pel Directori alemany", en referència a una Angela Merkel que dissenya i ordena la política econòmica actual de l'executiu Zapatero.
Sigui com sigui, les línies mestres del tractament informatiu vers el paper de la banca, abans i durant la crisi, comencen a caminar ja per la inquietant deriva d'esdevenir tot un tabú informatiu. A aquest risc hi contribueix de forma decidida el fet que les grans institucions financeres són un dels primers inseridors de publicitat en una premsa en crisi, que a les seccions d'economia predomina la ideologia liberal i que, alhora, molts bancs posseeixen importants paquets d'accions dels principals mitjans. A tot plegat s'hi afegeix el fet socialment acceptat que els afers econòmics són matèria reservada a experts i que els comuns no hi estem preparats. Però davant aquest fatalisme econòmic, el filòsof Slavoj Zizek ja va alertar el novembre passat a Le Monde Diplomatique que l'aposta per la despolitització de la crisi només pretenia vendre els plans d'austeritat com una mera resposta tècnica a imperatius economicofinancers i no com el que eren: estratègies fruit de decisions politicoeconòmiques.

Bibliografia

La crisi a l'Estat espanyol: el rescat dels poderosos.
Seminari d'Economia crítica Taifa (2010)
Apunts teòrics per entendre la crisi.
Seminari d'Economia crítica Taifa (2010)
La quiebra del capitalismo global: 2000-2030.
Ramon Fernández Duran. Virus (2010)
Democràcia econòmica. Vers una alternativa al capitalisme.
Coordinat per Antoni Comín, Jordi Garcia i Luca Gervasoni. ECOS (2009)

Recursos i fonts

Asociación Española de Banca.
Dades trimestrals sobre els balanços de la banca espanyola.
www.aeb.es
Seminari d'Economia Crítica Taifa.
www.seminaritaifa.org
Xarxa d'Economia Solidària de Catalunya. La XES ha editat dos decàlegs quotidians contra la crisi, amb alternatives concretes de treball, consum i estalvi adreçades a persones i col•lectius per avançar cap a una economia més democràtica, justa, ètica i sostenible.
www.xes.cat

** Article extret de l'Anuari Mèdia.cat. Els silencis mediàtics del 2010*

Barra lliure de diners públics a la banca privada

Juan Carlos Rubio, Secretari General SABEI-CGT Bankia - Illes Balears
www.sabeibankia.org

A Miguel Ángel Fernández Ordóñez, àlies MAFO, pel que li queda de manar? –mesos– ja es pot cagar.
Ja ho va dir fa dos anys: "¡Lo único que yo tengo que hacer con las cajas es coger un bate de beisbol y liarme a palos hasta que acabe con todas!".
I ha complert la seva paraula. En un temps rècord ha privatitzat/bancaritzat a les caixes d'estalvis/obres socials, amb milers de milions d'euros de diners públics. I ho ha fet no amb la violència física, sinó a cop de reformes legislatives, amb la col•laboració necessària governamental i la connivència política, i la gaubança de la gran banca.
Encara quedem veus demandant que les caixes d'estalvis/obres socials, rescatades i reflotades amb diners públics, es converteixin en una autèntica Banca Pública Social, i no es reconverteixin en bancs privats.
Comentava MAFO recentment que "después de la borrachera que se produjo entre los años 1994 y 2006, (y) que hizo que el sector creciera por encima de lo que el país se podía permitir".
Doncs bé, després de la ressaca de 2007-2010 tornem a la barra lliure: amb 7.551 milions d'euros de diners públics injectats (de moment). Als quals cal sumar altres 5.838 mm € "privats", fins a aconseguir l'esgarrifosa xifra de 13.389 milions d'euros de cost.
Barra lliure, per aixecar l'economia i ajudar a la societat? De moment sembla que no. Per acomiadar mitjançant EROs a milers de treballadors, i consumar l'enginyeria financera dels bancs de caixes. En els acomiadaments les indemnitzacions són tant més daurades com més pugem en l'escalafó (fins a arribar a proporcions que el cost de l'acomiadament d'un directiu iguali al de setanta treballadors).
També serveix per a les retribucions dels executius, directius i consellers dels flamants bancs de caixes. Una de les excuses utilitzades per privatitzar les caixes d'estalvi, la de la professionalització i despolitització, cau. Estem veient l'entrada de (ex)polítics, amb remuneracions milionàries. Per a mostra el botó del grup Banco Financiero y de Ahorros (BFA)/Bankia, SA; amb els seus Rato, Olivas, Chozas, Fernández Norniella, Rodríguez-Ponga, etc.
En la seva contínua locuacitat MAFO contribueix a buidar més les arques públiques quan declara que "La CAM es lo peor de lo peor". Sorprenent. Per ventura no és la institució que governa, el Banc d'Espanya, la responsable de vigilar a les entitats financeres?
La realitat demostra que no ha vigilat molt, o bé ho ha fet amb els seus objectius megalòmans i interessats. També sabem que el Senyor Ordóñez no ha fet molt cas de les veus d'alarma transmeses per l'Inspecció del Banc d'Espanya.
Si les seves intervencions públiques l'hi permeten hauria de comentar-li a Rajoy que, quan es refereixi a les institucions financeres, deixi d'esmentar a les caixes d'estalvis, de quines caixes d'estalvis parla?
Barra lliure, paguem els ciutadans.

Tres anys de crisi, víctimes i responsables

Albert Recio

Grans empresaris, rendistes i financers, dirigents polítics, institucions internacionals i bona part de la professió acadèmica són culpables. Per primera vegada, les taxes d'atur femenina i masculina són pràcticament iguals, i és un trist igualitarisme en la precarietat i la pobresa.

Fa tres anys, Carrer va dedicar un número a la crisi. Eren temps de terrabastall, de bancs en fallida, d'incertesa. Ara estem molt pitjor: l'atur ha crescut en més de tres milions de persones, hi ha milers de desnonaments, retallades de drets socials, països sencers en fallida… i la incertesa és cada vegada més gran. És hora de preguntar-se per les causes, les víctimes i les respostes.

Causes estructurals i responsables

Les crisis econòmiques no són desastres naturals, com un terratrèmol o un tsunami. Fa molts anys que les millors ments teòriques van mostrar que les crisis actuals són el resultat del funcionament normal de les economies capitalistes.

Cada crisi té, però, característiques específiques. La manera com s'ha desenvolupat l'actual és clarament el resultat del tipus de capitalisme que es va imposar a la crisi anterior (la del 1973-85): el neoliberalisme. Un model que va imposar la globalització, la desregulació del sistema financer, les privatitzacions i l'increment de les desigualtats.Les crisis no són intencionals. Ningú no les decreta. Però això no vol dir que no tinguin responsables. Aquests són sens dubte tots aquells que han imposat el model que ens ha dut fins aquí. I quan analitzem aquest model, de seguida trobem que ha estat una minoria social de financers, grans empresaris i grans rendistes. Aquest 1% de la població mundial cada cop més rica mercès a un sistema social que els ha permès absorbir gran part de la renda mundial. Per posar-hi cares, a Espanya aquests serien els 40 empresaris reunits amb Zapatero per dir-li què ha de fer, encara que la pintura complerta obligaria a incloure-hi algú més. A nivell mundial, són els grans líders financers i de les grans empreses internacionals. Ells han estat els grans promotors i beneficiaris del model.

En segon lloc, la major part de dirigents polítics i de les institucions internacionals que han dut a terme les reformes polítiques que han fet possible aquest model. Representen molt més els interessos d'aquella minoria que no els del conjunt de la col•lectivitat. Per això després els remuneren amb "assessories" diverses.

I en tercer lloc, bona part de la professió acadèmica que, amb una mostra d'ignorància, frivolitat i classisme han legitimat aquesta situació. Com que sóc del ram, he de dir que no tothom és igual, però el model neoliberal està ben promocionat a la major part de manuals i centres de recerca.

Homes, dones, immigrants i joves

Quan es parla de víctimes de la crisi la primera cosa que mirem és qui és a l'atur… I aquest no afecta tothom per igual. El perfil de la destrucció de llocs de treball és força clar: han estat els treballadors manuals masculins els que principalment han perdut la feina. Més del 50% al nostre país han estat treballadors de la construcció. Un altre 30% treballadors industrials, i només un 20% en el cas dels serveis. Per contra, fins ara, el sector públic, l'educació, la sanitat i els serveis socials han creat ocupació, cosa que ha afavorit sobretot persones amb nivells d'educació elevats. Una altra cosa és el que passi els propers mesos, quan comencin les retallades del sector públic.

Les dones, habituals víctimes de les crisis, aquest cop s'han vist menys afectades, ja que només un petit percentatge dels llocs de treball destruïts són d'ocupació femenina. I en canvi, l'atur femení ha crescut pel fet que moltes dones que abans no estaven al mercat laboral, ara busquen feina. La raó no és una altra que l'enorme penúria de moltes famílies, que han de convertir tots els seus membres en "cercadors de feina". Per primera vegada, les taxes d'atur masculina i femenina són pràcticament iguals, però es tracta d'un trist igualitarisme, ja que són taxes molt altes que darrere amaguen pobresa, incertesa i sofriment. Els immigrants sí que pateixen més atur, però la pauta laboral és semblant: els homes han perdut la feina i les dones s'han posat a buscar-ne. I els joves, d'ambdós sexes, són els grans perdedors. Passa a totes les crisis: els que estan arribant al mercat laboral són sempre els més perjudicats. Ara també perquè molts llocs de treball juvenils es caracteritzaven per una extrema precarietat que en situació de crisi esdevé atur.

Hi ha, però, altres pèrdues col•laterals que ara hem experimentat com mai, tant en l'àmbit laboral (retalls salarials als treballadors públics, pressió sobre els drets laborals) com en el social: les retallades de serveis públics i drets socials que ens estan portant enrere fins al món anterior a la crisi… del 1929. I, per contra, uns guanyadors clars, aquells que segueixen auto atorgant-se sous i prebendes milionaris, aquells que imposen els seus interessos privatitzadors, que incrementen els tipus d'interès en una autèntica economia de la usura.

No podem acceptar el "mantra" que no hi ha alternatives. Que l'única cosa que es pot fer és seguir les receptes neoliberals d'un grapat de tècnics al servei (sovint pagats directament) dels gran interessos depredatoris. No podem acceptar que una economia que generalitza la pobresa i les desigualtats sigui un procés natural.

Com algú ha escrit, hem de rebel•larnos. Ens cal mobilització social. Però ens cal també intel•ligència per contrarestar les seves propostes, per trobar camins diferents que ens portin a un model social més just, habitable i sostenible. I per això és necessari tramar un nou teixit social capaç de convertir la indignació en proposta i alternativa.

** Albert Recio és Professor d'Economia de la UAB. Article publicat al núm. 118 de La Veu del Carrer, revista de la FAVB.*

Retallant on fa més mal

Àlex Tisminetzky

El dia 1 d'agost es publicava al BOE la darrera reforma de les pensions. Els grans rotatius no li van dedicar ni una sola portada, van relegar a les llunyanes palnes d'economia la retallada més important dels darrers 30 anys de les prestacions de la Seguretat Social, i la norma entrarà en vigor el 2013 entre un sorprenent desconeixement general.

La darrera de les grans reformes del govern Zapatero ja a primera vista destaca per la seva extrema complicació. Fins i tot els més avesats en la matèria necessiten dies, calculadora en mà, per entendre's en un mar indesxifrable de formules matemàtiques i disposicions addicionals. A ningú se li escapa que la Seguretat Social és una matèria ja de per si amb merescuda fama de feixuga, però l'esforç que s'ha posat en complicar al màxim els càlculs de jubilació deixarà encara més indefensa a la població davant una llei que, si l'arribessin a llegir, segurament l'entendrien més o menys com si l'haguessin redactat en llatí.

L'altra característica és que està destinada a durar ben poc. Sorprenentment, la reforma determina que en els propers anys s'haurà "d'estudiar" novament si amb les retallades aplicades el sistema encara és sostenible, o si encara s'han de rebaixar més les pírriques pensions que ha deixat. Aquest fet, afegit al suport submís dels sindicats CCOO i UGT, i sumat a què el PP ja està anunciant que té noves propostes en aquesta matèria, fa molt probable augurar que, malauradament, en els propers mesos, haurem de publicar un nou article per explicar més retallades en la Seguretat Social.

Finalment, i de manera molt important, la reforma ataca allà on fa més mal socialment i rebaixa les pensions més petites entre les petites, en un context on el 58% dels i les pensionistes ni tan sols arriben als 700 euros mensuals. En canvi, qui hagi cotitzat durant 40 anys es jubilarà a la mateixa edat i pràcticament amb la mateixa prestació que abans de la reforma, concessió que explica, en part, el suport dels sindicats oficials. Però, ai de les precàries, aquells i aquelles que han caigut en els contractes merda, en els temporals i en l'economia submergida, ja que tota la nova norma està pensada i repensada per retallar les seves pírriques pensions. A partir del 2013, la pensió mínima de 600 euros ja no està garantida ni per qui hagi cotitzat 15 anys, i es rebaixa ans paupèrrims 350 euros.

Des dels despatxos del Ministeri de Treball també s'han trencat les banyes per a dissenyar mil i un càlculs que redueixin les quanties finals, i, alhora, molts dels que fins ara podien arribar a jubilar-se als 61 anys hauran d'esperar ni més ni menys que als 67 anys. En el punt de mira,és clar, les ja petites pensions de dones, immigrants i precaris en general.

El govern espanyol i la patronal criden ben alt que tot aquest procés és "imprescindible" per salvar les pensions, mentre CCOO i UGT afirmen que és un mal menor. Però la realitat és que s'està canviant radicalment el repartiment del pastís de la riquesa social, en detriment, de nou, d'una gran majoria.

** Àlex Tisminetzky és advocat laboralista del Col•lectiu Ronda*

Tisorada al PIRMI

La Generalitat aprova el decret que endureix els requisits de la Renda Mínima d'Inserció

Redacció

El Govern català va aprovar el 30 d'agost el decret que desenvolupa la Llei de la Renda Mínima d'Inserció (RMI), l'antic PIRMI, que endureix les condicions per a cobrar aquesta prestació, entre les quals destaquen acreditar dos anys de residència, l'obligatorietat de residir de forma permanent a Catalunya mentre es percep la prestació, limitar l'import màxim al salari mínim interprofessional o un topall de 60 mensualitats.
L'Executiu català ha aprovat el decret que modifica la RMI, d'acord a la Llei d'acompanyament de mesures fiscals i financeres aprovada pel Parlament el passat mes de juliol, i després de les crítiques unànimes que han suscitat els canvis en la forma de pagar aquesta ajuda. L'enviament de xecs nominals per pagar el mes d'agost en lloc de l'habitual transferència bancària, va col•lapsar els serveis socials, va crear problemes de cobrament i va provocar molts retards en el pagament a persones que necessiten aquests diners per a subsistir, i va desfermar crítiques des dels treballadors socials, sindicats i associacions que treballen amb els sectors més exclosos i precaris de la societat.
La polèmica es va suscitar perquè la Generalitat, de forma excepcional i amb l'objectiu de fer un banc de dades, va pagar la RMI -o Programa Interdepartamental de Renda Mínima d'Inserció (PIRMI)- del mes de juliol amb talons bancaris, en lloc de per transferència. El retards en el pagament, el caos provocat, els problemes per cobrar-ho, la falta d'informació,... van motivar diverses mobilitzacions de protesta i les queixes de sindicats i treballadors socials.
El nou decret, que s'ha aprovat a instàncies dels departaments d'Empresa i Ocupació i del de Benestar i Família, endureix les condicions per a percebre aquesta prestació, entre les quals destaquen, l'augment d'un a dos anys de residència continuada i efectiva a Catalunya mentre cobrin la prestació o l'obligatorietat de residir de forma permanent en aquesta comunitat mentre es percep aquesta prestació.
Una altra novetat d'aquest decret és que s'estableix un període màxim per a percebre aquesta prestació de seixanta mensualitats, amb l'excepció de les persones que tinguin 60 anys o més, que podran seguir cobrant la RMI fins als 65, sempre que compleixin amb la resta dels requisits. No obstant això, el nou reglament preveu que, excepcionalment, les persones que reben actualment la RMI i ja han superat aquest termini de 60 mesos, podran continuar percebent aquesta prestació si compleixen la resta dels requisits.
Una altra de les condicions, que no estava contemplada fins a ara, és limitar l'import mensual a percebre en concepte de la RMI, i d'altres ajudes, al salari mínim interprofessional. S'estableix, a més, que aquelles persones que solament presentin una problemàtica laboral a causa de la pèrdua del treball, però que no acreditin una situació de risc d'exclusió social, no podran accedir a la RMI. El portaveu del Govern, Francesc Homs, va declarar que no volen la RMI "es converteixi en una paga per als que han perdut el subsidi d'atur" i va anunciar que la Generalitat no pagarà la renda mínima d'inserció (RMI) a les persones en atur "que no acreditin una dificultat social afegida", i, per tant, en quedaran excloses les que no requereixin cap tipus d'intervenció social continuada.
El nou reglament també inclou per primera vegada la limitació en l'import mensual a percebre, de forma que el còmput de la RMI, juntament amb l'import de les ajudes complementàries, no podrà superar el salari mínim interprofessional.

En resum, que comporten els canvis en el PIRMI:

Ja no és una opció per als aturats sense subsidi. El decret introdueix un nou motiu per quedar exclòs de la renda mínima, que fins ara cobrava tothom que no disposava de cap altra ingrés. A partir d'ara no hi tindran dret aquells que tinguin un problema exclusivament laboral sense cap dificultat social afegida. El govern català elimina així una bona part dels beneficiaris actuals i evita la incorporació futura d'un 70% dels aturats catalans que esgotaran l'atur en els pròxims mesos.

La RMI estarà subjecte a disponibilitats pressupostàries. A partir d'ara l'ajut estarà subjecte a les disponibilitats pressupostàries existents. El decret aprovat detalla de forma poc concreta que quan el pressupost del Govern no sigui suficient per atendre les sol•licituds, caldrà prioritzar els expedients amb "criteris objectius i no discrecionals".
El silenci serà negatiu a partir dels quatre mesos. Mentre la llei del PIRMI del 1997 establia que la resposta a les sol•licituds no podia trigar més de dos mesos i si se sobrepassava el termini l'ajuda es consideraria provissionalment aprovada, a partir d'ara el Govern tindrà quatre mesos per respondre i el silenci administraiu es considerarà com una denegació.
Es deixarà de cobrar la RMI al cap de cinc anys. El PIRMI era fins ara un ajut sense límit temporal que es prorrogava automàticament. La reforma però fixa un màxim de cinc anys en el cobrament de l'ajut, amb possibilitats de prorrogar-lo tres anys més i de mantenir-lo fins als 65 anys per als majors de 60 anys.
El límit serà el salari mínim interprofessional. La RMI són uns 420 € mensuals de mitjana, però la possibilitat d'afegir-hi complements en funció dels familiars a càrrec havia fet en alguns casos que la quantitat a percebre fos superior. La reforma fixa un màxim a cobrar equivalent al salari mínim interprofessional, que actualment són 641,4 euros.
S'exigeix dos anys de residència a Catalunya com a mínim. Si fins avui calia haver viscut a Catalunya almenys un any per poder tenir accés al PIRMI, a partir d'ara s'exigirà com a mínim dos anys de residència legal acreditada per poder sol•licitar l'ajuda. També s'inclou la obligatorietat de residir permanentment a Catalunya mentre es percep l'ajuda, sense que es pugui passar més d'un mes fora del país.
Exclou els menors de 25 anys.
Exclou els que posseeixin algun tipus de bé moble o immoble.
Amb tots els canvis que ha imposat a la RMI, el govern de la Generalitat té previst excloure un 40% dels beneficiaris del subsidi, o sigui, unes 13.600 persones deixaran de beneficiar-se amb els 420 euros de mitjana amb els que subsistien fins ara. Són milers els perceptors per als quals el subsidi mínim és l'única via de supervivència, ja que han esgotat totes les prestacions possibles i no aconsegueixen trobar una feina.
En definitiva, amb l'excusa de la crisi, el Govern català segueix carregant les tintes en els sectors més desafavorits de la societat en lloc d'acabar amb el frau fiscal i incrementar els impostos als sectors més rics de la població. I encara que des del Govern diuen que volen incentivar que la gent busqui treball i no s'acostumi a viure de la RMI, la realitat és que no estem en un moment on sigui fàcil trobar treball amb els elevats índexs d'atur existents, i és obvi que determinats sectors de la població mai aconseguiran sortir de la seva situació d'exclusió social i necessitaran un subsidi per a poder sobreviure amb un mínim de dignitat.

Crida per una Llei de Renda ciutadana garantida digna i suficient a Catalunya

Assemblea treballadors/es en atur de Barcelona

El Govern de la Generalitat segueix aplicant retallades als drets socials de la ciutadania en salut i educació i ara agredeix els més febles i necessitats amb l'empitjorament de les condicions d'aplicació i accés de la Renda Mínima d'Inserció o PIRMI. Aquest ajut social limitat i insuficient que beneficia prop de 110.000 persones (mes de 32. 000 expedients) a Catalunya, no arriba als 140 milions d'euros. L'objectiu del Govern de reduir la despesa social al preu de provocar misèria i exclusió social no té justificació quan s'ha suprimit l'impost de successions i amb això la Generalitat ha reduït els seus ingressos fiscals en centenars de milions d'euros.
A la injusta i irresponsable gestió del pagament del PIRMI pels consellers d'Empresa i ocupació i Benestar social que ha causat durant el mes d'agost un greu perjudici a les persones beneficiàries del PIRMI a Catalunya, se suma l'empitjorament de la Llei de Renda Mínima d'Inserció a través de la Llei de mesures fiscals i financeres de 27 de juliol, i mitjançant el "Decret de desplegament de la llei de la renda mínima d'inserció" aprovat el passat 30 d'agost.
Els canvis en la Llei de la RMI no només empitjoren les condicions de la seva aplicació als qui ja es beneficien sinó que estableix greus restriccions per a l'accés a aquestes ajudes als qui la necessitin. A més de no garantir el seu pagament a tots els beneficiaris en el cas de no ser suficient la disponibilitat pressupostària de la Generalitat. Per tot això defensem la immediata derogació del Decret.
Cridem als moviments, organitzacions, entitats i col.lectius, de caràcter cívic, social i polític de la ciutadania solidària i de la classe treballadora de Catalunya a:
Defensar els drets de la ciutadania més feble i necessitada, desenvolupar amb la participació de tots/es una "Llei de Renda ciutadana garantida" digna i suficient en aplicació de l'art 24.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i a impulsar totes aquelles iniciatives de mobilització per la seva presentació al Parlament de Catalunya, aprovació, i aplicació efectiva.

Educació social: història de la destrucció d'una professió

David Rodríguez Alonso, afiliat del Sindicat d'Ensenyament de CGT Barcelona

Quan una persona decideix orientar la seva formació professional a l'àmbit de l'educació social no ho fa per diners (els sous mai han estat gran cosa) ni per les condicions laborals (treballar festiu, caps de setmana, nits…); ho fa per que creu en el que representa aquest treball, en la seva capacitat de transformació d'una realitat que ens sembla injusta, sobretot amb aquells que el sistema ha descartat.

Però tot canvia quan tant el sou com les condicions laborals empitjoren tant que fan dificil seguir treballant en el sector sense que això suposi condicionar la teva estabilitat personal. El desencantament consegüent es transforma en ràbia quan veus que la raó d'aquests canvis és solament econòmica, i que qui acaben sofrint aquesta perspectiva economicista de l'àmbit social són les persones amb qui treballem, gent que no té ni els recursos ni els mitjans per a defensar-se.

Potser tot s'entengui millor amb un exemple, el del meu centre de treball. CRAE Llar Les Vinyes, a Cerdanyola del Vallés. Empresa gestora Filles de Mª Auxiliadora, vinculades als centres residencials des dels tétrics centres del franquisme (gràficament descrits en el comic "Paracuellos" de Carlos Giménez). Fa 3 anys: 1546 hores anuals, 7 dies de lliure disposició, 12 dies lliures entre Setmana Santa i Nadal, uns 24 mil euros bruts anuals. Fa dos anys (conveni d'Acció Social de Catalunya): 1725 hores anuals, 7 dias de lliure disposició (però a retornar), 0 dias entre Setmana Santa i Nadal i 22 mil euros bruts a l'any; avui, Conveni estatal: 1771 hores, 2 dies de lliure disposició, 16.500€ bruts anuals.

Com s'ha arribat aquí? D'una banda tenim una patronal (AEISC i AESAP) que, una vegada resoltes les seves discrepàncies inicials (llegeixi's repartiment del pastís), conforma un front cohesionat i únic en defensa dels seus interessos, que per descomptat són essencialment econòmics. Per això estan translladant les retallades que els imposa l'administració pública en detriment de les condicions laborals dels seus treballadors/es i de la qualitat dels serveis que presten. El curiós és que les retallades a les empreses han començat el 2011, quan les retallades en les condicions laborals i en la qualitat d'aquests serveis van començar a intensificar-se el 2008 i porten produint-se al voltant de 10 anys.

A això cal afegir l'aparició d'empreses que arriben al sector amb plantejaments estrictament lucratius, fet que està servint a les empreses ja implantades en el sector com excusa per a fer negoci amb la part més indefensa de la societat: menors tutelats, tercera edat, persones sense recursos, immigrants sense papers i sense un entorn social que els abrigalli… En definitiva, totes aquelles persones que són més objecte que subjecte de drets, negant-los d'aquesta manera la possibilitat de convertir-se en els protagonistes de la transformació que faci possible un canvi real de la seva situació personal (i per tant de les seves condicions de vida).

Aquestes empreses, habitualment emmascarades sota la forma jurídica de fundacions, representen la perspectiva assistencialista del nostre sector, la qual té les seves arrels en una "caritat" i un paternalisme que el que amaga és el menyspreu cap a aquelles persones que el sistema econòmic considera improductives, i per això, un llast. No podíem esperar altra cosa dels "defensors del present", però és que l'educació social cerca precisament els contrari, busca donar suport a aquestes persones i donar-los les eines necessàries perquè deixin de ser víctimes de la seva situació i passin a ser protagonistes de la transformació de les seves vides i en el seu entorn.

Però no són les empreses l'element clau del problema, sinó les pròpies administracions públiques, essencialment la Generalitat, que a través sobretot del Departament de Benestar i Família i de la Direcció General d'Atenció a la Infància (DGAIA) està fent possible aquesta situació, deixant de costat la seva obligació de proporcionar un servei públic i qualitat per a centrar-se en criteris estrictament econòmics.

Davant això, aquells que haurien de denunciar i lluitar contra aquesta ofensiva economicista estan molt lluny de voler ni tan sols donar la cara. Els sindicats oficialistes, en aquest cas essencialment CCOO, estan actuant de forma opaca, ocultant-nos als treballadors i treballadores del sector la informació sobre la negociació col•lectiva i no permetent la nostra participació en aquest procés. A més, el dràstic empitjorament de les nostres condicions laborals s'ha portat a terme amb la seva col•laboració, sent l'únic sindicat present en tots els convenis regressius que s'han signat. La cosa sembla que continua en la mateixa direcció, ja que en aquests moments estan més preocupats a buscar justificacions per a l'empitjorament (novament) de les condicions laborals que van signar en el nou Conveni d'Acció Social de Catalunya que a intentar negociar un marc legal que proporcioni unes condicions de treball dignes al nostre sector.

Tal vegada la cosa seria diferent si des de les pròpies empreses no s'estigués promocionant com representants dels treballadors treballadores a persones "afins", que emparades gairebé sempre per les sigles de CCOO, serveixen més per a controlar a les plantilles i per a defensar els interessos de les empreses que els dels seus representats. Amb un sector en el qual plantilles d'entre 10 i 40 treballadors (en la seva majoria) han de plantar cara a empreses que en alguns casos són autèntiques multinacionals, on qui han de defensar-nos comparteixen interessos amb aquestes empreses i on les administracions públiques col•laboren amb la deterioració dels serveis públics i de les condicions laborals dels treballadors i treballadores; en aquest context, solament organitzant-nos al marge de les lleres "oficialistes" podrem evitar que això acabi sent una professió de passada mentre surt una cosa millor.

Des de CGT estem donant suport i impulsant aquesta defensa de la nostra professió, de les nostres condicones de treball i de les persones per a qui treballem (no les empreses) a través de l'Assemblea del Sector Social que es va formar el passat 8 d'abril. Amb ella pretenem crear un fòrum de discussió sobre la nostra labor, un observatori de les condicones de treball i de la qualitat dels serveis que es presten i, essencialment, pretenem ser el germen d'una mobilització dels treballadors i treballadores del sector que creiem imprescindible.

No ens resignem, no ens rendim, queda tot per fer i això significa que podem fer-lo tot entre tots. Sense "tuteles" de sindicats o empreses que solament defensen els seus propis interessos. Ja estem en marxa i l'única cosa que necessitem és que els treballadors i treballadores del sector prenguem consciència de la nostra força.

Valoració del nou conveni a nivell de Catalunya

Si voleu conèixer la valoració que des de CGT hem fet del nou conveni d'Acció Social aprovat el passat mes de juliol a nivell de Catalunya, aneu al web, on hi trobareu una detallada anàlisi a: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article5745

Als jardins de Barcelona hi ha feina

Jardiners indignats http://jardinersindignats.blogspot.com/

Les persones que treballem a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins ens veiem obligades a informar a la ciutadania de la lamentable situació que pateix la jardineria pública.

Parcs i Jardins de Barcelona ha estat històricament un servei públic que s'ho ha currat per tal de donar la cura necessària al verd de la ciutat. De fet som una de les poques ciutats europees que poden enorgullir-se del seu servei de jardineria pública. Ara però estem patint l'intent del govern municipal de vendre aquest servei als interessos privats, que miren més d'omplir-se les butxaques que pels drets dels seus treballadors, amb contractes temporals de curta durada que no permeten la implicació personal en un projecte de ciutat.

Ara per ara estem voltant el 30% del nostre pressupost dedicat a privatitzar diferents serveis propis (poda d'arbrat, aplicacions fitosanitàries, obra nova, etc..).

La zona verda de Barcelona ha crescut un 150% des de l'any 1992 ençà. Tot i això el planter de treballadors no ha crescut gens. Amb les mateixes persones hem de fer dues vegades i mitja més feina que aleshores.

Tots hem pogut veure com a diferents parcs de la ciutat es feien milionàries inversions. Durant anys hem constatat que d'algunes zones de la Barcelona menys rica s'han anat traient jardiners, deixant que es deterioressin fins al punt que fossin necessàries grans remodelacions (jardins de Costa i Llobera, Turó Parc, Parc de la Pegaso, Ciutadella, i tants d'altres), deixant aquestes remodelacions en mans d'agents privats.

El nostre conveni col•lectiu, malgrat els molts atacs i incompliments, no és dolent, els salaris no són per tirar coets, però les condicions de treball després de molts esforços i lluites han anat millorant. Hem deixat en el camí augments salarials tot prioritzant noves contractacions de personal per poder oferir una execució directa de les nostres feines, donant cabuda als ciutadans que volen desenvolupar una carrera professional al món de la jardineria, tot servint al bé comú, a lo públic.

El manteniment de la jardineria de Barcelona no és fàcil, manca personal i una millor gestió dels recursos.

Històricament els jardins havien estat zones d'aprofitament de les terres, on cada planta, cada herba, cada arbre tenia un ús, una funció alimentícia o medicinal i no sols un ús ornamental, que també. Ara aquests conceptes s'han relegat i l'ús és purament paisatgístic.

Nosaltres proposem recuperar aquell antic concepte de jardineria social i comestible que doni resposta a les necessitats de les persones. Seria més que raonable dedicar zones verdes degradades i solars privats abandonats, plens de brutícia, i aprofitar-los per a la pròpia subsistència de veïns amb situació de feblesa (aturats, jubilats…)

Un altre món és possible i necessari, una altra jardineria també.

Front comú contra la privatització del Ferrocarril

Document conjunt de SFF-CGT i Sud Rail

CGT / Sud Rail

Al llarg de tot Europa, els/les ferroviaris/es i els/les usuaris/es del ferrocarril ens enfrontem a aquestes polítiques dutes a terme per governs i empresaris. Des de fa anys s'afanyen en la destrucció del servei públic ferroviari, per satisfer la voracitat financera de les empreses privades.

El primer atac ha anat dirigit contra el transport ferroviari de mercaderies. A tota Europa, les empreses de transport ferroviari privat s'han apropiat aquest tràfic, en detriment dels operadors ferroviaris públics. Quin és el balanç? Desenes de milers de ferroviaris/es han quedat fora dels Convenis Col•lectius ferroviaris, amb pitjors condicions laborals. Els accionistes s'enriqueixen així a costa dels/les ferroviaris/es. I contràriament al que anunciaven tots els liberals europeus, això no ha permès desenvolupar el trànsit, al contrari, el trànsit ferroviari de mercaderies no para de baixar, perquè hi ha una decisió política d'afavorir a les patronals del sector de carretera, on les condicions socials dels/les treballadors/es són encara pitjors.

El desenvolupament del trànsit ferroviari de mercaderies és una necessitat social i ecològica. És un servei públic que ha de ser garantit per empreses públiques!

La privatització del trànsit mercaderies és perjudicial per als/les ferroviaris/es i per al conjunt de la societat. Tot i això, els governs i les patronals estan organitzant la privatització del transport de viatgers. En lloc de cooperar entre elles, les empreses públiques de cada país s'encarreguen d'organitzar la privatització en els estats veïns. Quan es reuneixen és per crear noves empreses, l'objectiu és reemplaçar a les empreses públiques, deixant fora dels seus convenis als/les ferroviaris/es.

És necessari acabar amb el Monopoly ferroviari a què està jugant la patronal dels ferrocarrils europeus. Els/les ciutadans/es de tots els nostres països tenen necessitat de trens segurs, puntuals, amb personal propi tant a bord com en les estacions. És un servei públic que ha de ser assegurat per empreses públiques.

Tant a Espanya com a França s'està tractant també la transferència del transport regional de viatgers als organismes regionals. Es tracta de nou de projectes que no tenen cap utilitat per als/les usuaris/es, i que serviran sobretot per atacar els drets socials dels/les ferroviaris/es, les empreses privades que gestionin aquests mercats s'aprofitaran del personal, la formació del qual haurà estat finançada per les empreses públiques i se'ls aplicarà condicions laborals que ja no seran les de les empreses públiques.

El transport ferroviari en les regions també és un servei públic que ha de ser garantit per empreses públiques.

Per funcionar eficaçment, el sistema ferroviari ha d'estar integrat. La gestió de la infraestructura no es pot fer independentment de la seva explotació; és necessari acabar amb la ruptura de les empreses perquè és una font permanent de disfuncions, un malbaratament financer i un perill per a la seguretat de les circulacions, dels/es ferroviaris/es i dels/les usuaris/es.

La gestió de les infraestructures ferroviàries s'ha de fer en funció de les necessitats col.lectives, no sobre la base de la rendibilitat financera i del profit dels grups privats. Cal acabar amb la hipocresia de la "participació pública-privada", que consisteix senzillament a finançar amb diners públics beneficis privats. La gestió de les infraestructures ferroviàries és un servei públic que ha de ser garantit per empreses públiques.

Servei públic ferroviari és també la restauració dels trens o la neteja de trens i estacions. No hi ha cap raó perquè els/les treballadors/es aquests sectors no disposen dels mateixos drets socials que el conjunt dels/les ferroviaris/es.

Reivindiquem els mateixos drets per a tots els/les treballadors/es del ferrocarril, basats en el Conveni Col.lectiu de les empreses públiques.

El transport ferroviari és útil a la societat. Ha de ser garantit per empreses públiques perquè els interessos empresarials privats no tenen com a objectiu servir a la col.lectivitat sinó enriquir als seus accionistes.

Com passa en els altres serveis públics, la privatització del sector ferroviari significa trens més cars, el tancament de línies "no rendibles", la concentració només sobre els mercats més desitjables, l'abandonament dels tràfics regionals i de les línies transversals de cada país en profit de les grans connexions europees d'alta velocitat, i la degradació de la seguretat ferroviària.

El Sindicat Federal Ferroviari de la CGT (Estat espanyol) i la Federació de Sindicats SUD Rail (França) reafirmem la nostra voluntat de treballar junts en la defensa d'un servei públic ferroviari que respongui a les necessitats socials, exercit per empreses públiques amb personal propi. Les nostres organitzacions sindicals han decidit rellançar el treball sindical internacional amb els sindicats europeus de treballadors del ferrocarril que persegueixen els mateixos objectius.

Augment alarmant de les xifres d'aturats sense cap ingrès a Catalunya

Redacció

El nombre de desocupats sense cobertura a Catalunya es dobla en un any i mig, arribant a la xifra de 161.262. Per altra banda, gairebé 100.000 persones fa més de 24 mesos que estan a les llistes de l'atur.

La prolongació de la crisi econòmica està provocant l'increment de la xifra de persones que estan en atur i ja no tenen cap mena d'ingrés, ni la prestació contributiva ni les altres cobertures previstes com a subsidi, incloent-hi les últimes ajudes de 400 euros, perquè ja han cobert tots els terminis i continuen sense trobar feina.

A Catalunya, s'ha passat dels 86.247 aturats que no tenien cap mena de cobertura el novembre del 2009 a gairebé el doble el juliol passat (161.262), una xifra que ja equival al 28,2% de tots els aturats que consten registrats a les oficines d'ocupació. Abans de l'estiu es va produir un lleu descens d'aquestes xifres pel repunt de l'ocupació, que els sindicats van qualificar de temporal. Les dades de l'agost els van donar la raó. I si es compara amb l'evolució de l'atur en l'últim any, la tendència apunta a un augment de la xifra de persones desprotegides.

El juny del 2008, les persones amb més de 12 mesos a l'atur aquell mes vorejava les 70.000. Després de quatre anys de crisi, arriben a les 210.000. Del total de persones en situació d'atur de llarga durada, un 46,77% (97.885 persones) fa més de 24 mesos que estan a les llistes de l'atur.

I no sembla que puguin sortir d'aquest pou amb facilitat, tant per falta de qualificació per poder optar a un lloc de treball com per la inexistència d'ofertes de treball. En un document intern del Servei d'Ocupació de Catalunya, inclòs en el procés per transformar aquest servei, es destaca que tant les administracions públiques com els sindicats, les patronals i els especialistes en política laboral consideren que la clau per crear ocupació és la formació. I s'afegeix que aquesta adquireix rellevància «ja que aproximadament el 51% de les persones que actualment estan a l'atur no són ocupables, perquè els falten els nivells de formació i competències requerits actualment per les empreses».

El que sembla clar és que la xifra de desocupats de llarga durada augmenta sense parar i es preveu que ho faci més abans que s'acabi l'any. Segons el govern espanyol l'atur augmentarà els pròxims mesos donat el caràcter cíclic de l'economia espanyola. Gairebé ningú aposta perquè es creïn llocs de treball abans del segon semestre del 2012.

La paradoxa d'aquesta situació és que, a mesura que augmenta l'atur, baixa la partida de la despesa dedicada a pagar les prestacions, precisament perquè s'esgoten els terminis de molts dels desocupats i els que tornen a ingressar a les llistes tenen dret en general a un període inferior de cobrament, perquè han contribuït menys que els seus predecessors.

En aquest sentit també és significatiu l'augment en l'últim any de les persones desocupades a Catalunya de 30 a 44 anys que fa més de 24 mesos que no treballen: un 68% més. Aquest percentatge és molt superior al de l'increment total de desocupats inscrits a les llistes des de fa més de dos anys, que va pujar un 51%.

Aquest col•lectiu de 30 a 44 anys que s'està incorporant al grup d'aturats de llarga durada també hauria de disposar de polítiques actives d'ocupació per aconseguir la seva inserció laboral ja que la realitat està demostrant que aquestes persones estan patint la crisi de forma tan violenta com els altres col•lectius.

Davant l'inici del curs escolar

Federació d'Ensenyament
CGT Catalunya
www.cgtcatalunya.cat/cgtense

Comencem el 2011-2012 amb:
* Aquest curs 2011-12 tindrem 21.000 alumnes més amb les plantilles retallades a la immensa majoria dels centres.
* Els nostres centres tindran menys dotacions que en cursos anteriors.
* Les classes estaran més massificades, les aules prefabricades superen el miler i tindrem centenars de bolets (classes de centres nous en edificis d'altres centres).
* Treballarem més i els nostres sous continuaran congelats i tornarem a perdre capacitat adquisitiva.
* Centenars d'interins/es o substituts/es perdran el lloc de treball, i/o reduiran substancialment la seva jornada.
* Un retrocés significatiu de les condicions de treball: més hores de classe, més massificació a les aules, més barracons…
* Retallades en els pressupostos de funcionament dels centres: un 25% de mitjana aquest curs que acumula en tres anys el 45% de pèrdua en poder adquisitiu,
* Amb una nova pèrdua de poder adquisitiu del 3% (igual a la inflació del 2011) que s'afegeix al 10% del període 2007 – 2010
* Retallades als FAS, plans de formació..
* Improvisacions amb el calendari, indefinició sobre el caràcter dels patis a primària o l'extensió a infantil de la sisena hora als centres que la faran.

La Generalitat retalla a sanitat i educació pública, però no hi ha crisi per augmentar les subvencions a les escoles privades com ho demostra l'aprovació d'un Pla de govern que inclou entre els seus objectius millorar els concerts i, progressivament, estendre el finançament públic als ensenyaments postobligatoris, o per reduir els impostos als més rics, com l'eliminació de l'impost de successions.

Hi ha diners per alguns mentre es retalla a la gran majoria treballadora. Aquesta no és una política exclusiva de CiU a la Generalitat, el Govern central assegura partides multimilionàries un cop més pel sector financer, ara amb la Llei de Caixes, mentre endureix reformes sobre jubilació, negociació col•lectiva, o amb decret llei de mesures urgents "per la promoció de l'ocupació"… perquè paguem els de sempre. I amb un tres i no res modifiquen la inamovible constitució per tal de consagrar la contenció de la despesa pública, cosa que no pot fer sinó intentar blindar les retallades en despesa social i justificar-les constitucionalment.

També comencem el curs amb el debat novament amagat de la sisena hora a primària. La treuen com la van posar, per motius aliens a l'ensenyament i la seva qualitat. La van imposar, contra la voluntat de la gran majoria de mestres, per electoralisme i a corre-cuita, sense saber si tan sols tenien els recursos humans per engegar-la. Ara la treuen per reduir les plantilles sense tenir en compte l'esforç del professorat al llarg d'aquest cinc anys de sisena per donar-li contingut, i la mantenen a l'ensenyament concertat com a font extra de finançament i discriminació. Aquestes consideracions sobre el procediment de posar-la o treure-la no a d'evitar pronunciar-se clarament que en el nostre sistema educatiu es depassa amb escreix el nombre total d'hores lectives de la resta de sistemes educatius, sense per això millorar la qualitat. Al contrari hi ha sobrecàrrega lectiva. El que cal es dotar de recursos i professorat les cinc hores lectives.

Cal seguir amb les mobilitzacions

En moltes escoles i instituts el curs passat es van impulsar mesures de denúncia de la situació que pateix l'ensenyament públic, amb el moviment de la marea groga i els dimarts grocs, amb escrits explicatius a les famílies, amb pancartes i concentracions a les portes dels centres, als ajuntaments,… També van ser molt importants les manifestacions del 14 d'abril i del 14 de maig. Aquestes mobilitzacions -com a la sanitat- van fer retrocedir l'abast de les mesures anunciades inicialment pel Govern, encara que les tramitades suposen un fort cop.

Tota aquesta política al voltant de la crisi, de beneficar a uns pocs a costa de la gran majoria ha tingut una expressió de rebuig molt important amb el moviment del 15M. A Plaça de Catalunya de Barcelona, com a tantes i tantes places del territori, milers de joves, amb la simpatia i el suport d'un bon sector de població treballadora, van iniciar un moviment de rebuig al sistema polític i econòmic. Els intents del Govern de reprimir-lo van topar amb la massivitat de la indignació popular. El 19 de juny, es feia una de les més grans manifestacions d'aquests darrers anys contra les retallades en sanitat i educació.

Cal assegurar la continuïtat de la lluita des de l'inici del curs. Cal seguir els exemples de Madrid, Galícia… Per això proposem accions diverses com anar amb samarretes grogues, fulls d'informació a les famílies i pancartes sobre les retallades (pèrdua de plantilla, diners de funcionament,…) i una crida a lluitar per recuperar els recursos i defensar la qualitat de l'ensenyament públic, explicant aquesta situació a les reunions informatives d'inici de curs, preparant concentracions de localitat amb la resta de centres, impulsant amb la sanitat pública de l'entorn plataformes conjuntes de defensa dels serveis públics, participant a la jornada internacional de mobilització del 15 d'octubre, convocar una concentració a la plaça Sant Jaume de Barcelona el 27 d'octubre...

I també haurem d'iniciar un debat a primària sobre la jornada continuada, per fer-lo possible pel curs següent.

Però tant o més important que les propostes per mantenir la mobilització és impulsar la nostra organització de base: les reunions de zona amb la participació de tots els centres.

Ajuda'ns a construir un sindicalisme proper als centres. Vine a la CGT!

El Govern facilita els abusos en les contractacions

Secció Sindical
CGT Nissan

Una de les modificacions de la contra-reforma laboral de 9 de Maig de 2006, va ser el canvi en l'article 15.5 en l'Estatut dels Treballadors, posant com excusa la creació d'ocupació indefinida i per a evitar així els fraus que es feien en les contractacions temporals amb l'encadenament de contractes. Aquest punt, va acabar establint límits en la temporalitat, amb la conversió en contracte indefinit de tota aquella contractació temporal que hagués tingut una durada màxima de 24 mesos, amb o sense continuïtat, durant un període de 30 mesos, (en el cas dels contractes per circumstàncies de la producció -aplicats a Nissan-, aquests límits estaven en 12 mesos de contracte en un període de 18).

Aquesta modificació simplement ha variat la precarietat laboral. Sent les conseqüències de la reforma, una alternança de treballadors temporals en les empreses, per a evitar la conversió dels contractes temporals en indefinits. Tenint els treballadors períodes de contracte, amb períodes d'atur, en lloc dels encadenaments de contractes que es realitzaven abans de la Reforma Laboral de 9 de Maig de 2006.

El resultat final de la reforma ha estat un augment de la temporalitat en els contractes. Es demostra una vegada més que les reformes que realitzen els governs, normalment emparades pels sindicats més representatius com en aquest cas, són simplement pegats que ens fan anar corrents i precaritzant cada dia més les condicions laborals de les persones.

Amb la publicació a finals d'agost en el BOE del "RDL 10/2011, de 26 d'agost, de mesures urgents per a la promoció de l'ocupació dels joves, el foment de l'estabilitat en l'ocupació i el manteniment del programa de requalificació professional de les persones que esgotin la seva protecció d'atur.", se suspèn durant dos anys aquests límits en la contractació temporal i passarem a la situació anterior, la d'encadenament de contractes. Tot això per la negativa de govern i empresaris d'apostar per l'ocupació indefinida.

Des del passat 25 de febrer de 2.009, data que es reconeix per part de la Direcció de Nissan i els sindicats signants del Pla Industrial un sobrant de plantilla, la CGT va mantenir i manté la seva posició en aquell moment que tota la plantilla de Nissan era necessària per a l'estructura real de l'empresa. En aquell moment i avui també, és necessària una continuïtat de la mateixa. És per això que exigim a l'empresa el manteniment d'aquesta plantilla.

Arran de la signatura de l'últim Conveni Col•lectiu de Nissan, on s'estableix un volum de plantilla temporal, a més de les innombrables reformes laborals, que entre els sindicats, CCOO-UGT i els governs acorden, no es fa altra cosa que entrar en una espiral de precarietat i eventualitat. Fent més difícil aconseguir ocupació estable i amb drets i sent cada vegada més necessari respondre davant els múltiples atemptats contra els drets dels treballadors.

Noves mobilitzacions a Adif i Renfe-Operadora

SFF-CGT
www.sff-cgt.org

El Sindicat Federal Ferroviari de la CGT va portar a terme tancaments, accions i concentracions a estacions de tot l'estat espanyol durant el mes de setembre, per tal de fer arribar a les empreses ADIF i RENFE–Operadora, la nostra preocupació i malestar, i fins i tot rebuig, amb determinades decisions que s'estan prenent sense tenir en compte la seva incidència en el nostre futur laboral.

Els motius principals que ens duen a plantejar-nos aquestes mobilitzacions i que ens tenen realment preocupats, doncs incideixen i qüestionen el nostre futur, són els següents:

• LA PRIVATITZACIÓ I SEGREGACIÓ DE MERCADERIES. No estem d'acord amb aquest procés i a més creiem que el que es fa, lluny de garantir el futur del transport ferroviari de les mercaderies, serà aconseguir tot el contrari, és a dir, fer-lo desaparèixer a poc a poc. És la primera vegada que s'obliga a treballadors a abandonar l'empresa per la força, fins al moment sempre s'havia fet DE FORMA VOLUNTÀRIA per part del treballador. Aquesta voluntarietat s'ha exigit per part de tots els Sindicats en l'escrit presentat pel CGE on demanem garanties. Per a CGT és la garantia fonamental que no anem a abandonar, esperem que la resta de sindicats facin el mateix.

• TRANSFERÈNCIES DE RODALIES I MITJA DISTÀNCIA DE CATALUNYA. El dia 1 de gener de 2012, treballadors i trens de RENFE-Operadora, passen a dependre de la Generalitat, tret que se signi un Contracte Programa entre Ministeri de Foment i Generalitat que garanteixi que el servei ho segueix realitzant RENFE-Operadora. CGT defensa la signatura d'un Contracte Programa perquè garanteixi el nostre futur pel màxim nombre d'anys.

• CANAL DE VENDA. Novament ADIF i RENFE-Operadora estan negociant la possibilitat de passar el Canal de Venda d'una empresa a una altra, sense tenir en compte les conseqüències tan negatives que comportaria aquest complex procés. CGT vol que es paralitzi una vegada més el transvasament i s'atenguin les justes reivindicacions que mantenen des de fa anys el col•lectiu de Taquilles.

• CONVENI COL•LECTIU D'ADIF I RENFE-OPERADORA. És necessari avançar en la negociació en ambdues empreses, no podem quedar-nos paralitzats per una situació econòmica mundial que nosaltres no hem generat, a més la nostra plataforma reivindicativa consta de moltes més reivindicacions que l'econòmica, que per descomptat, també defensarem.

L'ALTRA REALITAT

Només abstenció activa?

Pepe Berlanga

Històricament s'ha identificat l'abstenció activa amb el no exercici al dret de vot, conseqüència de discrepàncies més o menys justificades amb la conducta dels representants polítics, fins i tot hi ha mal pensats per a qui aquest procés indica un desinterès per qüestions quotidianes, és a dir, el que alguns identifiquen com passotisme. Ara bé, hi ha qui no tenen en compte que l'abstenció també pot ser conseqüència d'errors en el cens, impossibilitat de desplaçar-se a les urnes per diverses circumstàncies imprevistes, tant climàtiques, com malaltia, accident, imprevistos varis,… conseqüentment, l'índex d'abstencionisme no sempre serà seqüela d'un acte realitzat en consciència. Per aquests motius no resulta fàcil identificar els motius que impulsen a la no participació electoral.

No obstant això, hi ha altres enfocaments, que alguns pretenen no considerar-los apropiats, per a mostrar el rebuig a processos sociopolítics amb els quals està en total desacord. En aquesta línia el vot en blanc, tan menyspreat, és una més de les respostes possibles i tan legítima com qualsevol altra, repudiar aquesta mesura, per entendre que amb ella es coopera amb el sistema electoral, no deixa de ser el resultat d'una anàlisi simplista i reduccionista de la diversitat de respostes que com individus podem exercir.

D'altra banda, una altra acció gens indigna pot ser la utilització de paperetes modificades, amb ratllades, eslògans,… el que se'ns ocorri per a transmetre la disconformitat amb els concurrents i fins i tot, amb el propi sistema.

L'engegada de totes i cadascuna de les mesures enunciades no deixa de ser una demostració de com qüestionar i deslegitimar també el sistema electoral, i fins als propis governants siguin del color que siguin.

La pretensió de desqualificar aquestes mesures per considerar-les col•laboracionistes és un error tàctic que porta inexorablement al repudi per una banda important de la societat que, no necessàriament, estigui ratificant el sistema amb aquestes posicions. Per això, hauríem de ser més respectuosos amb qui no pensant necessàriament com nosaltres són la base social sobre la qual pretenem construir un món nou.

La defensa de qualsevol d'aquestes posicions avui minoritàries ha de ser salvaguardada, especialment perquè s'enfronten i també qüestionen els sistemes polítics, desemmascarar la hipocresia regnant dels governants i convertir totes aquestes respostes en un senyal d'alerta contra els dèficits democràtics d'aquestes imperfectes societats ha de ser un leit motiv que no hem de perdre de vista.

Per tant, qualsevol mesura que qüestioni la validesa de les actuals lleres de participació democràtica ha de ser benvinguda, màxime en un context on meridianamente ha quedat clar que no són els governants qui decideixen les polítiques socioeconòmiques d'aquesta societat, no obstant això, sí intervenen com executors de les prebendes de les classes més adinerades que no estan sofrint la crisi.

Constitució del Sindicat d'Activitats Diverses de Menorca

CGT Balears

El passat dia 17 de setembre de 2011, es va celebrar a la sala de plens de l'Ajuntament de Mercadal, l'Assemblea de constitució del Sindicat d'Activitats Diverses de Menorca de la CGT.

Finalment van assistir 15 persones, afiliades al sindicat que van aprovar la constitució, van triar el secretariat permanent i van aprovar els estatuts. L'SP està conformat per gent jove, compromesa i amb il•lusió, que ajudaran a l'organització a portar a terme les accions i activitats necessàries en aquests temps de pèrdues.

Es va triar el secretari general, el secretari d'organització i finances, el secretari d'Acció Sindical, el secretari de Jurídica que a més està recolzat per una companya d'una llarga trajectòria sindical.

Després vam celebrar la constitució amb un dinar de paella en què tothom va col•laborar i ens va servir per confraternitzar.

La més sincera enhorabona per haver conseguir un objectiu històric de la afiliació de Menorca, que a la fi podran dur els seus acords deixant palesa la idiosincràsia de la seva gent.

Alguns resultats d'eleccions sindicals

LGAI Technlogical Center SA
Empresa del metall de Sabadell del grup APPLUS. CGT 8, UGT 5.

Tratamientos y Recuperaciones Industriales SA
Empresa situada a Constanti (Tarragonès): UGT 2, CGT 1

Suagiren SL
Empresa del Vendrell dedicada a la manipulació de mercaderies, sector siderometal•lúrgic. CGT 2, CCOO 2, UGT 1

AENA- Aeroport de Reus
CGT es presentava per primera vegada. UGT 3, CGT 1, CCOO 1

Mahle SA Vilanova
El Comitè de 17 ha passat a 13 i la configuració ha quedat de la següent manera: CC OO 6 delegats (5 en col•legi d'especialistes i 1 en tècnics), UGT 5 (3 i 2), CGT 2 (2 i 0). L'any 2007 els resultats havien estat: CCOO 6 (4 en col•legi d'esp. i 2 en tècnics) UGT 3 (2 i 1) i C.G.T. 8 (8 i 0).

Hospital Sant Joan de Deu de Martorell
CCOO 6, CGT 5, SMC 4, UGT 2.

General Cable Sistemas
Empresa del Baix Llobregat dedicada a la fabricació de cables. CCOO 4, UGT 3, CGT 2, COBAS 2, USOC 2.

Consorci Sanitari de Terrassa
SMC 7, UGT 5, CGT 4, CCOO 4, SATSE 3, SAE 1.

Proyecto Fontanellas y Martí, Igualada
Col•legi d'Especialistes CGT 4, UGT 2, CCOO 1.

Colomer Beauty and Professioanl Products SL
Empresa situada al Pla de Santa Maria (Alt Camp): CCOO 4, UGT 4, CGT 1

Mutua Aseguradora de Zaragoza MAZ a Barcelona
CGT 3, CCOO 1, UGT 1

Española de Montajes Metálicos
EMMSA Constantí (Tarragonès). CGT 6, UGT 2, CCOO 1 (tècnics i administratius 3 CGT, especialistes i no qualificats 3 CGT, 2 UGT, 1 CCOO)

Ajuntament de Sant Celoni
CGT aconsegueix la majoria absoluta: CGT 10, UGT 3, SFP 1

Ajuntament de la Llagosta
CCOO 3, CGT 2, UGT 1, EPI 1

Groundforce Barcelona
Empresa de handling de les principals companyies aèries al Prat. UGT 9, CCOO 4, CGT 3, CESHA 1.

Essa Palau
Empresa del metall de Sabadell. FTC 4, CGT 3, CCOO 3, UGT 2, Independents 1.

Caprabo Barcelona
Agrupació de centres de la província de Barcelona: Col•legi d'especialistes 10 UGT, 9 CCOO, 5 CGT. Col•legi de tècnics 2 UGT, 2 CCOO, 1 CGT.

Atos WorldGrid Barcelona
Empresa del sector de Banca, Borsa, Estalvi, Entitats de Crèdit, Assegurances i Oficines i Despatxos. Els resultats: UGT 2, CGT 1

AIDE Seguros y Reaseguros (Grupo Zurich)
Eleccions per escollir 7 delegats per ampliació de comitè (eren 9 però tenien 3 baixes sense cobrir). Resultat: CCOO 5, CGT 2. Valoració positiva a l'entrar, tot i les traves (negar-nos el cens, no avisar-nos de reunions) en un comitè fins ara controlat totalment per CCOO. CGT ha creat secció sindical, tindrà també delegat LOLS i encara amb optimisme les eleccions per renovar tot el comitè que es faran d'aquí a un any.

Codelco Mercantil SA Tarragona
CCOO 3, CGT 1, UGT 1

Institut Municipal de Serveis Socials de Tarragona
CGT 4, CCOO 3

PGI Spain
Empresa del sector textil situada a La Selva del Camp. CCOO 5, CGT 4

Arcasa
Empresa de catering amb seu a Esplugues de Llobregat, que porta el servei d'hosteleria de l'hospital de Can Ruti. CGT es presentava per primera vegada. 4 CCOO 4, 3 UGT 3, 2 CGT 2.

Giró-GH Badalona
Empresa de sistemes d'envasat. CGT es presentava per primera vegada. CCOO 3, CGT 3, UGT 2.

Sanatori Villablanca
Empresa del grup d'assistència psiquiatrica Pere Mata amb seu a Reus. CGT passa de 1 delegat a 4, i està a punt d'aconseguir el cinquè. CCOO 5, CGT 4, UGT 4. El resultat suposa el final de més de 20 anys de majoria absoluta de CCOO.

Indústries DISME SL
Empresa del metall de Sabadell. UGT 4, CCOO 3, CGT 2.

Tema del mes

Què fem davant les eleccions del 20N?

L'abstenció és l'única opció el 20N?

Emili Cortavitarte Carral

Poques vegades, en la recent història democràtica de l'Estat espanyol, unes eleccions generals arriben tant desacreditades. No m'estic referint als candidats dels partits majoritaris, que déu n'hi do!; ni a aquests i altres partits, què també! Sinó al mateix procés democràtic establert que pateix un descrèdit i un desafecció com mai s'havia produït en aquests darrers anys.

Les motivacions són moltes: la crisi econòmica provocada pel sistema financer que, no obstant, agenolla la representació política i els governs estatals i obté uns ajuts, uns beneficis i unes prebendes obscenes; la consciència cada vegada més nítida que no existeix la sobirania nacional, com demostra la recent modificació per via d'urgència de la Constitució, fins ara intocable, fruit del consell del president del Banc Central Europeu i de la cancellera alemanya; la reducció creixent de l'anomenat estat del benestar a una mena d'estat de beneficència, després de les retallades en pensions, subsidis, educació, sanitat, dependència...; l'evidència de l'asimetria en la lògica del capital i de l'estat: mentre se retallen drets dels més dèbils se mantenen els privilegis (fiscals, judicials, econòmics...) dels més poderosos i les partides estatals per a la monarquia, l'Església catòlica i els aparells que exerceixen la violència permesa als Estats (exèrcit, policia...)...

Els gairebé 5 milions d'aturats i aturades, els milers de desnonats i desnonades, els centenars de milers d'acomiadats i d'acomiadades (de manera més o menys formal), els milers d'interins i d'interines no contractades, els milions de joves -més ben preparats que qualsevol generació anterior- que s'apleguen a les llistes d'atur i a la precarització, els gairebé quatre milions de persones que malviuen amb ingressos per sota del llindar de la pobresa... són algunes de les evidències que les eleccions generals del 20 de novembre tenen molt poc o no tenen res a veure amb les solucions reals i efectives a aquestes situacions descrites.

Aquest escenari és el que permet explicar l'eclosió dels moviments d'indignats arreu de l'Estat. Un moviment plural i heterogeni, que té com a principals virtuts: la recuperació dels carrers i les places per al debat social i polític, la intervenció política i social de molta gent jove que fins ara no participava a través dels canals ordinaris, posar en qüestió (de manera tant àmplia) una sèrie de mites no discutits del sistema i una important capacitat mobilitzadora.

Arribats a aquest punt, opino que és molt important enfrontar la contesa electoral del 20N des de l'argumentació, des del treball pedagògic quotidià (converses, assemblees, actes, xerrades,...) que posin en qüestió que l'actual sistema polític, econòmic, militar, de consum ... no pot ser la solució (mitjançant un canvi de cares, persones i objectius menors) i que emfatitzi què és el problema!

Opino que aquesta ha de ser la nostra principal ocupació i preocupació. Acompanyada (la crítica i el qüestionament del sistema capitalista) d'alternatives basades en el repartiment de la riquesa i del treball, en la recuperació de la centralitat de l'ésser humà i de la solidaritat i la cooperació... També que fer possibles aquestes coses no serà senzill, però que existeixen mecanismes de interacció, de participació, de democràcia directa, d'autogestió que ens poden instal•lar en un camí de lluita i de contestació, de millora de les nostres condicions de vida i de desenvolupament personal i col•lectiu infinitament superior als que ens poden, ni tant sols, oferir els polítics de torn i el sistema que ens ha portat a aquest situació.

Aquesta és, per a mi, la nostra principal tasca davant les eleccions generals del 20 N. Les opcions concretes del mateix dia són més relatives. I poso en el mateix nivell l'abstenció conscient, el vot blanc i el vot nul. És massa simplista considerar que qui va a votar (encara que sigui en blanc o enviant-los a parir panteres) serà assumit pels predicadors i defensors del sistema com algú que hi creu. Molta de la gent que opti per aquestes formes ho farà justament perquè considera que és una actitud més coherent i conseqüent que la de l'abstenció, en la qual és pot confondre l'activa amb la passiva. Els partidaris del sistema i els seus amplificadors mediàtics utilitzaran tots els arguments al seu abast (també l'ocultació de les evidències) per reforçar-lo i minimitzar les dissidències. I no faran distincions entre unes i altres.

Tampoc considero iguals totes les opcions polítiques (partits, plataformes...) que se presenten a les eleccions, ni els programes i persones. Considero que les tasques fonamentals són les esmentades abans més que la de presentar alternatives electorals, però no puc caure novament en el simplisme que totes aquestes persones i organitzacions només volen arribar al poder amb els nostres vots. En una situació com l'actual no és el mateix plantejar un sistema republicà, la laïcitat plena, suprimir les subvencions a l'Església catòlica i els concerts educatius i sanitaris, enfortir les pensions públiques... que mantenir l'estatus quo. Puc tenir diferències tàctiques i estratègiques en aquestes circumstàncies i en altres, però no puc situar totes les opcions a la mateixa trinxera.En definitiva, hem de confrontar els elements claus de la paròdia que significa en aquests moments unes eleccions generals i denunciar les errades, contradiccions i agressions que efectua el sistema polític i econòmic que les sustenta i fer-ho amb la màxima gent possible, sense crear exclusions alienes. Després, el 20 N cadascú obrarà segons la seva consciència i jo m'abstindré.

Davant les eleccions generals del 20N, que fàcil l'hi han posat a la CGT!

Joaquim Garreta, Secretari d'Organització de CGT Catalunya

Així és, aquesta vegada a la CGT l'hi han posat fàcil per plantejar una campanya d'abstenció activa en aquestes pròximes eleccions generals.

No caldrà que recorri ni a la doctrina, ni a la retòrica ni al convenciment anarquista, per fer comprendre a la ciutadania d'aquest país de dipositar el vot no serveix per res, no serveix per a res als treballadors i treballadores i si permet beneficiar-se als que fan de la política la seva manera d'enriquir-se.

El moviment 15-M o el dels indignats que per al cas ve a ser el mateix, ja ho han dit moltes vegades "que no ens representen, que no". A més, aquells que són ungits per les urnes com a representants del poble en nom a una certa fórmula de democràcia, s'han permès el luxe de modificar la carta magna, traient-se de la màniga com si fossin trilers, un límit a la despesa pública.

No ens servirà cap dels partits polítics que es presenten, ja que d'una manera o altra mantenen en la votació la delegació de decisions que mai han de ser usurpades al poble en general.

Si apostem per una democràcia directa i gestionada pel poble, poc podem acceptar una delegació de funcions i poders. Sempre ho hem pregonat des de la CGT, fes que ningú decideixi per tu.

Com sempre, fem una crida a l'abstenció activa i responsable és a dir, mai permetre que les urnes esclafin nostra capacitat de reflexionar, analitzar i, per descomptat, criticar i construir aquest món nou que portem en els nostres cors.

La cirereta aquesta vegada l'han posat els titelles del veritable poder, s'han posat d'acord ZP i Mariano per reformar la Constitució, al dictat del que indiquen públicament la Merkel i el Sarcozy. Si us plau deixem-nos d'històries i, ja que si tants diners i l'hi devem als interessos que ells representen, que nomenin un delegat per aquesta península i ens estalviem totes les fastuoses despeses de les Corts i de pas de la Casa Reial, ja que realment tampoc té poder.

A la CGT se sap clarament que cap govern solucionarà el problema del treball. A la CGT sabem i proclamem des de fa temps que l'única solució és el repartiment del treball i de la riquesa. L'espiral dels diners de paper, mai crea riquesa, basant-se en l'especulació només es crea desigualtat i explotació.

Apostem per un repartiment del treball perquè tots i totes tinguem la possibilitat d'aportar el nostre esforç en aquesta nova societat que s'ha de crear repartint riquesa entre tots i totes, amb l'acord i participació activa de totes i tots.

Per aconseguir el nostre objectiu sobren els intermediaris polítics obedients de qualsevol interès menys el dels treballadors i treballadores, per això no cal ni perdre el temps per votar-los, que no ens serveixen ni ens representen.

Parlem

Joan Busquets, maquis supervi

"Els maquis som els oblidats de la ll

Txema Bofill amb la col•laboració de Pep Cara. Fotos: Heura Marçal.

Un grup d'amics vam anar a Normandia on viu en Joan Busquets. Dos mil cinc-cents quilòmetres d'anada i tornada per veure'l. N'haguéssim fet cinc mil. Vam ser molt ben rebuts. I en Joan era qui més menjava, bevia, xerrava i reia amb nosaltres. Una vitalitat i vida exemplar. Li agrada viure bé i fer la feina ben feta.

Ha escrit un llibre autobiogràfic "El Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui", editat pel Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga l'any 2008 i del que aviat serà reeditada una versió corregida. Un llibre fet a consciència per deixar constància del seu pas amb els maquis i la vida llegendària dels germans Sabaté, Massana i molts d'altres guerrillers menys coneguts.

Avui en dia, en Joan Busquets Verges és un dels pocs supervivents de la resistència llibertària, junt amb l'Àngel Fernàndez, Manuel Fornés i pocs més. Estaria bé poder-los connectar i homenatjar-los en vida. Els amics de Berga ja ho han fet amb en Joan Busquets. Hem de seguir el seu exemple i així respondre a l'oblid, l'insult i l'ignominia dels nostres corruptes governants.

A Normandia, al costat de la casa del Joan, constatem com els francesos han donat sepultura digne als alemanys nazis, als ocupants, als enemics estrangers, en cementiris impressionants construïts sols cinc anys després de la guerra, i a Espanya han passat setanta cinc anys i no s'ha donat sepultura als republicans, als milicians, als defensors de la llibertat, als ciutadans assassinats pels falangistes, pels militars colpistes, pels moros de Franco i els mercenaris del capitalisme internacional. Per què se'ls oblida i no se'ls dóna sepultura? Segueixen governant els franquistes, els borbons i els que es van fer rics durant la dictadura.

Els maquis van jugar-se la vida en la lluita contra el terrorisme franquista. La majoria van morir assassinats en una resistència heroica, alguns amb condemnes perpètues, altres condemnats a molts anys de presó, la majoria torturats, maltractats durant anys, i avui silenciats. El pitjor de tot és que els pocs que han quedat vius, com en Joan Busquets, pateixen l'oblit, el menyspreu i la injustícia de les autoritats oficials que sols tenen ulls pels vencedors i els seus beneficiaris.

Després de coronar-se Rei, l'elegit com a successor pels franquistes, el Borbó, va anar a París i els governants el van rebre amb honors i van desterrar a Belle Ille a resistents i companys anarquistes per a complaure el successor de Franco. Entre ells en Joan Busquets, una infàmia tant dels francesos com del Borbó, que va fer que les autoritats franceses segrestessin durant uns dies tant a anarquistes com a militants de l'ETA (en illes diferents). Cal recordar que la Monarquia no reconeix els maquis. Tampoc la Generalitat de Catalunya els reconeix, tal com denuncia en Joan Busquets.

Joan Busquets va néixer l'any 1928 al barri de San Gervasi de Barcelona. Actualment viu amb la seva companya Ivette. Tenen un fill. En Joan té tres germanes més grans, quasi centenàries, i nebots i petits nebots, una gran família que visita quan ve per Barcelona.

- Com t'has format en la vida?

- M'he format a poc a poc. La meva formació ha estat a cops. Va començar durant la guerra civil. Era un nano. Vaig ser testimoni de l'entrada dels nacionals, de la barbaritat dels franquistes en entrar a Barcelona. Tenia 11 anys en acabar la guerra

- Explica'ns algunes barbaritats dels franquistes

- Recordo moltes coses: que anàvem al cine i ens feien cantar el cara el sol amb el braç aixecat, i qui es feia el ronso li donaven unes quantes bufetades, si era un home, i si era una dona, li rapaven el cap a zero. També vaig ser testimoni en el tramvia del maltracte a un vell que parlava en català (podia ser un home d'uns cinquanta anys), el van tirar a fora a cops. Li van dir: «Hable como los cristianos». Es creien els amos, eren grups de falangistes, criatures molt i molt joves. Donaven bufetades sense més ni més. A les cues per comprar pa, a les dones també les maltractaven: «Tu ¿por qué me miras?» i pum, li donaven una bufetada. Tota aquella situació, era una copia dels nazis.

- A tu et van humiliar o maltractar?

- A mi un cop al ball, tenia uns 15 anys, portava una corbata vermella. Em vam agafar dos i em van retreure de ser un roig «Tu eres un rojo». Ens vam barallar i em vaig defensar com vaig poder. Com ells eren dos, jo vaig rebre més. Jo em vaig criar en aquest ambient. I va crear en mi una situació de revolta i això es va anar acumulant.

- Els llibres et van formar?

- Els de Berga em van regalar "Sembrando flores" de Federico Urales, ja que a les memòries comento que fou un dels primers llibres que vaig llegir de petit. Em va influenciar. Aquest i altres llibres me'ls deixava un xicot del Clot, un tal Ferrer, un professor autodidacta, cultivat, molt tranquil: Tenia una manera d'explicar les coses suau i ens demanava les nostres impressions i comentaris. Fou la meva formació inicial. També l'ambient familiar em va formar ja que el pare era de la CNT. Jo vaig créixer amb la CNT, el sindicat del que a casa en parlaven bé. També vaig rebre l'influència d'altres familiars, com un cosí germà que el van assassinar els franquistes, i d'altres familiars refugiats a França. Un cosí va retornar dels camps de concentració i va venir a casa, i s'hi va quedar un bon temps sense papers fins que va trobar treball.

- I la teva formació com continua?

- La formació és un procés que no s'acaba mai. En refugiar-me a França vaig entrar en contacte amb la CNT de l'exili i hi havia un ambient magnífic de solidaritat i activitat. Jo em vaig afiliar a les Joventuts Llibertàries. Una família em va acollir fins que vaig trobar feina en unes mines. Nosaltres organitzàvem espectacles per recollir diners pels presos.

- Quins espectacles?

- Fèiem balls, rifes, les dones feien pastissos i nosaltres els veníem. Alguns feien teatre. Jo venia el periòdic Ruta, casa per casa, i els diners servien pels presos. Anava als mítings, a xerrades. Tot això em va anar formant i conscienciant. Vaig decidir i em volia demostrar a mi mateix que es podia fer alguna cosa més contra el règim de Franco

- Com ho vas fer per entrar als maquis?

- Vaig entrar en contacte amb en Marcel•lí Massana. Ell també va venir al local a parlar-nos de les activitats dels guerrillers contra la dictadura, i això em va entusiasmar molt.

- Explica'ns aquest entusiasme.

- Home! Jo estava contra el règim, moltes de les activitats de nosaltres, les Joventuts, estaven relacionades contra la dictadura i volíem suprimir-la. El pitjor a que pot arribar un poble és un règim que ho prohibeixi tot.

- Vas anar a l'escola pública?

- Sí, a Barcelona. Però allà hi vaig aprendre molt poc. On en faig formar culturalment fou en les presons.

- Culturament?

- Parlo de la cultura que pot adquirir un petit autodidacta. Vaig llegir molt, vaig escriure, que era allò que m'agrada, vaig estudiar matemàtiques i comptabilitat. I tot això em va valdre quan em vaig posar a treballar per mi mateix a París. La cultura la vaig rebre a cops, a cops de peu.

- Parla'ns de'n Massana.

- Ja n'he parlat molt de'n Massana. Ell va fer la guerra. Tenia uns estudis militars i va sortir amb el grau de tinent. I va estar en camps de concentració fins a recuperar la llibertat. En recuperar la llibertat era un paria. I es va dedicar al contraban, com molts d'altres per sobreviure, fins dedicar-se a la resistència. A mi em va causar una molt bona gran impressió des de l'inici.

- Per què et va impressionar?

- Tenia una forta personalitat. Ho demostrava i li agradava demostrar-ho. I és clar un jove com jo que tenia 20 anys em va causar un impacte terrible. Ara em faria una mica de gràcia. Ell cridava fort, com fent teatre. Era per impressionar a l'enemic. I de tan fer aquesta comèdia, ja cridava a tot déu. També feia cançonetes contra la Guàrdia Civil. I estaven molt ben fetes i organitzades. Se'n fotia de la Guàrdia Civil.

- En Massana era el delegat o el cap?

- Era el delegat, i per mi era el més competent i astut. La prova és que no va caure mai cap grup seu. Tu diu-me quin grup guerriller no va caure i no van matar a ningú? Cap. Tots els grups han tingut baixes. El seu grup és l'únic que no ha tingut cap baixa.

- Les tàctiques i accions, qui les decidia en Massana o el grup?

- Ell decidia la manera de fer les coses. No se li discutien perquè coneixia molt bé el terreny, tenia experiència en organització, i els grups que ell dirigia no van caure, fet remarcable.

Ara bé, allò que s'havia de fer, això ho decidien els de l'interior, el Comitè de defensa. Qüestions del dia a dia i internes de grup o pieles rojas les decidíem entre tots.

- Fèieu preparació militar?

- El grup estava ben preparat. Hi havia una gran l'experiència dels membres del grup ja que havien fet la guerra i el maquis francès.

n amb...

vent de la guerrilla contra Franco

lluita contra la dictadura franquista"

- I tu, quina era la teva experiència.
- En estar amb aquesta gent jo vaig aprofitar-me de la seva experiència, per exemple, muntàvem la metralleta amb pocs segons.

- Quin sentit li donaves a la lluita armada?
- Hi havia un règim autoritari. Era l'època d'interessar-se per la lluita armada i les armes. Eren el nostre enemic i havíem de combatre'ls. Eren ells els que es van sublevar contra la República legitimada pel poble i es van imposar per les armes. Aleshores els bandits eren ells. Quan parlo dels militars franquistes s'ha d'entendre bandits. I el Rei és un bandit també. El Rei el va posar en Franco i com que el rei no s'ha disculpat ni molt menys, i va reconèixer a Franco "como su padre adoptivo", no li tinc cap respecte en aquest home. No se'l mereix.

- Que penses del fet que ara patim d'una monarquia absoluta, una monarquia per a tota la vida segons una Constitució?
- T'ho acabo de dir. Una monarquia permanent és immoral. Es creuen que perquè tenen "sangre azul" estan per sobre de nosaltres. Aquest home no mereix cap respecte. Per a mi està de més. És el poble que ha d'expressar-se. El poble va aguantar quaranta anys en Franco, i ara veure'm quants aguanta a aquest home. El rei té el poder absolut i és el "generalisimo" de l'exèrcit, i «sempre té raó i a més impunitat». Seguim sent vassalls. Que cada un en tregui les conclusions.

- De moment el pobre poble no pot fer referèndum, ni consultes, ni res.
- De vegades fa falta alguna cosa més que referèndums. Per les bones aquesta gent segur que no se n'anirà i per les dolentes costaria sang. Si el poble es posa a les dolentes, perquè aquesta gent no se n'aniran per les bones, mataran per defensar els seus interessos i privilegis. Ho estan demostrant totes aquestes monarquies absolutes i règims autoritaris.

- Quines característiques tenia la guerrilla urbana de Barcelona?
- Hi havia un Comitè de defensa fixe a Barcelona i grups volants que venien de França i entraven en contacte amb els de l'interior. I conjuntament es feien treballs o no... Depenia. Però hi havia un contacte permanent entre els dos grups.

- Com vas caure?
- Jo vaig caure al 1949. Un dia després de la detenció i assassinat d'en Pep Sabaté, a qui van trobar l'adreça i contacte del meu pare. Vaig estar diverses setmanes a la Jefetura Superior de Policia a via Laietana. Els cabalosos estaven plens de companys detinguts.

- Com et van tractar la policia franquista a via Laietana?
- Allò que més em va torturar fou la son, la manca de son. No em deixaven dormir. Més que les bufetades, empentes, insults i cops.
Tot això era per eliminar la teva voluntat, ja que la manca de son és terrible, pitjor que una pallissa. A mi no em van fer com al Maño que el van tenir penjat tota una nit amb les mans a darrera, que el van deixar sense sentit. A mi després de dues setmanes de la detenció em van traslladar a la presó Modelo i al cap de vint dies ja estava condemnat a mort per un Consell Militar.

- Què senties en saber que se t'acabava la vida als vint anys?
- Jo no em veia amb la vida acabada. De seguida em vaig inventar il•lusions, passava hores pensant que m'escapava, que estava lliure. Algunes vegades ja ho donava per fet i tot. Una vegada em vaig fabricar una pistola amb molles de pa i amb betum de llustrar les sabates. La vaig tirar. No hagués funcionat. Eren il•lusions que m'ajudaven a viure. A un moment vaig dir-me que si arriba al moment cal encarar-ho i s'ha acabat. Aquesta va ser la meva conclusió final.

- Vas fer un repas de la teva vida mentre estaves amb els condemnats a mort?
- No, no, no, sols tenia 21 anys. Avui dia pensaria d'una altre manera. Amb mi estava en Manolo Sabaté i en Saturnino Culebras, el cap del grup, anomenat «los primos», i que tenia sols 7 anys més que nosaltres. A ells els van afusellar. A mi em van commutar la pena de mort per 30 anys de presó. En Manolo, el van matar per ser germà del Quico i el Pep Sabaté. Vam fer un pacte que si ens executaven demanaríem un plat d'arròs amb llet. Ell abans d'afusellar-lo, va complir el pacte i va demanar un plat d'arròs amb llet. En Manolo va sorprendre a tot déu. Ho van considerar com un a acció coratjosa i un desafiament. En els moments que els condemnats es desmunten, en la capella, ell es menjava un plat d'arròs amb llet. Fou una acció de molt de coratge. Va demostrar que tenia pebrots i no tenia por. Va fer honor del nom Sabaté.

- Va morir complint el vostre pacte.
- A mi em va impressionar molt. La prova que encara en parlo. Jo guardo d'en Manolo Sabaté un record inoblidable.

- Joan, tu vas estar a la presó 20 anys. En sortir, escrius, vas passar un temps a la deriva, una època autodestructiva, amb fortes dificultats a adaptar-te a la vida «en llibertat».
- Sí. Jo vaig sortir en un món que desconeixia completament. Vaig entrar als 21 anys i en vaig sortir als 41. Al principi no me n'adonava. A Madrid vaig entrar en contacte amb companys que havia conegut a la presó.
De Madrid vaig anar a Barcelona i em va entrar com un buit. No tocava de peus a terra. Anava desconcentrat. Els cotxes em pitaven, passava els semàfors en vermell. Ho passava malament. Un company em va fer entrar en una editorial. Tenia un complex gran d'inferioritat i de relacionar-me amb els altres. No em trobava bé enlloc. Ni en el treball, ni a casa. Sentia que em miraven de reüll. Sols em trobava bé amb els companys que havien fet llargues penes de presó. Ens compreníem. Els companys del carrer intentaven ajudar-me però no hi havia res a fer. No comprenien el problema.

- Quin era el problema?
- Integrar-se. Era impossible integrar-me. Eren molts anys de presó. I no m'integrava en cap aspecte, ni en el treball. Estava desplaçat completament. Després de la mort de la meva mare, me'n vaig anar a França. La policia a via Laietana em citava. M'amenaçaven, m'insultaven. Era insuportable. Vaig decidir anar a França. El Josep Ester de Berga, un amic de Massana, que treballava a l'Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA) va fer-me les gestions per aconseguir-me l'estatut de refugiat polític. I vaig seguir a la deriva uns anys fins que vaig conèixer la meva dona i va néixer el nostre fill. Després em vaig estabilitzar i vaig fer una vida normal. Foren 4 anys d'infern.

- L'any passat a Barcelona vas protagonitzar una acció exigint el reconeixement polític, moral, jurídic i econòmic dels pocs maquis que quedeu davant la seu del Memorial Democràtic. Com està el tema?
- Jo vaig escriure una carta al president de la Generalitat que en aquell moment era en Montilla, sol•licitant-li que reconeixes als maquis, ja que a Madrid no els reconeixien de manera oficial. Se'm va ocórrer que, com a català, jo i altres maquis catalans fóssim reconeguts per la Generalitat. Vaig escriure al Montilla dient que prengués alguna decisió i possibilités una obertura i una reparació als maquis, al dret a ser reconeguts al menys per la Generalitat. Després de sis mesos va contestar la Bono, la responsable del «Memorial democràtic» que no podien fer res, que no depenia d'ells, que la culpa era de Madrid. O sigui, que no tenien en compte allò que jo els havia escrit. No contestaven en allò que demanàvem. Aleshores nosaltres a traves del Pep Cara i la local de Berga vam fer una carta oberta proposant una acció i adhesions de suport al reconeixement dels maquis. Moltes persones i organitzacions es van adherir. En Pep em va organitzar xerrades i ja em veus als vuitanta anys fent de conferenciant. Com que no havia fet mai, m'ho vaig aprendre de memòria allò que havia de dir.

- Com et va anar?
- Bastant bé. Però no sóc jo qui ha de jutjar. Alguns em feien preguntes i es creava debat. Vam viatjar a les quatre províncies i vaig respondre a alguns periodistes. Vam acabar en una concentració al Memorial democràtic. On la Maria Jesús Bono i en Caminal ens van prometre i prometre. Van parlar de fer un homenatge, xerrades informatives, intermediaris amb Madrid, amb la Generalitat. Paraules buides. Seguim sent els oblidats de la lluita contra la dictadura franquista.

- Què en penses de les divisions actual dins l'anarcosindicalisme?
- Sempre hi ha hagut divisions. Els anarquistes ens organitzem amb grups d'afinitat que a vegades han resultat escissions.
A la presó hi havia una CNT forta i ben preparada, més de vuit-cents afiliats. També hi havia les divisions històriques de la CNT: hi havia l'escissió de Marcos Nadal (uns 20), un valencià condemnat a mort; el grup de Sigfrido Català, que nosaltres els dèiem els trentistes i la majoria, estàvem a la CNT, l'oficial. A fora es van ajuntar, i aleshores a la presó també ens vam ajuntar. Però va durar poc. En Marcos Nadal continuava fent de les seves, enviant informació pel seu compte, i el van expulsar. Jo vull que la unitat arribi, però la meva voluntat i la realitat són coses diferents. Hi havia també els pieles rojas, els joves llibertaris, els més radicals, que tenien més empenta, i anaven més endavant. De fet és el deure de la joventut, anar pel davant.

- Com el veus el sindicalisme avui?
- Els sindicats avui són nuls, els han destruït, han perdut la seva essència. Els treballadors acomodats. Els sindicats fan falta i prendrien un altre aire si els que treballen ho portessin, fossin autogestionats.

- Un company per entrevistar?
- L'Àngel Fernàndez o Manolo Fornés

> LES FRASES...

"La situació que vivíem sota el franquisme era una copia del que feien els nazis"

"La formació és un procés que no s'acaba mai"

"El franquisme era el nostre enemic i havíem de combatre'l"

La CNT-66 en lluita per tenir un local a Perpinyà

Redacció

La CNT-66 es troba immersa en els últims mesos en una lluita per aconseguir tenir un local en condicions a la ciutat de Perpinyà, ja que fins ara tenia un local de reduïdes dimensions que no reunia les mínimes condicions per a portar a terme la seva activitat sindical i social, i l'ajuntament fins i tot els havia prohibit estar més de 17 persones en el local segons normativa vigent. Per això, i per la discriminació que pateixen respecte als altres sindicats que tenen locals cedits per l'Administració, el passat 10 de juny la federació anarcosindicalista dels Pirineus Orientals van okupar un local de propietat municipal situat al carrer Troubadours 13, una antiga escola, que no estava sent utilitzat. després de reclamar infructuosament a l'administració durant durant 13 anys un local per a portar a terme el seu treball sindical, social i cultural, quan l'Ajuntament ha cedit locals almenys a altres set sindicats departamentals amb superfícies gens menyspreables i ha continuat prestant locals en els últims anys.

La CNT-66 entén que aquesta actitud vulnera el seu dret fonamental a portar a terme plenament la seva activitat. Des de la seva okupació, en la nova seu s'hi va portar a terme una intensa activitat amb una variada programació setmanal.

Davant d'aquest fet, l'Ajuntament de Perpinyà va denunciar a la CNT-66, sense oferir cap altre alternativa ni proposta de solució a aquest antic conflicte, i es va iniciar un procés de convocatòries de judicis i de concentracions de protesta durant els mesos de juliol i agost.

El procés judicial és un atac i un atemptat directe contra aquesta organització que és més que un sindicat, que és tota una institució a la Catalunya Nord, punt de confluència dels supervivents de l'exili llibertari, i treballadores i treballadors de diversos sectors, joves, precàries i activistes.

Per això van fer una crida a tots els membres, simpatitzants, associacions civils, organitzacions laborals, a tots aquells que respecten el dret a organitzar-se i protestar contra la discriminació, a tots aquells per qui la idea de la veritable democràcia encara té un sentit, a donar-los suport.

El primer acte va tenir lloc el 20 de juliol, en que estava previst el judici contra la CNT-66, en el que es pretenia condemnar-los a penes de multa i a procedir al desallotjament del local del carrer Troubadours 13. A la concentració de suport a les portes del tribunal hi van participar un centenar de persones, entre elles una delegació de la CGT de Girona, que en tot moment ha estat donant suport als companys nordcatalans.

Davant la pressió de sindicalistes i simpatitzants a les portes del Palais de Justice des Pyrennes, el jutge va decidir ajornar el judici fins el 17 d'agost, en un intent de torejar al moviment de suport amb l'anarcosindicalisme nordcatalà.

El 17 d'agost es va portar a terme una nova concentració de suport a les portes del jutjat, però el judici va ser ajornat de nou fins el 31 d'agost.

Finalment es va celebrar el judici, acompanyat d'una nova concentració, i la sentència resultant del mateix, que es va fer pública el 22 de setembre, va decretar l'expulsió de la CNT-66 del local que havia okupat. Després de més de tres mesos d'ocupació d'un local buit al centre de Perpinyà, la sentència implacable va caure. Tot i que el jutge no acceptava totes les peticions de l'Ajuntament de Perpinyà, ordenava l'expulsió de la CNT sense retards ni en el pagament ni en l'evacuació del local.

La sentència dictamina l'expulsió, sense donar dates però pot ser imminent. La condemna econòmica són 700€ per al lloguer de setembre, 150€ mes per a despeses de tramitis i 900€ per a indemnitzar les despeses de l'advocat de l'ajuntament.

Legalment és pràcticament impossible obtenir un altre resultat, ja que han estat considerats com a ocupants sense dret ni títol.

No obstant això, la seva sol.licitud d'adjudicació d'un local sindical a l'alcalde de Perpinyà, és i segueix sent legítima, però és el Tribunal Administratiu qui té jurisdicció per a decidir sobre la lluita en la que porten ja tretze anys, una lluita que seguirà endavant d'altres formes.

Per a la CNT-66, està clar que la forma de sindicalisme que practiquen, basada en l'esforç militant, l'assemblea general que decideix, la decisió des de la base, mandats revocables, rotació de càrrecs, la solidaritat interprofessional, un sindicalisme lliure d'interferències polítiques, i l'internacionalisme, no els agraden als poderosos que ens governen.

El feixisme un altre cop campa pels nostres carrers. Aturem-lo

Secretaria d'Acció Social de la CGT de Catalunya

Quantes vegades hem sentit a dir que els immigrants ens treuen la feina? I que col•lapsen els serveis socials? Segurament ho hem sentit gairebé tantes vegades com les que ens han dit que els/les immigrants porten inseguretat. Dient-nos tot això ens amaguen, en canvi, que l'atur desorbitant que patim es podria resoldre reduint la jornada laboral i suprimint les hores extres, que la privació de drets als i les immigrants accentua l'exclusió social i que els problemes d'accés als serveis socials és, més aviat, una conseqüència de tenir els pressupostos més baixos de la UE i que els governs actuals encara els retallen més.

Partits com PxC, amb polítics com en Josep Anglada al capdavant, són còmplices d'aquestes situacions que patim la classe treballadora, autòctona o nouvinguda. Amb el seu discurs racista i populista, aquests polítics juguen a confondre'ns i distreure'ns dels nostres enemics reals. Assenyalant cap els/les immigrants promouen la nostra divisió com a treballadors, tot deixant al marge els veritables causants de la crisi i de les nostres misèries, els capitalistes i els professionals de la política, gestors dels seus interessos.

L'Anglada, com a bon franquista que és, sap prou bé quin és el seu paper en la reproducció del sistema capitalista. La seva funció és molt semblant a la dels feixistes dels anys 1930s que, desgraciadament, van ser capaços de captar amb la seves doctrines una part de la classe treballadora.

Com ja van fer els i les nostres avantpassades, des de la CGT de Catalunya ens volem mantenir ferms davant del feixisme i de les seves noves versions, com la que PxC representa però també polítics més ben vistos com García Albiol. És per això que us demanem que seguiu, difongueu i participeu en les diferents convocatòries per a rebutjar la impunitat en la que es mouen les organitzacions feixistes pel nostre país.

També és important que en els nostres llocs de treball i en la nostra vida quotidiana seguim combatent, amb els arguments i l'exemple, els comportaments i les doctrines feixistes.

El passat 2 d'octubre, com a resposta a una concentració convocada per PxC a la Plaça Sant Jaume de Barcelona, es van portar a terme dues convocatòries de mobilitzacions antifeixistes. Pel matí es va fer una manifestació antifeixista de prop de 500 persones que va sortir des de Plaça Urquinaona per intentar arribar a Plaça Sant Jaume, on s'havia de fer un acte d'incitació a l'odi, el racisme i la xenofòbia organitzat per Plataforma per Catalunya, però un ampli cordó policial va impedir arribar-hi a l'acte xenòfob al qual assistien un centenar de persones. L'extrema dreta escampa el seu missatge amb el permís del govern de la Generalitat i la protecció dels Mossos. Per la tarda, unes 200 persones van participar a la concentració que Unitat Contra el Feixisme i el Racisme va organitzar a la Plaça Sant Jaume per la democràcia i la convivència en la diversitat i per 'netejar-la' després de l'acte de PxC.

La pena de mort i la presó són penes racials als Estats Units, perquè determinen un règim específic i marquen socialment al conjunt de la comunitat afroamericana

Israel no reconeix els drets fonamentals dels palestins

Pena de mort i racisme: Sobre l'assassinat legal de Troy Davis

John Brown

L'execució la nit del dimecres 21 de setembre de Troy Davis, ciutadà afroamericà acusat d'homicidi no és un fet aïllat. Constitueix l'últim episodi d'una llarga sèrie d'execucions judicials de presos pertanyents a la comunitat negra dels Estats Units. La pena de mort és una pena en gran mesura racial, no perquè sempre recaigui en persones d'una suposada raça "negra", doncs es donen casos de "blancs" que la sofreixen. Aquests últims són moltíssims menys en proporció. Ocorre el mateix amb les penes de presó: com sosté Loic Wacquant, la presó s'ha convertit en el substitut del gueto. El percentatge d'empresonament sobre el total de la població és als Estats Units el major del món i en la població penitenciària, els "negres" són cinc vegades més nombrosos que els "blancs" i dues vegades més que els "hispans".

La pena de mort i la presó són penes racials als Estats Units, perquè determinen un règim específic per a un determinat grup de persones. La presó no "castiga" al delinqüent, sinó que "fabrica" a l'individu "perillós". Amb el sistema de la presó, com bé explica Michel Foucault, es passa d'una lògica de la retribució de la falta, que no requeria necessàriament el recurs a un internament, i que podia realitzar-se mitjançant un pagament, un treball, una submissió personal als parents de la víctima, etc, a una lògica de la perillositat. La perillositat identifica al subjecte com autor de la falta, fent derivar aquesta última de la seva naturalesa essencialment antisocial. La perillositat es converteix en un atribut permanent del delinqüent.

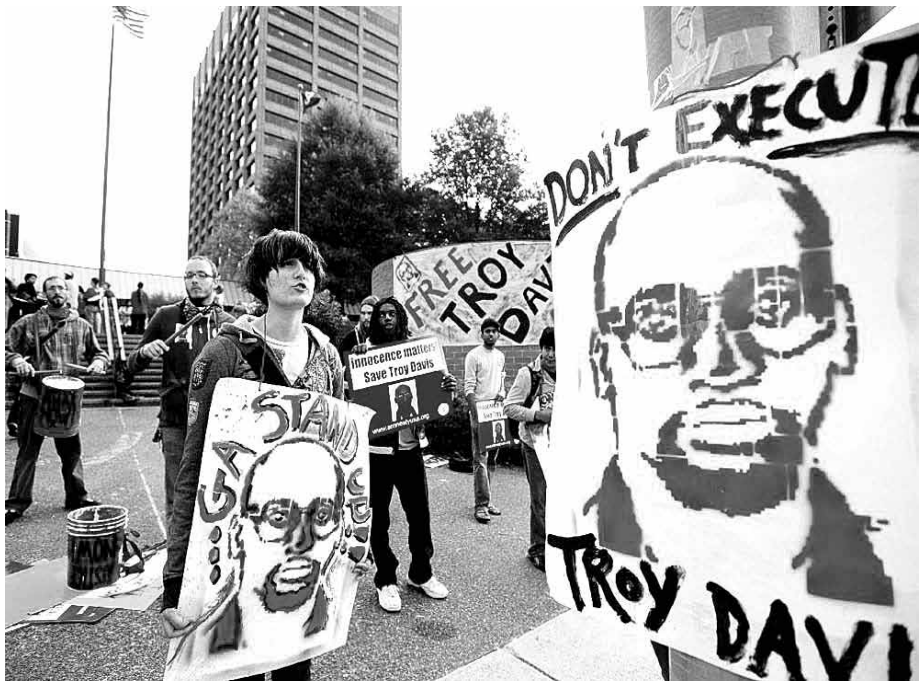

En els Estats Units, l'internament massiu en presons o les formes de control substitutòries afecten a un elevat percentatge de la població afroamericana i marquen socialment al conjunt d'aquesta comunitat. "Negre", als Estats Units, no és qui té un tipus determinat de pell o uns trets físics concrets sinó qui té moltes possibilitats d'acabar a la presó, i moltíssimes més possibilitats que els membres de les altres comunitats -i, per descomptat, que els "blancs"- de ser executat judicialment. Aquesta situació s'explica per diverses circumstàncies.

En primer lloc, la població que descendeix dels esclaus africans portats a les plantacions -que constituïen un dispositiu essencial de la primera acumulació capitalista als Estats Units- segueix vivint avui majoritàriament en condicions de marginació. Independentment dels drets formals i de la igualtat civil adquirida després de les lluites dels anys 70, els "negres" tenen condicions laborals i ocupacions molt menys segures, prestigioses i remunerades que la mitjana de la població. En un país on els nivells d'instrucció deixen molt a desitjar i on l'ensenyament de qualitat es reserva a qui pugui pagar molt car per ella, els afroamericans tenen greus dificultats per a l'ascens social. Bona part de la joventut negra s'ha vist implicada en activitats il•legals relacionades fonamental ment amb el tràfic de drogues i ha sofert per això penes de presó.

Per altra banda, el sistema judicial nord-americà permet a l'acusat de delictes penals "negociar" amb el jutge: si es declara culpable, el jutge pot rebaixar-li la pena en recompensa per la seva "col•laboració" i el procés queda molt abreujat. Si, en canvi es declara "innocent", s'iniciarà un llarg procés en el qual només tindrà possibilitats d'escapar a una pena qui estigui en millors condicions de pagar-se bons advocats. No és el cas dels afroamericans. La majoria dels joves afroamericans empresonats no estaria així en la presó si haguessin pogut defensar-se correctament. És molt més fàcil també, per les mateixes raons, que a un afroamericà se li apliqui la pena de mort que a un "blanc".

El negre és així qui pot ser empresonat o executat "fàcilment" en nom de la seguretat. Aquest sistema respon perfectament a la definició no racial del racisme que proposava Foucault en el seu curs "Cal defensar la societat". Per a Foucault, el racisme no era qüestió de "races" ni de "prejudicis" cap a determinats caràcters racials, sinó de tornada del poder sobirà allí on aquest semblava haver desaparegut. En el context d'un poder que avui es regeix pel foment i el control de la vida, un poder biopolític, l'atribut principal del poder sobirà, la potestat de matar, no encaixa fàcilment. L'única possibilitat que té el sobirà d'exercir-la és matar en nom de la vida, de la seguretat i la salut dels vius.

El racisme com dispositiu de poder permet al sobirà declarar qui és perillós, qui ha de ser apartat dels vius, qui pot o ha de fins i tot matar-se. Això no condueix necessàriament a l'extermini d'una població com ocorregué en l'Europa ocupada pels nazis amb els jueus, però sí al seu marcat, a la seva segregació, la seva diferenciació com essencialment perillosa: carn de presó o de botxí.

Tant als Estats Units com a l'Europa "democràtica", la brutalitat de l'acumulació primitiva de capital no va ser una fase inicial del capitalisme feliçment superada en un sistema regit pels drets humans i els mecanismes de mercat; sinó un procés permanent que subjeu a l'ordre (neo)liberal. Com sostenia Walter Benjamin, per als dominats l'estat d'excepció és la condició normal.

El poble palestí té dret a viure en pau i llibertat

Secretaria Relacions Internacionals CGT

Des de mitjans del segle passat el poble palestí ve patint una agressió constant per part del govern israelià que no reconeix els drets fonamentals de la població de Palestina.

CGT en la seva lluita per aconseguir un món en pau basat en la justícia social, la llibertat i la solidaritat entre els pobles, sempre ha condemnat les intervencions militars i ocupacions i hem exigit amb força la retirada dels exèrcits dels territoris ocupats.

Així mateix, CGT vol denunciar públicament la complicitat dels governs internacionals, inclòs l'espanyol, que amb la seva participació activa o els seus silencis, estan donant suport al bloqueig il.legal de Gaza que pateixen al voltant d'un milió i mig de persones. De la mateixa manera, denunciar el silenci del govern espanyol mostrat davant l'ordre d'immobilitzar els vaixells de la II Flotilla de la Llibertat "Rumb a Gaza" al port del Pireu (Grècia).

CGT exigeix que es respectin els drets humans fonamentals de tots, sense distincions de gènere, raça, religió, ètnia o nacionalitat.

Donem suport i mostrem la nostra solidaritat amb les mobilitzacions pacífiques a la recerca de llibertats i drets de les persones com recentment hem vist en la societat àrab on ens han donat una gran mostra al món occidental de tot el que la mobilització social pot aconseguir.

CGT creu i aposta per la mobilització social com a motor de canvi de la nostra societat en la nostra lluita per aconseguir un món just i solidari i alça la veu per llançar un missatge alt i clar de suport a la població Palestina reprimida.

CGT dóna suport al poble palestí en el seu legítim dret a viure en pau i llibertat a la seva terra, de forma sobirana, autònoma, independent, sense ocupació militar per part d'Israel, sense bloqueig internacional, exigint el dret a l'autoorganització com a poble ia la autogestió de la seva terra.

Solidaritat amb el sindicalisme autònom algerià

Secretaria Relacions Internacionals CGT

Denunciem la repressió del govern algerià cap al sindicalisme autònom i independent.

El Departament d'Interior i Seguretat algerià ha augmentat la pressió sobre els sindicalistes autònoms en els últims mesos.

Aquest estiu hi va haver un intent fallit d'assassinar a Rachid Malaoui, president del Sindicat Nacional d'Administració Pública d'Algèria (SNAPAP).

El passat 25 de setembre un oficial de policia del DRS va visitar el propietari dels locals llogats per SNAPAP per "recomanar" que els deixés de llogar el local. Durant l'entrevista l'oficial va fer referència a un possible assassinat de Rachid Malaoui i que obeïa ordres del govern.

En els últims mesos estem assistint a un augment de la pressió sobre el nostre company Rachid, abanderat i cap visible de les protestes contra el tirà govern algerià. Tenen por que les lluites democràtiques dels països del Magrib s'encomanin a la població algeriana.

La CGT vol denunciar aquestes pràctiques repressives del govern algerià i mostrar tot el nostre suport i solidaritat al company Rachid Malaoui i al sindicalisme autònom i independent.

El govern espanyol protegeix els interessos d'empreses catalanes i espanyoles que fan negoci al Sàhara Occidental i exploten els recursos del territori

Volen que ens traguem 10 anys més les nuclears d'Ascó

BALA PERDUDA

Vigila amb els amics...

Toni Àlvarez

Després del buit periodístic del mes d'agost i principis de setembre sobre els esdeveniments succeïts a Líbia tornem a tenir notícies sobre l'arribada al poder d'un Consell Nacional de Transició Libi que ja ha rebut, en un temps record, el beneplàcit de la comunitat internacional. On abans hi havia el sàtrapa del Gadafi posem uns altres que, tot i algunes veus diuen que són propers a Al_Qaeda, encara no es sap molt bé d'on venen. Qüestió de temps.

El que si comencem a saber és el que ha passat en aquest buit informatiu de dos mesos, res allunyat del que els antimilitaristes ens ensumàvem: matances indiscrimades, suport armamentístic i logístic d'alguns països que ja tenien interessos a Líbia (amb França al capdavant)…lluny del bucòlic avenç amb furgonetes armades amb metralladores conduïdes per un exèrcit de "rebels", els serveis secrets dels "països democràtics" han fet i desfet, han marcat objectius que les seves forces aèries, han bombardejat, tot amb el silenci còmplice de les agències d'informació que volien una transició el màxim d' incruenta de cara al món i feta "pels de casa". La cosa ha colat, una vegada més, de cara a l'opinió pública.

Segons algunes fonts es parla de més de 20000 atacs aeris a sol libi, amb xifres de morts que superen els milers, però impossibles de comptar, tant per un bàndol com per un altre. Una guerra efectiva, el verdader objectiu ja comença a repartir-se als foros internacionals que en Gadafi ja tenia oberts.

Negocis que l'industria armamentística ja fa temps que realitza. Així les bombes de raïm, amb les que Gadafi va bombardejar Misrata, van ser fabricades a l'estat espanyol el 2007 i van ser finançades per Cajalón, Caja España, Caja Mediterráneo, Bankinter, Ibercaja, Banco Popular, Banco Sabadell i la Caixa. I es que diverses armamentístiques espanyoles van vendre al Gadafi material militar per valor de 20 milions d'euros entre el 2009 i els primers sis mesos del 2010. Fa poc, oi? Doncs el govern espanyol encara va vendre armament per valor de 8 milions d'euros a l'exèrcit libi fins a tres setmanes després de començar les primeres protestes contra el règim de Gadafi.

No oblidem els 123 milions d'euros que ens ha costat als contribuents aquesta guerra, tenir presència militar amb quatre avions F-18, dos avions d'abastament, un avió de vigilància marítima, una fragata i un submarí. Que se sàpiga, és clar.

Saber i no oblidar, empreses difícils amb els mitjans de comunicació existents, no deixem de remenar en altres fonts que no viuen de crèdits bancaris i no deuen favors als que financen les guerres.

Silencis incòmodes a Al-Aiun

Empreses catalans i espanyoles exploten de forma il·legal els recursos del Sàhara Occidental

Laia Altarriba

Les Nacions Unides estableixen que l'explotació que fan el Marroc i les empreses estrangeres dels recursos del Sàhara és il·legal, perquè es tracta d'un "territori no autònom" amb estatus pendent de resolució

Mentre el novembre de 2010 les forces policials marroquines desallotjaven a la força les 20.000 persones instal•lades al Campament de la Llibertat, situat a 18 quilòmetres d'Al-Aiun, la planta de conserves que l'empresa gallega Rianxeira te en aquesta ciutat del Sàhara Occidental no va deixar de produir llaunes de sardines. I l'empresa Foret, amb seu a Sant Cugat del Vallès, tampoc va aturar l'exportació dels fosfats que extreu del Sàhara cap a la península Ibèrica.

Això succeïa la nit del 7 al 8 de novembre de 2010. Els dies posteriors, organitzacions de defensa dels drets humans van denunciar l'atac i destrucció del campament i la posterior repressió contra la població sahrauí a la ciutat d'Al-Aiun, que segons Amnistia Internacional és va saldar amb dues persones mortes, desenes de ferits i 140 detinguts.

La resposta del Govern espanyol davant els atacs va ser molt tèbia i és va centrar a demanar l'obertura d'una investigació internacional per aclarir els fets. Per justificar la seva postura, el govern de Zapatero va fer constar que el Marroc i l'Estat espanyol tenen interessos comuns en la lluita contra el terrorisme islàmic o el tràfic de drogues. És va oblidar, però, de citar uns altres interessos que el seu govern protegeix: els de les empreses catalanes i espanyoles que fan negoci al Sàhara Occidental i al Marroc.

La ministra d'Afers Exteriors espanyola, Trinidad Jiménez, és va escudar en la manca d'informació concreta per evitar condemnar l'atac a Al-Aiun. Preguntada per la cadena SER el 15 de novembre, la ministra va destacar que, en el seu posicionament, hi tenia molt a veure el fet que "amb el Marroc hi ha una col•laboració que va encaminada a la defensa mútua d'interessos". A quins interessos és referia Trinidad Jiménez? Ella mateixa va concretar que la col•laboració entre els dos estats és concreta en matèries com "la lluita contra el terrorisme internacional d'origen islàmic", "la lluita contra el tràfic de drogues" i "pel controls dels grups migratoris". D'interessos, però, n'hi ha d'altres, i alguns tenen a veure amb l'explotació dels recursos del territori.

L'explotació il·legal dels recursos del Sàhara

El Sàhara Occidental és una nació rica en recursos naturals, especialment en fosfats i en pesca, però també n'és apreciada la sorra, les terres agrícoles i la seva capacitat de produir energia solar, i te un alt potencial per trobar-hi gas i petroli. Però no són els sahrauís els que en tenen el control, sinó el govern marroquí, que concedeix permís per explotar tots aquests recursos a empreses estrangeres, entre els quals n'hi ha un bon nombre de catalanes i espanyoles.

Però Javier García Lachica, de l'observatori internacional Western Sahara Resource Watch, que és dedica a estudiar l'explotació dels recursos naturals del Sàhara Occidental, recorda que, d'acord amb els resolucions de les Nacions Unides, aquesta explotació que fan el Marroc i els empreses estrangeres és il•legal. I és que l'ONU reconeix el Sàhara com un "territori no autònom", i això significa que està pendent que és resolgui la situació de conflicte que viu sobre el seu estatus, és a dir, que celebri el referèndum d'autodeterminació que estava previst pel 1992 però que s'ha anat postposant. I mentre la situació sigui així és il•legal que algú extern exploti els seus recursos naturals si no és que ho fa d'acord amb la població autòctona i que aquesta població se'n beneficiï.

García Lachica subratlla: "Els sahrauís han deixat clar que no estan d'acord amb l'explotació dels seus recursos, per exemple amb cartes al comissari de Pesca de la Unió Europea demanant que les flotes europees no treballin a les seves aigües". El representant de WSRW recorda, a més, que entre les reivindicacions del Campament de la Llibertat també n'hi havia una de lligada a l'explotació dels recursos naturals del Sàhara: "No només estaven acampats per demanar una millora de les condicions de vida i laborals de la població, sinó que també reivindicaven el dret a explotar els seus propis recursos".

Una empresa de Sant Cugat extreu els fosfats

Un dels recursos més apreciats del Sàhara és el fòsfor. Jesús Carrión, de l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG), que ha estudiat l'explotació de recursos d'aquest territori, explica que el Sàhara és el principal exportador mundial de fosfats, i que la principal empresa que s'hi dedica és FMC Foret, que te la seu oficial a Sant Cugat del Vallès. Aquesta empresa química és filial d'una companyia nordamericana.

Els fosfats són molt apreciats, afegeix García Lachica, perquè estan lligats als fertilitzants, al biogàs i als biocombustibles, que els darrers anys han guanyat interès i, en conseqüència, han pujat de preu i ja es venen a 400 dòlars cada tona.

La mina Bucraa és d'on Foret extreu els fosfats. Aquest mina a prop d'Al-Aiun és una de les més grans del món a cel obert i conté un dels fosfats més purs del planeta. Fa més de vint anys que l'empresa de Sant Cugat extreu el mineral del Sàhara de manera il•legal. García Lachica assegura que actualment exporta 500.000 tones de fosfats cada any.

"La tonyina de Rianxeira" ve del Sàhara

Una altra empresa de'l Estat espanyol que fa negocis al territori ocupat és la gallega Jealsa-Rianxeira, que produeix conserves i que és propietat de Jesús Alonso, un amic íntim del Rei espanyol. No és l'única, però sí la més important.

En aquest cas, la planta d'envasat que hi te produeix 33 milions de llaunes de sardina cada any, detalla García Lachica. I el seu principal client és la cadena de supermercats Mercadona, propietat de l'empresari valencià Juan Roig.

Que Rianxeira opera al Sàhara Occidental no és cap secret. El mateix grup empresarial ho reconeix a la

declaració de responsabilitat social, que és pot llegir a la seva web i on especifica que "la presència al Sàhara Occidental, entre altres, s'ha basat en el disseny de projectes empresarials que contribueixen a la generació i al desenvolupament de la riquesa no només empresarial sinó d'altres grups d'interès presents en el seu funcionament, com és la societat en general, i els treballadors i la societat local, en particular". Més avall, el mateix document afegeix que l'activitat de Rianxeira al Sàhara "compleix amb els Deu Principis Bàsics del Pacte Mundial de Nacions Unides, relacionats amb la protecció dels drets humans, la dignitat i el respecte dels treballadors, a través dels relacions laborals, la lluita contra la corrupció, el desenvolupament sostenible i la protecció del medi ambient".

Aquesta declaració, però, és contradiu amb el que expliquen des de WSRW, segons els quals el representant del Front Polisario a l'Estat espanyol va enviar una carta a Jealsa-Rianxeira demanant que aturessin la planta productora de conserves que tenen al Sàhara perquè és una activitat il•legal, però la companyia no n'ha fet cas.

Pesca i agricultura, la implicació de la Unió Europea

Entre els riqueses del Sàhara també hi ha una pesca abundant i bones terres per a l'agricultura. Però de nou no és el poble sahrauí qui se'n beneficia, sinó que ho controla el Marroc, que al seu torn n'obté beneficis concedint l'explotació a empreses estrangeres. En aquests dos casos, aquesta explotació és fa a través d'acords amb la Unió Europea.

Pel que fa a la pesca, García Lachica explica que l'acord entre la UE i el Marroc no parla de les aigües sahrauís, però alerta que, "com que diu 'aigües sota control marroquí', això permet a les flotes pescar en aigües dels territoris ocupats". Les pesqueres espanyoles són les principals beneficiades d'aquest acord: actualment tenen 100 dels 119 llicències atorgades per l'acord.

Un acord que actualment està en discussió entre el regne alauita i la Unió Europea és el de lliure comerç de productes agrícoles. En aquest cas, el Govern espanyol no te una postura ferma, ja que perjudica alguns agricultors de l'Estat. Però també n'hi ha d'altres que en surten molt beneficiats, assegura el representant de WSRW, que són els que han adquirit camps de cultiu a l'altra banda de l'estret.

Mentrestant, al Sàhara ja hi ha grans explotacions agrícoles, especialment de tomàquets, que és cultiven en hivernacles. A més de la vulneració dels dictàmens de l'ONU, aquí s'hi afegeix un segon problema: aquests hivernacles gasten molta aigua i estan produint un desastre ecològic, perquè extreuen l'aigua de pous arqueològics que un cop secs ja no és podran recuperar. També en aquest cas hi ha implicades empreses espanyoles que treballen juntament amb empreses marroquines.

Sorra, sol... i petroli

I encara hi ha més recursos als territoris ocupats que han atret empreses de l'Estat espanyol. D'una banda, la sorra, que les Illes Canàries utilitzen per a construcció i per refer les platges. L'interès per la sorra sahrauí te l'origen en una llei de les Canàries que prohibeix l'extracció de sorra de les illes amb l'objectiu de protegir el medi. La paradoxa és que en canvi vulneren acords internacionals i afectin el medi d'un altre territori per obtenir sorra.

I d'altra banda, també genera interès l'alt potencial del Sàhara com a possible productor d'energia solar. I de fet el Marroc ja hi te diversos projectes. Així que des de l'observatori WSRW han iniciat una campanya per convèncer les empreses espanyoles (per exemple, Abengoa) perquè no s'impliquin en aquests projectes.

Jesús Carrión, de l'ODG, alerta d'una nova amenaça sobre els territoris ocupats: el Marroc ha firmat contractes amb empreses perquè hi facin prospeccions per buscar petroli i gas, "i sabem que hi ha interès d'empreses espanyoles a participar-hi". Encara no hi ha llicències d'explotació, perquè no s'ha trobat gas ni petroli, però sembla que hi ha moltes possibilitats de trobar-n'hi. Per García Lachica, la descoberta de petroli seria tràgica: "Si hi troben petroli, el conflicte ja no és resoldrà mai".

Maquiles i armes espanyoles

Però les relacions entre el govern espanyol i el marroquí no només estan condicionades pels interessos econòmics al Sàhara Occidental. També hi tenen a veure els negocis d'empreses espanyoles al territori marroquí. Jesús Carrión en posa alguns exemples: "Al nord del Marroc hi ha el que és coneix com a maquiles, empreses tèxtils en zones amb impostos molt baixos". Aquestes maquiles, segons Carrión, produeixen per a empreses com Indico (que abasteix El Corte Inglés), la catalana Mango, i també per Inditex. També hi ha capital de latifundistes andalusos que han deslocalitzat la producció agrícola al Marroc. I també hi ha empreses de l'Estat que tenen interessos en el turisme, la pesca i les infraestructures (en aquest darrer cas, Sacir, accionista de referència de Repsol, és la gran beneficiada). En resum, conclou Carrión, la relacions entre els dos estats vénen marcades pels interessos econòmics, que situen l'Estat espanyol com a soci estratègic fonamental per al Marroc per darrere de França. Però encara cal tenir en compte un darrer aspecte: el comerç d'armament. Des del Centre d'Estudis per la Pau JM Delàs posen xifra a aquest negoci. Un informe que va fer públic pocs dies després de l'atac marroquí contra el Campament de la Llibertat denunciava: "El Marroc s'ha convertit en el setè destí de la venda d'armes espanyoles i el segon després del Brasil fora de l'àmbit de la Unió Europea", i concretava que en l'última dècada l'Estat espanyol ha venut armes al Marroc per valor de 200 milions d'euros. No hi ha una relació directa entre tot aquest armament i l'ocupació del Sàhara Occidental, però García Lachica denuncia: "De manera indirecta el Govern espanyol està finançant el manteniment de l'ocupació".

Amb totes la dades sobre els negocis que empreses catalanes i espanyoles fan al Sàhara Occidental, a Jesús Carrión l'indigna "la complicitat terrible que te el Govern espanyol amb la dictadura marroquina, ja que el que fa és legitimar-la". I ho equipara amb el que va succeir a Sud-àfrica, quan algunes empreses estrangeres hi feien negoci malgrat l'Apartheid.

Hemeroteca

"Sàhara, el poble que espera. Les claus històriques per entendre el conflicte etern del Magreb". Sàpiens, abril 2011 (dossier especial)
"Sin querer, contribuimos al expolio". 2/02/2011 (entrevista a Javier García Lachica, president del Observatorio de Recursos Naturales del Sáhara Occidental, WSRW)
"Espanya va cobrar per anarse'n del Sàhara". El Temps, 7/12/2010 (dossier especial)
"Una empresa santcugatenca, acusada d'explotar il•legalment fosfats del Sàhara Occidental". Cugat.cat, 25/11/2010
"Els interessos comercials al Sàhara fan emmudir Zapatero davant la repressió". La Directa, 17/11/2010

Bibliografia

"International Law and the Question of Western Sahara". Diversos autors, Arts & Leite (2007)
"El conflicte del Sàhara Occidental". Ferran Mañés Amigó, Associació per a les Nacions Unides a Espanya (Barcelona 2000)
"El Sàhara occidental. Història i actualitat d'un poble". Tomàs Callau, Llibres de l'Índex (Barcelona 2004)
"La historia prohibida del Sáhara-Español". Tomás Bárbulo, Destino (Barcelona 2002)
"El oscuro pasado del desierto. Aproximación a la historia del Sáhara". José Ramón Diego Aguirre, SIAL (Madrid 2004)
"Guerra en el Sáhara". José Ramón Diego Aguirre, ISTMO (Madrid 1991)
"Sàhara occidental. Passat i present d'un poble". Diversos autors, Universitat de Girona (Girona 1999)
"20 años bastan. El referéndum en el Sáhara Occidental". Khalebd Hroub, Popular (Madrid 1995)
"La causa saharaui y las mujeres". Dolores Juliano, Icaria (Barcelona 1999)
"Sàhara Occidental. Aspectes i vivències". Joan Maria Maixé i Ceballos, Cossetània (Valls 1999)
"Sáhara: drama de una descolonización (1960-1987)". Paula Oliver, Font (Palma 1987)

Fonts i recursos

Javier García Lachica, Observatorio Para los Recursos Naturales del Sáhara Occidental – WSRW www.wsrw.org
Jesús Carrión, Observatori del Deute en la Globalització (ODG)
Jordi Calvo, Centre d'Estudis per la Pau J.M. Delàs - Justícia i Pau www.centredelas.org

** Article extret de l'Anuari Mèdia.cat. Els silencis mediàtics del 2010*

SALUT I ANARQUISMES

L'escanyapobres

Josep Cara Rincón
www.berguedallibertari.org/pepcara

L'escanyapobres és una novel•la escrita per Narcís Oller a finals del segle XIX. L'avarícia i els diners prenen forma humana. Aquest retrat no és tant allunyat de la nostra realitat. Tot i que allà sigui una societat on el capitalisme i la industrialització comenci a estendre's i ara estiguem en plena crisi del capitalisme de consum, el retrat humà dels diners, segueix sent vàlid. Us ho asseguro.

A l'assessoria que fem des de la CGT de Berga hi passen força persones acomiadades per tal que repassem els papers a veure si els han fet bé o no. Habitualment no els han fet bé.

Està mal comptat, o estaven contractats per una categoria més baixa de la feina que exercien i per unes hores que no es corresponen amb la seva jornada real. Sovint en realitat no són molts diners. En alguns casos reclamem i paguen per evitar problemes i en altres es tanquen en banda i la persona decideix si afronta un conflicte o no, amb el nostre suport és clar. Per pocs quartos, de vegades el motiu per obrir o no conflicte és més moral que econòmic. La gent se sent utilitzada i maltractada. Vull dir la gent que s'atreveix a venir a l'assessoria d'un anarcosindicat que porta una gent sobradament marcada com a folloneros a Berga, on totes ens coneixem. Dic això, perquè la majoria de treballadors, obedients i submisos accepten l'explotació, els acomiadaments mal pagats, etc., sense ni badar boca.

Entenc la gent, i comparteixo que actuïn per motius morals —sense menystenir els diners, és clar—, no es res nou en l'anarcosindicalisme de la península. La lluita de classes s'ha entès en clau moral al llarg del segle XX i penso que en gran mesura segueix sent així. I és que és immoral que la gent visqui del treball de l'altre.

La desprotecció de les treballadores davant d'aquests petits però continuats abusos és total. I avui, després de quedar-me parat de com d'avars i orgullosos són aquests petits empresaris —alguns per desgràcia molt i molt coneguts i del rotllo— he volgut reflexionar sobre aquests petits escanyapobres.

Aquests escanyapobres que són gran part d'aquesta petita i mitjana empresa que amb tant d'orgull reivindica la classe benestant i benpensant d'aquesta merda de país (representats políticament per tots o per qualsevol partit polític català). Fàstic, sí senyora, feu fàstic.

Però de moment no tirem la tovallola. Escanyapobres, prepareu-vos.

Salut i anarquia!

Nuclear d'Ascó: Prolongat el permís de funcionament

Aprovada la construcció d'un magatzem de residus

Ecologistes en Acció

El ministeri d'Indústria ha prolongat el permís de funcionament per a la central d'Ascó I i la Secretaria d'Estat de Canvi Climàtic ha atorgat resolució positiva a la Declaració d'Impacte Ambiental (DIA) a la construcció d'un Magatzem Temporal Individual (ATI) per al combustible gastat de la Central Nuclear d'Ascó.

Amb aquestes dues resolucions es permetrà l'allargament de la vida operativa dels dos grups que componen la nuclear d'Ascó (Tarragona), atès que els recintes on s'alberga el combustible gastat-comunament conegut com "piscines" - es troben gairebé al límit de ocupació. Això és degut a que en el disseny original es va calcular una vida operativa d'uns 30 anys per a ambdós grups. Aquest període es troba en el moment de concloure, i en no estar construït a temps l'ATC (Magatzem Temporal Centralitzat), la nuclear necessita l'ATI per seguir funcionant.

Per Ecologistes en Acció l'allargament del funcionament d'Ascó representa una greu temeritat, no només pel risc potencial que significa l'ús de l'energia nuclear, sinó pel que comporta allargar la vida d'aquesta central que s'incrementa per l'inevitable desgast que amb els anys es produeix en la instal.lació. A més es suma la incertesa que no ens permet predir el comportament futur i els factors ambientals que l'envolten. Aquests han estat claus per exemple en l'accident de Fukushima.

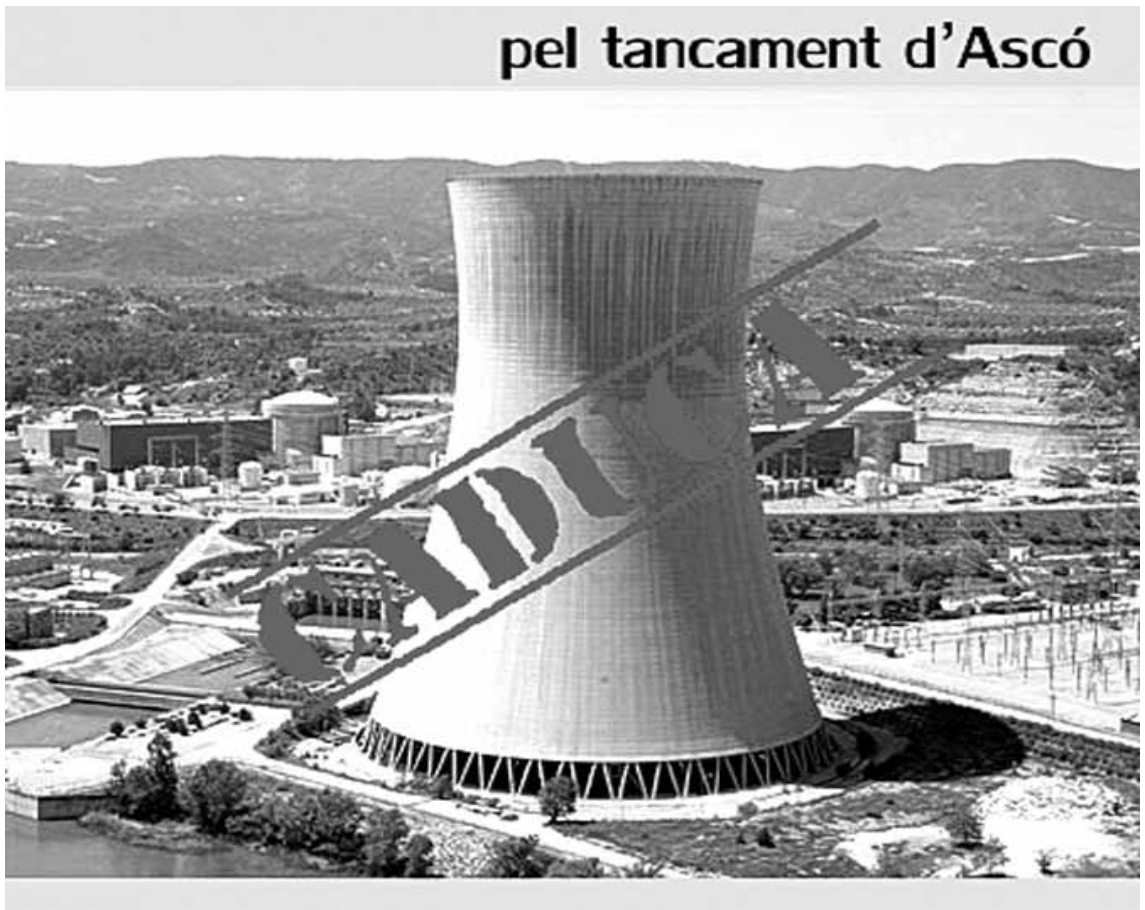

La construcció d'un ATI per Ascó I i II no resol de cap manera el problema dels residus radioactius d'alta activitat que s'han generat, tan sols es produeix un nou escenari que encara que es pretén com transitori pot convertir-se en definitiu. De fet els magatzems en sec, tot i no consumir aigua, tampoc es troben exempts de problemes intrínsecs, tal com detalla Ecologistes en Acció en les seves legacions al Projecte Constructiu i Avaluació d'Impacte Ambiental (EIA) de l'ATI.

Davant el insolvent problema tècnic que signifiquen els residus radioactius, els quals romandran actius per milers i milers d'anys. I davant el no menys insolvent dilema ètic que enfronta els efectes perniciosos de la radioactivitat sobre la humanitat i els ecosistemes-presents i futurs-, Ecologistes en Acció considera que l'única manera realista d'abordar el problema dels residus d'alta és procedir al cessament de la seva generació, és a dir a dir, al tancament de les centrals nuclears, tal i com aquesta organització ecologista va fer constar en les seves legacions al projecte del ATI.

El permís d'explotació vigent per Ascó I i II no hauria de renovar-se. No només perquè han esgotat ja la seva vida operativa sinó perquè pateixen seriosos problemes estructurals de disseny i operativitat, com que s'assentin sobre terrenys expansius, inundables o sísmics, entre altres, que afectarien per igual a la construcció del ATI.

En els últims 4 anys, els dos grups han patit uns 100 successos notificables, entre ells i com més greu el de l'alliberament de material radioactiu a l'exterior des de "les piscines" d'Ascó I, fet que es va produir durant la parada per recàrrega de l' reactor i que va ser ocultat pels titulars de la central i el Consell de Seguretat Nuclear (CSN), i que en aquests moments es troba en via penal després de les denúncies d'organitzacions ecologistes.

La publicació de la resolució positiva del DIA es produeix la setmana següent que a Ascó I s'hagi produït un nou succés que va consistir en el mal ancoratge d'un suport antisísmic del col.lector de descàrrega de la refrigeració de salvaguarda d'un sistema de ventilació de la contenció . Aquest fet mostra, per cert, la possible falsedat de les proves de resistència davant terratrèmols recentment avaluades pel CSN. A més, ambdós grups acaben d'iniciar el funcionament normal després d'estar un mes amb un factor de càrrega del 40% de la seva potència nominal per tasques de neteja i manteniment.Tots aquests factors fan impracticable la continuïtat d'Ascó, i per tant, atorguen poca credibilitat a l'Informe preliminar de les proves de resistència de les centrals nuclears-aprovat amb molta diligència-. L'únic motiu que permet el temerari allargament de les centrals nuclears és l'obtenció d'uns grans beneficis per les seves explotadors.

Per això, Ecologistes en Acció demana que no es renovi la llicència d'explotació d'Ascó I i II, i es procedeixi al seu tancament.

Ara, com sempre, defensem el poble

Secretariat Permanent
Comitè Confederal
CGT Catalunya

Aquest darrer any el poble català hem estat patint el que possiblement és l'assalt més important en les darreres dècades als nostres drets socials. Hem vist com se'ns han degradat, una vegada i una altra, les nostres condicions laborals. Hem vist també com se'ns han imposat unes condicions més difícils d'accés a les pensions de jubilació, enduriment que, a més de fer disminuir les quanties de les percepcions, grava especialment les dones. Hem observat com cada dia hi han famílies que són desallotjades de casa seva per antiavalots enviats a defensar els interessos dels bancs per sobre els de les persones. I ara estem veient com des dels governs autonòmics s'està atacant directament a serveis tant essencials com la sanitat i l'educació públiques.

Paradoxalment, a Catalunya tenim un govern autonòmic que assegura defensar els nostres interessos com a poble. Però és precisament aquest mateix govern que, en harmonia amb els interessos del capitalisme de la resta de l'estat espanyol i de la Unió Europea, ens està hipotecant greument el nostre futur col•lectiu i individual en restringir l'accés de la classe treballadora a l'educació, a la sanitat, a les pensions de jubilació, a l'habitatge i en trinxar les nostres condicions laborals.

En el conjunt de l'Estat espanyol veiem també com s'ha seguit atacant, en un intent de fer-les recular fins al reducte folklòric, les llengües i cultures que sobreviuen en aquest l'Estat que s'anomena Espanya. Les agressions contra l'escola valenciana i el model educatiu del Principat en són els exemples més recents.

Des de la CGT de Catalunya estem convençudes i convençuts de que totes aquestes agressions cap a nosaltres com a poble, com a treballadors i treballadores, les hem d'entendre i també afrontar en el marc de la lluita contra el capitalisme a nivell mundial, que se serveix dels estats i de les diferents administracions (des de la Unió Europea i altres organismes internacionals fins a les comunitats autònomes i ajuntaments) per a garantir la nostra explotació. Però avui, 11 de setembre del 2011, des de l'anarcosindicalisme català, hem de recordar un cop més que internacionalitzar tot aquest seguit de lluites socials no ha de negar les lluites nacionals d'emancipació, i hem de dir amb valentia, als qui impedeixin la nostra emancipació com a catalans i catalanes, que cal superar el marc estatal, deixar-ho enrere, com una vella antigalla dels temps en que la burgesia va necessitar un gran mercat i les oligarquies dominants unes colònies on reproduir-se com a classe.

No hem de caure en el parany de l'internacionalisme uniformador ni en el del nacionalisme ètnic i segregador. La CGT reivindiquem la diversitat del gènere humà, de les seves cultures i de les seves actituds. I precisament per això creiem en l'autoorganització de les persones i en l'autogestió dels recursos per fer front als problemes socials, econòmics i culturals de Catalunya i de la resta dels Països Catalans. Un poble que només així tornarà a ser ric en justícia social i ple d'aportacions d'altres cultures sense que això signifiqui renunciar a la nostra. Un poble sense opressió, una nació lliure, que permeti a les persones viure i expressar-se amb llibertat. Caminem juntes cap a l'emancipació personal i col•lectiva d'un conjunt de persones lliures i sobiranes.

Per arribar a la nostra plena llibertat i emancipació, com a persones, com a classe i com a poble, sabem que és necessari estendre la lluita als carrers i als llocs de treball. En aquest llarg camí estem i seguirem estant fins guanyar.

** Comunicat del SP de la CGT de Catalunya per l'Onze de Setembre 201*1

Contra el procés repressiu al moviment 15M

Comissió Penal Acampada 15M Barcelona
www.acampadadebarcelona.org/

Davant les nombroses notícies aparegudes als mitjans de comunicació sobre la imminent detenció i processament judicial de membres del moviment 15-M fruit de la protesta que va tenir lloc, el 15 de juny de 2011, a les portes del parc de la Ciutadella de Barcelona, volem expressar tot el nostre absolut suport a totes les persones que es puguin veure represaliades i el rebuig al proces jurídico-polític que s'ha obert a la Audiència Nacional.

El conseller d'Interior del govern de la Generalitat, Felip Puig i el magistrat de l'Audiència Nacional Eloy Velasco estan impulsant, amb la col•laboració de la Fiscalia General de Catalunya, una operació repressiva contra un moviment social massiu que està plantant cara a les polítiques de retallades pressupostàries en àmbits tan importants com l'ensenyament i la sanitat, entre d'altres. D'aquesta manera, en comptes de parar atenció a l'estès malestar ciutadà front la crisi i les retallades anti-socials, els poders fàctics responen amb la repressió i la criminalització de la dissidència. A això se li ha d'afegir el paper fonamental que una entitat tan antidemocràtica i poc representativa com Manos Limpias ha tingut en aquest procés, impulsor del procés a la Audiència Nacional tras la presentació de una querella criminal. Aquest procés es uneix al proces penal que estan patint 6 persones als jutjats de Barcelona per la mateixa protesta.

Cal destacar així mateix que l'Audiència Nacional és una institució hereva del 'Tribunal de Orden Público' franquista (TOP), un tribunal d'excepció utilitzat històricament en casos amb un caire clarament polític.

Les persones que suposadament afrontaran aquest procediment són acusades d'un delicte "Contra les Institucions de l'Estat", delicte que no ha estat mai aplicat a les múltiples protestes esdevingudes davant dels diversos parlaments autonòmics, el Congrés dels Diputats o el Senat. Tampoc va passar l'any 1983 quan, cal recordar-ho, una multitud de militants de Convergència Democràtica de Catalunya, congregats a les portes del Parlament, va protagonitzar una protesta molt més contundent que la del 15 de juny, en aquest cas contra els diputats del Partit dels Socialistes de Catalunya. Aleshores, els dirigents convergents no van fer cap referència a la honorabilitat d'una de "les màximes institucions del país".

Entenem aquestes actuacions no com una acció contra persones específiques -que en tot cas serien bocs expiatoris - sinó com un atac al conjunt del moviment 15M que, amb un recolzament social molt elevat, encapçala la crítica a l'actual sistema de representació política i a les mesures econòmiques d'austeritat neoliberal promotores de segregació i exclusió social. Així, la convocatòria del 15 de Juny de 2011 va ser una decisió presa a partir del debat públic, obert, transparent i horitzontal que van tenir les multitudinàries assemblees d'aleshores. És per això que creiem que aquest procés constitueix un atac a tot el moviment.

Aquesta protesta va ser instrumentalitzada i exagerada per el conseller d´Interior Felip Puig i el govern amb imatges hàbilment construïdes com la de l'arribada del president de la Generalitat i altres membres del Govern en helicòpter al Parlament. L'objectiu de Convergència i Unió (CiU) amb totes aquestes cortines de fum ha estat prou clar: desviar l'atenció pública del que estava passant dins de l'hemicicle, on s'endegava el debat sobre uns pressupostos antisocials absolutament il•legítims, en tant que no constaven a cap programa electoral i no van passar per cap referèndum vinculant. Per contra, i paradoxalment, ara són els mateixos polítics de CiU els qui demanen aquestes "garanties democràtiques" i un procés de consulta a la ciutadania per la imminent reforma de la Constitució.

No obstant això, el diumenge 19 de juny una marea humana de més de 200.000 persones va respondre contundentment, tant al muntatge polític com a les greus retallades socials patides per la població catalana en els darrers mesos, manifestant-se sota el lema 'El carrer és nostre, no pagarem la vostra crisi'.

Reafirmem, un cop més, el nostre rebuig a les actuacions judicials i policials en curs contra el moviment, reiterem el nostre suport a les persones que han sigut encausades i a les que poden ser encausades i anunciem que lluny d'espantar-se de la persecució, el moviment 15-M continuarà sortint al carrer i treballant per deixar ben clar que "no som mercaderies en mans de polítics i banquers".

Finalment fem una crida a concentrar-nos contra la possible actuació repressiva a la plaça de Catalunya de Barcelona, a les 19h, el mateix dia en què es faci efectiva contra els i les companyes del moviment.

Tots i totes som 15-M.

#15mlliure

Les adhesions d'entitats, organitzacions, ateneus, associacions, etc, s'han de fer arribar a: comisionpenal.15m.bcn@gmail.com

Pel dret a l'habitatge i contra els desnonaments

Secretariat Permanent
Comitè Confederal de la CGT

El passat 10 de setembre a Barcelona es va realitzar la primera trobada estatal d'afectats i totes per les hipoteques. Portaveus de 26 ciutats diferents de Plataformes d'Afectats per les Hipoteques, grups de Stopdesahucios del 15M … van decidir manifestar-se el proper 25 de setembre reclamant el cessament dels desnonaments per motius econòmics en aquest país.

Des de CGT volem donar suport a les reivindicacions d'aquests afectats com són la dació en pagament retroactiva, el lloguer social i la paralització de les execucions hipotecàries.

Des de la Confederació General del Treball exigim garantir el dret a un habitatge digne i que els interessos especuladors dels constructors, banquers i la col.laboració barroera i interessada de la classe política no provoquin que una sola família es quedi sense habitatge.

Denunciem igualment, la col.laboració immoral i hipòcrita de les institucions judicials que protegeixen la privacitat d'un menor, i al mateix temps, donen ordre a la policia a desallotjar famílies amb menors, amb ancians, obligant-los a viure sense un sostre que els protegeixi, fet que suposa un atac als drets fonamentals a la intimitat i la privacitat.

Des de CGT creiem que si aquesta situació ha empès fora dels seus habitatges a 500.000 famílies a tot l'estat espanyol des de 2007, tots els ciutadans / es hem de negar-nos a col.laborar amb aquest espoli.

* Que les famílies desnonades tinguin dret a una dació en pagament lliurant l'habitatge però quedant nets del deute per poder refer la seva vida.
* Que els que ja van ser desallotjats puguin deixar de pagar sense més reclamacions judicials.
* Que els serveis socials col.laborin amb les persones en atur que no poden pagar els seus lloguers.

La Confederació General del Treball anima a tota la població a donar suport a les reivindicacions del dret a un habitatge digne per a tothom, al cessament dels desnonaments i a portar la nostra veu de denúncia al carrer de totes les ciutats de l'estat espanyol. Per això vam donar suport a les manifestacions del diumenge 25 de setembre pel dret a l'habitatge que es van fer a una cinquantena de ciutats de tot l'estat espanyol.

El 25-S a Catalunya i Balears

El 25 de setembre unes 5000 persones van participar a la manifestació de Barcelona pel dret a l'habitatge i contra els desnonaments. A Tarragona i Lleida els manifestants van ser un centenar. A Girona unes 300 persones.

A Palma es van manifestar més de 100 persones.

Dinamita de cervell

Guerra a mort contra el pensament

Jordi Martí Font, afiliat CGT Tarragona

No és cap ximpleria tot el que està passant amb l'educació pública en aquest estat on vivim. I dic estat perquè malgrat les competències autonòmiques és, encara ara, l'estat qui marca les línies mestres i les tendències d'actuació generals en el territori que li és propi. Durant anys hem assistit a un continuat patrocini, amb diners públics, d'escoles privades destinades en la seva majoria a acollir els fills i les filles de les classes altes o de les mitjanes tirant cap a dalt. Les més elitistes preparaven les classes dirigents i les que no ho eren tant preparaven les i els qui els portaven les palanganes.

Tot i això, l'escola pública es nodria d'un professorat que, després de lluites molt intenses als vuitanta va aconseguir un nivell de vida adequat al desgast que la professió provoca; i amb això no vull dir que altres oficis, feines o treballs no mereixin retribucions i vacances similars.

La pujada de nivell de vida va anar aparellada amb una potenciació del raonament davant de la superstició, de la llum davant de la foscor, del coneixement davant de l'ordre, del saber davant del dogma. No era "l'esperit de l'època" sinó la lluita continuada i en aquest cas efectiva per establir models pedagògics alliberadors davant del profundament autoritari que als Països Catalans sota Espanya heretàvem de la passada dictadura.

Ara tot ha canviat. L'escola pública és posada en dubte dia sí i dia també. L'absoluta majoria de notícies que hi van aparellades són negatives i potencien percepcions personals que es poden tenir però que la realitat, tossuda, desmenteix dia rere dia.

Milers i milers de professionals defensen a les seves aules que és mentida que l'escola estigui tan en crisi que calgui enviar els infants amb recursos als capellans i les monges. Això seria entès completament si no hi hagués hagut una reformulació dels graus d'importància que alguns conceptes han pres en els darrers anys. Ja no importa ser bona persona sinó treballador competitiu, ja no importa aprendre en la complexitat que aquesta paraula porta aparellada sinó saber alguna cosa concreta per obtenir uns diners a canvi de l'aplicació d'aquesta cosa que sabem fer, ja no cal aprendre a ser lliure i respectuós amb la resta d'éssers humans sinó triomfar (xafant a qui sigui)... És ben clar que aquests conceptes no són nous però també ho és que la proliferació del seu ús ha vingut dirigida i si voleu imposada amb tota la subtilitat o violència que el context on s'han desenvolupat demanava.

A l'aparador de l'ultraliberalisme de l'Escola de Chicago, a Xile, els ho han dit clar: cal pagar per estudiar. I a Madrid, l'Esperanza Aguirre ja s'atreveix a formular el mateix amb paraules no tan dures com és la realitat del país americà. S'ha acabat l'escola com a anivelladora social, com a espai per al saber i el coneixement. El mercat, voraç com sempre però ara amb la directa posada, s'ha llençat damunt escoles i instituts per treure'n benefici. Res no quedarà que no ens puguin vendre ja que l'educació als seus ulls ha esdevingut també mercaderia.

Es tracta de la mateixa lluita de classes de sempre. Ens volen maquinetes dòcils per a les seves cadenes de muntatge fins que no en trobin altres que ho facin més barat i més ràpid.

I és segur que ens arribaran a fer creure que cal ser competitius, formar treballadors obedients i, recitant Orwell, flexibles, que s'adeqüin a tot. Ens demanen un cap tou, permeable als seus missatges de domini per convèncer-nos que estem en crisi permanent i ens cal saber tot allò tècnic que calgui, sense pensar si pot ser, sobretot sense pensar. Perquè en el fons aquesta és només una guerra contra el pensament, contra el pensament que ens pot fer lliures o alliberar-nos, o mantenir-nos esclaus feliços.

Que ja se sap que amb la llibertat no es pot especular en els mercats de valors i per tant, en el seu món, no serveix per a res... I ara més que mai, "nosaltres no som d'eixe món".

Moros sota sospita

Xavier Montanyà

El govern català pensa a prohibir la burca i el nicab als espais públics. No té pressa, diuen, perquè hi ha poques dones que en portin. No és per motius religiosos, ni culturals, diuen, sinó de seguretat. Bé. En realitat, associar el vel d'elles amb la seguretat nostra, posa els musulmans sota sospita. Ciutadans!, el poder ens informa que els moros són una amenaça potencial. Per dissimular també prohibiran d'anar amb casc o passamuntanyes. I amb màscara de soldador, oi? Senyors, si vostès mateixos reconeixen que hi ha poques persones que portin burca o nicab, i encara menys, crec, passamuntanyes i casc quan es passegen, quina amenaça són per a la nostra seguretat? (Incís: ningú ha vist cap dona amb burca a Catalunya?)

Si realment creuen que la gent que es tapa la cara pel carrer, o es desfigura el rostre pot ser perillosa, per què no prohibeixen, també, les ulleres de sol, les gorres de beisbol, les bufandes i els fulards, el vel de les monges, les perruques, els perruquins, les barbes i els bigotis, les crestes de punk, les caputxes i els paraigües, el maquillatge o qualsevol cosa que pugui contribuir a canviar-nos la cara. O per què no hi afegeixen unes altres pràctiques, que la tapen completament, com els gegants i els capgrossos, o les màscares i els antifaços de carnestoltes o els Santa Claus? Per què volen que em senti insegur quan passo prop d'una marroquí amb nicab i no quan contemplo el Gegant del Pi o un capgròs de festa major? Un respecte al cavall de Troia, si us plau.

No els entenc. Tret que el propòsit sigui d'equiparar musulmà i amenaça a la nostra seguretat.

La brillant idea forma part d'una campanya de baixa intensitat, escalonada, no gens subtil, més aviat barroera, i del tot innecessària, d'alguns sectors cristianoconvergents contra la immigració, musulmana especialment. Val a dir que aquests sectors, coincideixen cada dia més, tot i que amb més correcció, amb els postulats de Plataforma per Catalunya, que els fa la feina bruta.

Ho va dir fa anys Heribert Barrera i el van expulsar de soci d'honor de l'Amical de Mauthausen. Els immigrants ens descatalanitzen. L'enemic, és l'altre, sobretot si és inferior. Ara, aviat correran a pactar amb el PP a Madrid, que sempre ha respectat Catalunya i la llengua, aquí i al País Valencià. Aquests mai no ens han volgut descatalanitzar. Ni ara, ni en el passat. Qui és sagristà o saltataulells en néixer, no ho deixa.

En la mateixa línia racista s'ha expressat aquest estiu el conseller Mena: els marroquins defrauden en les rendes mínimes. I, com hi ha món, no podia faltar el conseller Puig: alguns immigrants s'organitzen en bandes delictives. Són idees de CiU o de PxC? El racista, el xenòfob, ens el mirem de manera diferent si és nacionalista espanyol, amb passat feixista, o català, amb passat antifeixista o neutre, franquista passiu --com ho eren la majoria. També ens el mirem de manera diferent segons a qui ataqui. Quan Albiol menysprea els immigrants es fa el silenci convergent. Cosa ben diferent de quan menysté la Diada nacional.

Un altra. Per què estan tan preocupats per la construcció de mesquites? Tan car és per a l'erari públic que els ajuntaments reservin espais o ajudin a construir aquests centres? Oblidem que els ciutadans de les altres religions també paguen impostos? Com els pot alarmar tant això i trobar normal que cada any l'església catòlica s'embutxaqui milers de milions de diners públics, per la cara. És més: tenint en compte l'impressionant descens del nombre de fidels, qui representen? I què me'n dieu de l'aquelarre madrileny 'urbi et orbe' d'aquest estiu, amb el papa vestit d'aquella manera i 'papamòbil' amb aire condicionat?

Les esglésies catòliques són buides i els capellans tenen les butxaques a vessar de diners públics. En canvi de què? Ja que la democràcia no pot evitar aquest robatori legal, encara que la Constitució ens defineixi com un estat laic, proposo que per contribuir a la convivència ecumènica i social els bisbes deixin unes quantes esglésies buides als imams. És una idea. Fins i tot podrien compartir despeses i canviar la campana. Sona fatal.

En la mort de Joan Gelabert Munar

Va ser el primer secretari general de la CGT de les Illes Balears

Llorenç Buades Castell

Vaig afiliar-me a la CGT al final de l'any 1993, després de donar per acabada la meva col•col•laboració en unes Comissions Obreres de les quals havia participat en la seva fundació com a sindicat en el sector d'assegurances i en un moment en que encara gaudia d' alguns títols confederals. Vaig passar a la CGT, una organització sindical sense recursos, des d'un sindicat que acabava de fer un congrés a la sala de la seu central d'Unión i el Fènix al Passeig de Castellana cedida per l'amo Mario Conde, després que aquest aconseguís de l'aparell de CCOO d'Assegurances la desfeta de les CCOO de l'UFE amb un conveni vergonyós. El cost d'un dia d'ús a preu de mercat d'aquella sala de convencions era proper al mig milió de pessetes. Arrel d'aquell conveni una bona part dels actius de CCOO a l'UFE passaren a la CGT. A les Illes jo també formava part del confederal de CCOO i vaig acomiadarme a la francesa perquè considerava no mereixien cap explicació.

Em vaig trobar amb Joan Gelabert Munar, que aleshores era representant sindicat electe de la CGT a Correus i amb Antonio Peña, representant del sindicat de telefònica en un petit despatx a l'entresòl del 18 del carrer de sant Miquel de Palma . Era tot el que es podia pagar l'escassa militància sindical de la CGT a Mallorca, perquè mai no hi va haver ni un cèntim, ni un local, ni del patrimoni històric ni del acumulat, per a la CGT, tot i que en Joan Gelabert havia fet les gestions burocràtiques possibles per tal d'aconseguir-ho.

La CGT de Mallorca no es va fundar a partir del trencament de la CNT, com en altres indrets de l'estat, tot i que alguns militants actius de la CGT a la Telefònica, com Manuel Magro hi provenien i per això la CGT no va heretar cap local ni de lloguer.En el mes de febrer de 1994, el Sindicat de Telefònica de la CGT a Mallorca tenia 40 persones afiliades però el seu àmbit de funcionament estava molt centrat a l'empresa i només Antonio Peña es dedicava a l'àmbit de representació confederal. Era en Joan Gelabert , que provenia de la CSUT (Confederació de Sindicats Unitari de Treballadors) propera al maoïsta Partit del Treball qui bàsicament intentava l'expansió del sindicat a nivell confederal a partir de la Secció de CGT a Correus que disposava de poc més de 30 persones afiliades. Aquest mateix mes de febrer de 1994 es va formar la Secció Sindical de la CGT a Axa, a la que escalonadament s'incorporà la major part de l'afiliació de CCOO fins al punt de tenir un 40% dels assalariats i assalariades d'Axa a la nostra secció.

A banda d'aquests actius també teniem afiliació en el sector de Químiques (Will-Kill), alguns afiliats i afiliades a bancs i caixes que no formaven part del SABEI i en el sector de la neteja.

Més tard s'incorporaria a la CGT un grup de treballadors de la secció d'Ibèria d'USO i Manel Pizà va ser el més actiu en les feines confederals. Només disposàvem de delegats sindicals actius a nivell confederal i amb hores sindicals a Correus i Axa i no podíem gaudir d'una estructura confederal mínima que ens permetés presència social més enllà de les empreses, de manera que Joan Gelabert va haver d'assolir la feina més important, perquè també era el que disposava de més crèdit horari. Però Joan era un activista més enllà de les hores sindicals i participava de les lluites per Chiapas, pel 0,7%, per la llengua, o per la memòria històrica. Un home honest i un lluitador reconegut que feia el possible per lluitar contra la precarietat de recursos de que disposava el sindicat, aportant taules i cadires procedents de les renovacions de mobiliari dels centres escolars, o pintant els locals en dies festius, perquè amb el creixement ben aviat ampliarem el local de l'entresòl de sant Miquel, i més tard amb la incorporació d'altres militants a Correus procedents en bona part de CCOO ens traslladarem a un nou local de lloguer en el carrer de Colom.

A 30 de novembre de 1994 varem donar sortida a "a lloure " que va ser la primera publicació d'àmbit confederal de la CGT a Mallorca, de manera rudimentària, a partir de fotocòpies en A3. Ens posicionàvem contra la reforma laboral i fèiem referència a la incorporació de nous companys a l'Ajuntament de Ciutat (Martí i Tomeu Mulet), Hisenda (Fornés) i Justícia (Joan Canyelles) i a la dificultat que teníem sindicats com la CGT per accedir de manera legal a les empreses per causa d'una llei que assegurava l'oligopoli sindical de CCOO i UGT amb el suport d'Izquierda Unida.A final de l'any 1994 la CGT participava activament de les lluites pel 0,7% , i de l'acampada, tal com reflexava la revista "a lloure" del mes de febrer de 1995.

El 9 de març de 1996 amb el creixement modest experimentat decidirem establir una articulació més estable dels diversos sectors que formàvem la CGT mitjançant la celebració d'un Plenari Constitutiu de la Federació Insular de Mallorca i decidirem elegir en la secretaria general a Joan Gelabert Munar (Correus), en la de finances Antonio Peña (Telefònica) tot i que de fet eren controlades pel propi secretari general, en Acció Sindical a Martín Cacho, fins al moment militant del PCE (Correus), en Acció Social a Joan Canyelles (SOV Justícia), en la secretaria d'Organització a Manel Pizà (Ibèria) i en Premsa i Propaganda el que això escriu. En aquest Plenari ens imposàvem la necessitat de que cada delegat amb crèdit sindical dediqués al menys un 20% del seu crèdit horari a l'àmbit confederal més enllà de la seva empresa. En aquest Plenari la CGT disposava de 190 persones afiliades (45 a Ibèria LAE, 90 a Correus, 35 a Telefònica, 20 a Oficis Varis/Axa i 10 a l'Administració Pública-Inserso (entre ells Guillem Duran, Mercedes Olmo).

La incorporació de nous militants i noves seccions va anar seguida gairebé sempre de conflictes interns pels recursos econòmics, perquè s'havien de fer despeses imprescindibles per a l'acció sindical en un àmbit de precarietat que generava un caïnisme destructiu i que s'expressava en enfrontaments personals que impossibilitaven un major avenç. Les seccions més nombroses o les noves incorporacions aportaven noves majories, de manera que amb la incorporació d'un sector de bombers provinent de CCOO, Pere López accedí a la secretaria general de la CGT en substitució de Joan Gelabert i Martin Cacho accedí a la secretaria d'Organització amb el suport del mateix Joan Gelabert que va passar a finances. A partir del moment s'imposava una nova majoria formada bàsicament pels sectors de Correus i dels Bombers que no va ser ben assolida per els sectors d'Oficis Varis i de Transports i Telecomunicacions.

El 22 de juny de 1999 l'assemblea general d'afiliats i afiliades del Sindicat Autònom de Banca i Estalvi de les Illes (SABEI) decidií incorporar-se a FESIBAC-CGT i en conseqüència a la CGT de Balears, fet que no va ser ben acceptat per el Secretariat Permanent existent en el moment i fonamentat amb la majoria dels sectors de Correus i Bombers. En canvi altres sectors de la CGT (entre ells Ibèria, Axa i Telefònica optaren per la incorporació del Sabei a la CGT. Aquest moment va significar el trencament de Joan Gelabert i pràcticament de les seccions de Correus i Bombers amb la CGT.

Tot i que la relació de Joan Gelabert Munar amb la CGT acabà amb la ruptura, és just fer-li el reconeixement que mereix com a amic i company de lluites, per la seva aportació i dedicació feta al sindicat sense obtenir-ne cap benefici personal, i perquè a la fi és i serà per sempre el nostre primer secretari general, per decisió col•lectiva.Acaba de morir un home honest, lluitador, amb el que he viscut molts bons moments de converses entre cerveses (més de les necessàries) que ningú ens podrà llevar, i de tot plegat hauríem d'aprendre tot allò que no hauríem d'oblidar mai, que si lluitam col•lectivament és per fer aquest món més feliç, començant per nosaltres mateixos, i en aquest sentit tots plegats tenim molt a reflexionar i a esmenar.

Joan: que la terra te sigui lleu i que descansis en pau.

Fins a la victòria sempre estaràs amb nosaltres, perquè la teva aportació a la causa és impagable.

Contraanuncis

La tardor del 15M

Raimundo Viejo

Els multitudinaris actes de desobediència civil i resistència no-violenta, els processos massius de participació i decisió directa i horitzontal, les milers de persones discutint assembleàriament, la reconstrucció de llaços, de sociabilitats… són alguns dels trets d'aquest nostre actual moviment. Intentem ajudar a situar-lo en la conjuntura, però també en el llarg termini. Encara no ha acabat el llarg estiu de l'autonomia i ja s'entreveu una tardor calenta.

En l'horitzó polític hivernal, una llarga sèrie de convocatòries anuncia un in crescendo mobilitzador que apunta al 20N com a prova de foc. Des del 15M, la repolititització de la vida pública –una tensió tot just continguda durant el lapse vacacional– ha forçat la reconfiguració del comandament neoliberal anticipant les generals. I és que entre els múltiples efectes del 15M, un dels més immediats ha estat precipitar el relleu governamental.

L'esquerra parlamentària, confiant que el precariat segueixi pagant la crisi i segura que en el futur hi haurà una altra alternança, ha assumit resignada el seu paper subaltern, acceptant a la bestreta la sagnia de vots i l'ascens al poder d'una dreta corrupta i desacomplexada. A l'acceptar ja la derrota electoral, el PSOE evoca a l'excés el turnisme del segle XIX. El 'dit' que ha proclamat a Rubalcaba candidat és ja la crònica d'una derrota anunciada. I contra un carrer que reclama una democràcia efectiva, l'aparell socialista no ha permès ni unes primàries.

El seu objectiu és clar: facilitar una deserció electoral massiva per l'esquerra que permeti guanyar a la dreta. El teatre de Rubalcaba desmarcant-se lleugerament per l'esquerra, mentre Zapatero gira a la dreta no persegueix convèncer a l'electorat enganyant-lo, sinó imposar una raó cínica que faci desistir de tota alternativa progressista. A una mala, l'aparell es blinda davant una eventual victòria eliminant qualsevol canvi per l'esquerra. Tot abans que un altre 13M.

Per si l'anterior fora poc, en el sprint preelectoral el Govern s'ha decantat per donar al seu partit l'estocada final amb una inusual decisió: constitucionalitzar el neoliberalisme per mitjà d'una esmena sobre el control de la despesa pública. Adéu als vestigis del projecte europeu socialdemòcrata i demòcrata-cristià de postguerra. Al servei dels mercats, i en sintonia amb Merkel i Sarkozy, Zapatero imposarà un canvi de sentit constitucional que no només no es va votar el 1978, sinó que, a més, es troba en oberta oposició al model econòmic i social de llavors. No podia ser d'una altra manera. En el camí marcat per altres mesures com la reforma requerida pel tractat de Maastricht, incloure en la Constitució un topall a la despesa pública avança un penúltim pas d'un procés deconstituïent que dura ja tres dècades.

Els apologistes dels Pactes de la Moncloa i l'economia "social de mercat" es treuen per fi la seva màscara democràtica i es mostren com el que són: mers gestors al servei dels 'mercats'. Quan l'alegria és neoliberal, la Constitució és tot el modificable que faci falta.

Per la seva banda, el laboratori català, avantsala autonòmica del que pot arribar a ser la política estatal, ens avança les claus per a un escenari post-20N. A pesar de ser més un fracàs aliè que un èxit propi, les municipals han reforçat el la dreta de CiU. Lliurada al PP més reaccionari de tot l'Estat, la seva deriva arrossega a un independentisme incapaç de comprendre la qüestió social i la política del moviment. Només l'èxit parcial de les Candidatures d'Unitat Popular (CUP) en alguns municipis oferix un contrapunt esperançador –encara que llastrat per certa animositat sectària contra el 15M–.

Per la seva banda, l'esquerra parlamentària ha demostrat una incomprensió no menor del que és el 15M. Des del PSC a EUiA, sense excepció, tots els escons de l'esquerra es van avenir a signar la declaració contra el bloqueig desobedient de la sessió del Parlament català que aprovaria la "llei ómnibus". Aquesta mesura, que esborra d'un cop de ploma part de l'obra legislativa del tripartit, ha marcat un dràstic canvi en la gobernança. La seva aprovació reflecteix per igual la prepotència de la dreta i la impotència de l'esquerra. A aquesta última se li nega, en endavant, que les seves polítiques perdurin.

Al sumar-se incondicional a la declaració contra el bloqueig del Parlament, aquesta esquerra ha demostrat la seva connivència amb les pràctiques deconstituients de la dreta. La seva decisió ha segellat un divorci amb la societat en moviment que difícilment es podrà recompondre. En va han intentat agenciar-se més tard el 19J. La seva lògica, abans i després del bloqueig, segueix sent l'obediència al comandament neoliberal per sobre de qüestionar-se la seva responsabilitat en la destrucció del benestar.

Torna el moviment…

La bona notícia ens la porta el canvi de tendència en el moviment. Després del gest de les acampades, el 15M ha promogut un reeixit canvi de repertori sostingut en les xarxes socials, ha centrat en el precariat la composició social de l'antagonisme, ha assolit desplaçar l'epicentre de les xarxes activistes i ha modificat el seu discurs; ara configura, en fi, una oposició extraparlamentària que aposta per la ruptura.

Després de dècades buidant de contingut la Constitució de 1978, l'eix del conflicte polític ja no discorre entre l'esquerra i la dreta del parlament, sinó que es desplaça cap a l'eix dintre/fora del règim. Per això crida la multitud: "No ens representen!". Per això s'intenta blindar constitucionalment el límit de la despesa pública. No obstant això, cada mesura regressiva precipita l'obertura i increment de l'espai autònom.

Però fins quan?

A pesar dels èxits, els riscos de cara al 20N –i després– són enormes. L'excitació de la ruptura fa que es consumeixin massa energies. En no poques assemblees sobra afany de protagonisme. Haver d'assolir consensos per unanimitat sí o si és vist com democràtic quan, en rigor, és autoritarisme. Deliberar en assemblea es confon amb elaborar lleis; la programàtica del moviment, amb avantprojectes de llei. Sovint s'enfoquen malament qüestions com la reforma electoral. S'oblida que la clau no està en un altre sistema de partits, sinó en el control i rendiment de comptes de l'estament polític, en la introducció de mecanismes de democràcia directa, etc.

L'interès en la cooptació i l'oportunisme són desmesurats. Per als partits d'esquerra, el 15M és vist a l'una com un problema i un calador de vots. Des dels mitjans s'han redoblat els esforços per produir líders, per consolidar logotips que redueixin el 15M a una simple marca –com el '68–. Per si amb això no n'hi hagués bastant, la visita del Papa ha demostrat que la reacció no està disposada a perdre el carrer. Compten per a això amb els recursos que gestiona la dreta, a més d'un suport mediàtic i policial no-res menyspreable.

Aquesta tardor la repolititització de la vida pública s'exposa a una escalada de tensió. La renúncia de l'esquerra parlamentària aboca a un escenari hegemonitzat per la dreta, fins i tot si guanya la primera. El 15M s'enfronta al repte de definir una estratègia extraparlamentària que li permeti afirmar-se en l'autonomia sense deixar d'impactar en el règim, legislar sense governar, canviar la societat sense reproduir el comandament.

** Raimundo Viejo és activista i professor de Teoia Política de la Universitat Pompeu Fabra. Article publicat a la revista Diagonal.*

Les grans mentides

Miguel Moya, afiliat
CGT Baix Camp

El concepte de classes és tan antic com ho és el sistema capitalista, mentre el capitalisme estigui present en la societat existiran les classes socials, i com a conseqüència la lluita de classes i les diferències socials.

Pretendre convèncer, encara admetent que en gran part s'ha aconseguit, que les classes socials no existeixen, és una gran mentida.

"La classe treballadora és un concepte antiquat, de segles passats, de la revolució industrial, no es correspon amb el teixit real de la població…" Són arguments que a poc a poc han anat quallant amb la finalitat de dividir a la classe treballadora convencent-los que estaven en un altre rang, diguem superior, denominada classe mitjana o burgesa acomodada.

Les conseqüències han estat desoladores, la divisió de la classe treballadora, la insolidaritat de gran part de la població, la desaparició de la consciència de classe, han originat en els últims anys més diferències socials que en les últimes dècades del segle XX.

La crisi actual ha originat que gran part de la societat hagi despertat, per necessitat, en trencar-se el miratge, s'han originat grans expectatives fent creure que pertanyíem a un altre estatus social, i per sota solament hi havia pobres.

La pregunta és si ja és massa tard, si és possible desmuntar aquesta mentida, si la classe treballadora és capaç de reprendre el camí perdut, si recuperem entre totes i tots la consciència de classe que ens permeti lluitar contra la classe poderosa que ens ha robat drets socials per enriquir-se.

Com comenta Vicenç Navarro en el seu article "Existeix la lluita de classes", és un concepte científic, i per tant provat, i la resta són mentides per dirigir i manipular a la classe treballadora.

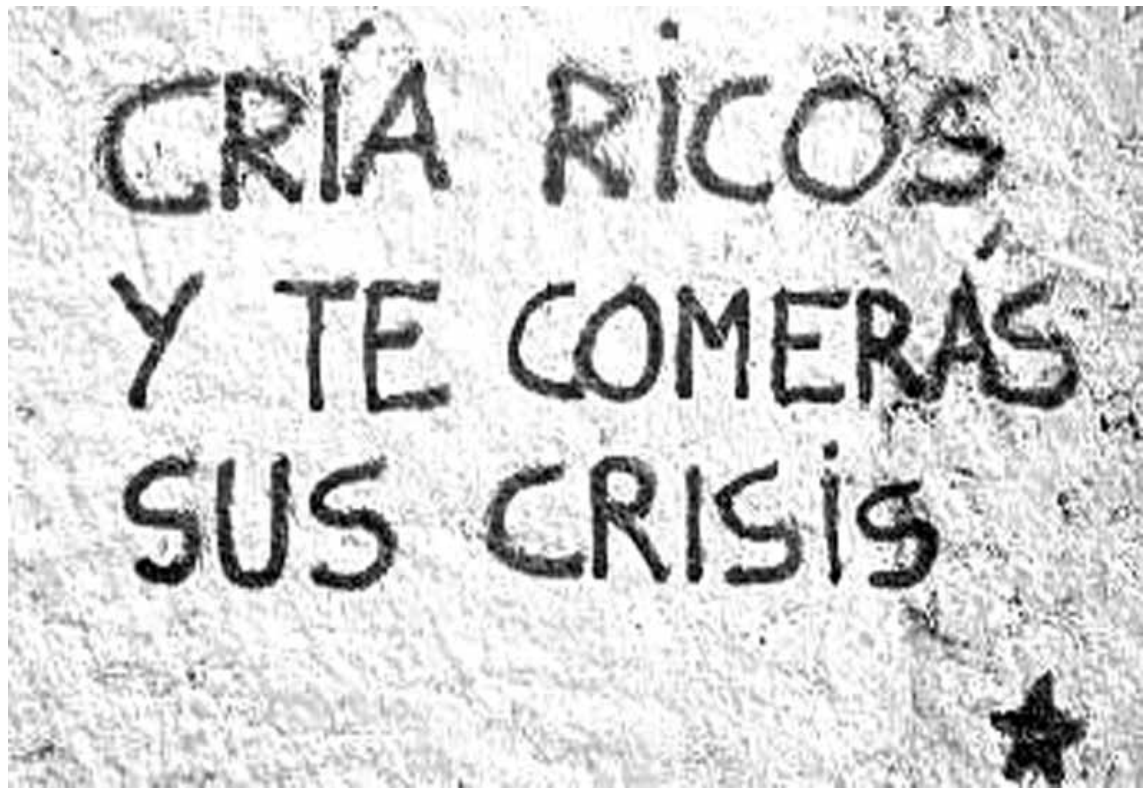

> EL FAR

Facerías, un guerriller anarquista

Ferran Aisa

Josep Lluís Facerías va néixer a Barcelona, el 16 de gener de 1920, al número 13 del carrer de Magalhaes (Poble-sec). Després dels estudis primaris es va posar a treballar en una serraria i als setze anys s'afilià al Sindicat de la Fusta de la CNT i va començar a militar a les Joventuts Llibertàries del Poble-sec. L'agost de 1936, es va enrolar a la Columna Ascaso per lluitar al Font d'Aragó, i, més endavant, quan les forces de milicians foren militaritzades, va passar a ésser soldat de la 28 Divisió de l'Exèrcit Popular Republicà. Facerías va formar part de les unitats militars que cobrien la retirada dels milers i milers de persones que el gener de 1939 fugien cap a la frontera.

Facerías va viure en pròpia pell la tragèdia familiar, doncs la seva companya i la seva filla van desaparèixer en alguna vorera de la carretera de Girona a França a conseqüència dels atacs aeris dels avions feixistes. A les darreres batalles de Catalunya, Facerías va caure presoner dels franquistes i fou enviat a diversos camps de concentració i batallons de treball: Saragossa, Vitòria i a un destacament penal d'Estremadura on va treballar en el seu ofici de serraller de fusteria.

Finalment va anar a parar a un batalló de transports de Barcelona on va fer de conductor de 1ª i de xofer particular del comandant del Cos Jurídic Militar, Baixas de Palau. A finals de 1945 s'afilià al Sindicat d'Arts Gràfiques i va trobar feina de cambrer al restaurant on treballava el seu germà Bonaventura, l'Hotel La Rotonda de l'avinguda del Tibidabo. Facería va treballar no solament en la reorganització confederal sinó també en les tasques clandestines de les Joventuts Llibertàries i, en nom d'elles, va participa en el secretariat del MIR (Moviment Ibèric de Resistència). Entre les activitats subversives que desenvolupen hi ha la de recaptar diners pel Comitè Pro Presos i l'elaboració dels periòdics Solidaridad Obrera i Ruta.

El 17 d'agost de 1946 el Comitè del MIR i 39 militants cenetistes que s'havien reunit al bar "La Mina de Oro" del carrer Sant Pau són detinguts per la policia. Facerías restarà a la presó Model fins el 7 de maig de 1947. A la sortida de la presó es reintegra a la lluita subversiva i, aleshores, s'incorporà al nou organisme Moviment Llibertari de Resistència de les JJ. LL. Els joves llibertaris havien començat a fer accions armades contra el franquisme fent atemptats per exemple contra la caserna de la Guàrdia Civil de la Travessera de Gràcia o contra l'antena de ràdio del Tibidabo. La brutal repressió del règim franquista continuava executant penes sumaríssimes i nombrosos militants antifranquistes eren afusellades al Camp de la Bota.

El MLR va participar també en la campanya contra el Referèndum de la Llei de Successió i va reivindicar el fet d'execució del confident de la policia Eliseo Melis. Un dels plans que havien preparat i que va fracassar, fou el frustrat atemptar contra el cap de la Brigada Político Social de Barcelona, Eduardo Quintela. Facería en aquest moviment coincideix amb Liberto Sarrau, Ramón González, Celedonio García, Francisco Ballester i, entre altres, J. C. "Tom Mix".

Facerías va passar a desenvolupar la responsabilitat de la Comissió pro presos anarquistes (FAI-CNT), aportant assistència jurídica i econòmica als detinguts. Les accions del MLR foren tema de discussió i debat pels principals organismes del MLE (Movimiento Libertario Español), tant en plens de la FIJL com de la FAI, els quals es mantenien distants i contraris a la manera de fer de l'organisme conspiratiu català. També a França les regionals de la FAI en

una reunió a Toulouse desautoritzaven l'organisme d'acció de les JJ. LL. de Catalunya, MLR.

Facerías va creuar la frontera l'octubre de 1947 per participar, en nom de la seva organització clandestina a una reunió de Federacions Locals a Toulouse, i al II Congrés del MLE que va acordar no reconèixer el MLR, fins i tot els delegats d'aquest organisme no van ésser autoritzats a assistir al Comici. Facerías va poder assistir tan sols com delegat de les JJ. LL. de Catalunya.

Al retorn cap Espanya de Facerías i els seus companys van ésser detinguts per la gendarmeria del Tour de Carol i traslladats a la presó de Perpinyà, però foren posats en llibertat, sense càrrecs, unes setmanes després. La repressió a Espanya va recaure al damunt dels principals defensors del MLR, Liberto Sarrau i Joaquina Dorado, que foren detinguts i tancats a la presó el febrer de 1948.

Josep Lluís Facerías, al seu retorn de França, va començar la seva etapa de guerriller amb altres lluitadors com els germans Sabaté, Pancho Massana, "Caracremada", "Los Maños", "Talión", "Los Anónimos", etc.

Els maquis urbans realitzaven expropiacions a joieries, bancs, empreses, cases de cites..., però també efectuaven moltes altres accions subversives com eren la distribució de propaganda anarcosindicalista, campanyes contra el règim i atemptats a centres falangistes, policia, exèrcit, administració, línies de comunicació, monuments feixistes, etc.

Facerías i els seus companys van realitzar nombroses accions armades sense causar víctimes a Barcelona i van començar a fer atracaments. Entre les expropiacions més espectaculars hi ha la realitzada a l'empresa Hispano Olivetti on van obtenir un botí de 300.000 pessetes. Altres accions van ésser realitzades a les cases de cites: Casita Blanca (c/Hospital Militar) i Meublée Augusta (c/ Regàs), al primer meublé van realitzar dos atracaments, el 5 d'agost de 1949 i el 9 d'octubre de 1949; i al segon el 11 d'agost de 1949. Facerías utilitzava o era conegut per diversos sobrenoms: "El Face", "Manuel Carón Ferrer", "Pepe Luis", i altres com "El Señorito", "El Apolo de la FAI" i "Petronio". Al seu pas per Itàlia es va fer dir "Alberto de Luigi" i "Armando de Giuseppe Fancelli", de professió representant, natural de Livorno.

La seva facultat d'adaptació arreu n'era molt gran, doncs parlava català, castellà, francès i italià. Facerías a Itàlia va realitzar diversos expropiacions a sucursals bancàries com la realitzada el 27 d'agost de 1953 a l'Agència de San Giuseppe de la Casa di Risparmio de Bolònia, acompanyat de l'aragonès Jesús del Olmo Sanz "Malatesta", emportant-se un botí d'un milió de lires. Van atracar la mateixa sucursal a Gènova amb un botí de 5 milions. A Itàlia va trobar el suport de militants anarquistes que havien lluitat contra Mussolini i que havien fet accions contra el consolat espanyol de Génova, on havien destruït, el 8 de novembre de 1949, el retrat de Franco i havien canviat la bandera roja i gualda per una de roja i negra amb el lema <<Ne Dio nè patrone>>.

Facerías va retornar a Tolouse l'any 1955 i, des d'allà, novament va creuar la ratlla dels Pirineus el febrer de 1956 per atracar amb el murcià Luis García "Metralla", el garatge "El Escorial" del carrer Pàdua, 12. De Barcelona salten a Gènova on realitzen noves accions d'expropiació. D'Itàlia a França i de nou cap a Catalunya on en nom de la resistència el seu grup efectua nombroses accions a bancs de Cornellà, L'Hospitalet, Terrassa..., i a empreses del Gran Capital: Bofarull y Cía, Chryler, Hostkins, etc.

El 30 d'agost de 1957 era un dia gris de pluja estiuenca quan Facerias transitava pels carrers de Barcelona confiat en si mateix sense preveure que nou francstiradors, situats a terrats i finestres, l'estaven esperant per acabar amb la seva vida.

Els francstiradors eren apostats als carrers Nil, Urrutia, Verdum, Pi i Molist i davant del manicomi de Sant Andreu (actual plaça Madres de Mayo).

Josep Lluís Facerías va ésser cosit a bales i va caure ferit de mort, en aquells moments vestia camisa blanca, gavardina i portava una bossa de mà. La policia anava disfressada de paletes, d'escombriaires, etc. Les seves pertinences: una funda de pistola, una Walter P-38 9 mm especial amb una bala a la recàmera, tres carregadors, una petaca, dos rellotges de polsera, 515 ptes, mil francs, un DNI a nom de José Rius Soler, d'ofici cambrer, una llibreta amb anotacions i un mirallet metàl•lic de campanya. La lluita dels guerrillers urbans anarquistes contra el règim franquista no ha de quedar en l'oblit, doncs ells amb la seva acció van combatre el criminal feixisme i van morir en nom de la llibertat.

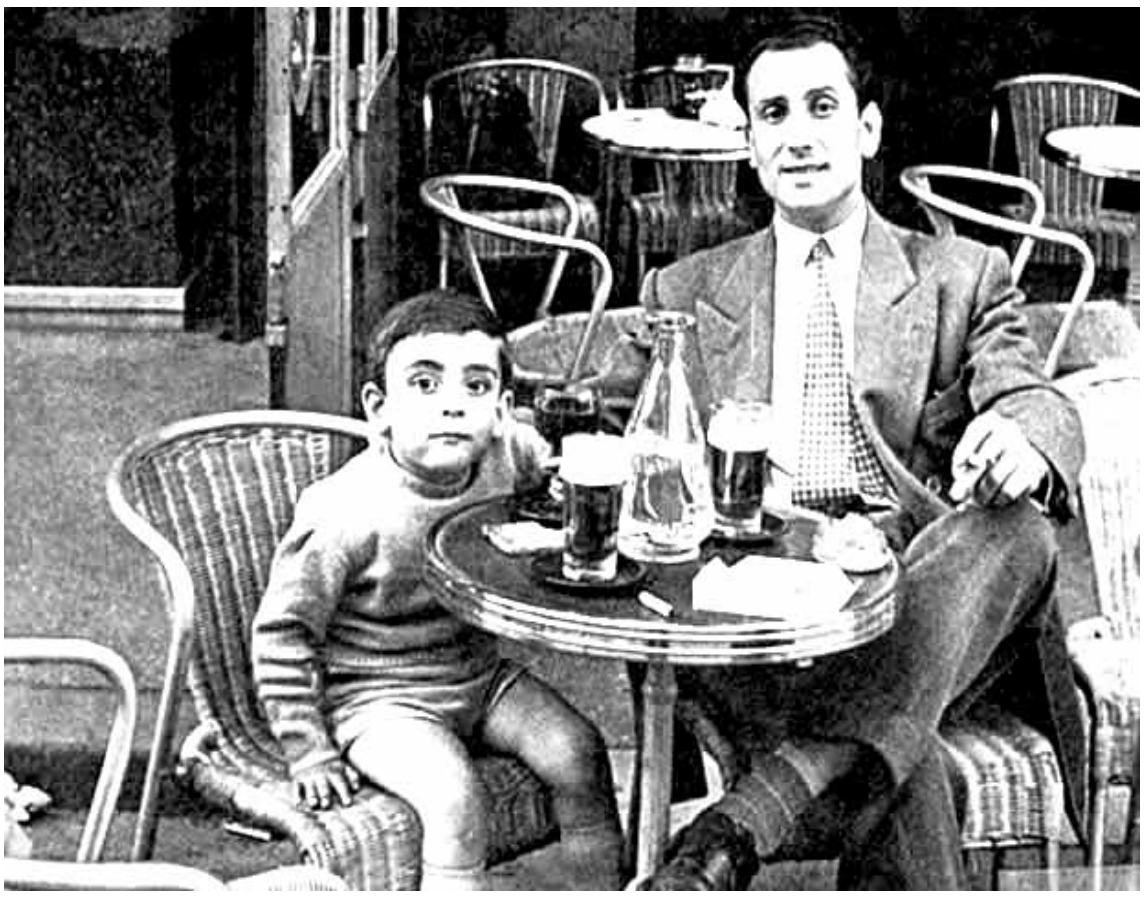

Qui va matar els germans Badia?

Josep Quevedo Garcia, afiliat a la CGT de Berga

En primer lloc sóc conscient,que el senyor Quim Gibert, autor d'una oda en prosa sobre la figura de Miquel Badia, busca afanosament el reconeixement institucional per al feixisme català. Es basa fonamentalment en els testimoniatges de l'historiador Josep Benet i dels apologistes de Miquel Badia, Josep Planxart i Jaume Ros i Serra. Situarem ideològicament a aquests testimoniatges.

El primer Josep Benet,expert en difamar als anarquistes i als anarcosindicalistes, atribuint-los tots els mals de Catalunya. El seu únic objectiu ha estat demostrar que l'església catòlica catalana no va participar en el genocidi perpetrat per Franco contra el moviment obrer català. Actualment la majoria dels investigadors (aquells que acudeixen als arxius a investigar els documents de la guerra civil), sostenen que si bé l'executor del genocidi va ser Franco i els seus africanistes, els ideòlegs i inductors d'aquests fets corresponen a l'església espanyola, amb una gran participació de la cúria catalana i del clergat rural català (analfabet i clientelista). El seu segon objectiu ha estat criminalitzar al moviment obrer català representat per l'anarcosindicalisme de la CNT.

Els altres dos testimoniatges han actuat al so de "qui paga, mana". Sense comentaris. Els germans Badia, van ser assassinats per un escamot de Falange Espanyola, concretamernte per l'anomenat grup dels bascos. Capitanejats per l'home d'acció "Giron de Velasco". A causa de que el feixisme italià, considerava a Estat Català com el referent del feixisme espanyol, encara que aquest es declara institucionalment separatista. Les observacions manifestades per Mussolini als dirigents de Falange Espanyola va en aquesta direcció. El lider italià els va dir que el feixisme català comptava amb Dencas i els seus nois els germans Badia, membres del govern de la Generalitat. I que ells eren una insignificancia.

Una vegada assassinats els germans Badia,va ser molt facil especular amb l'autoria. La culpa dels de la FAI, dels obrers anarcosindicalistas catalans. Si aquests senyors que constantment atribueixen totes les morts a la FAI, s'haguessin preocupat una mica per investigar l'assumpte, el resultat seria un altre. Des de gener de 1936 la CNT, tenia preocupacions més importants que preocupar-se per l'estat de salut de Miquel Badia. Solament a Catalunya tenian cinc mil presos governatius i la majoria dels sindicats estaven clasurats, sense menysprear la reunificació amb el trentisme i sobretot la reorganització dels sindicats.

Amb el cop d'estat de Franco un parell de mesos després de les morts dels germans Badia, el moviment obrer català asumia la responsabilitat de desbaratar-lo a Catalunya, per a això solament comptava amb els seus efectius, uns vint mil solament a Barcelona. Les forces d'ordre públic a Catalunya tenien pocs efectius i no tots lleials a la República. Cal recordar que la guàrdia civil i el seu cap Aranguren no es van sumar a l'acte fins que la balança no va estar de part dels homes i dones de la CNT. En plena guerra civil el feixisme d'Estat Català va seguir negociant amb la Itàlia feixista de Mussolini un rendició de Catalunya sota la protecció de la internacional feixista, però l'experiència de Santoña els obligà a desistir, al no fiar-se de la capacitat que els italians tenien per a convèncer a Franco.

Durant la guerra civil Estat Català va treballar a sou del PSUC i va posar a disposició dels ucranianos, a tots els seus pistolers, atracadors i mafiosos per a il•legalitzar a la CNT i responsabilitzar-la de tots els actes violents. Es van quedar gairebé tots en la retaguardia i van participar en totes les conspiracions que es van organitzar a Catalunya ,com el caso Reverter, on un dels esbirros de Miquel Badia, Pedro Polo, va haver d'exiliar-se a França per que estava compromès fins al coll. Després van formar els escamots del crim organitzat i institucional dels ucranians, com, els fets de maig, Puigcerdà, Amposta, Vic, Tortosa, cas Nin, etc. Finalment es van passar a Franco i van formar part de l'aparell repressor, especialment durant els anys 1939-50. Molts d'ells van tornar arrel dels pactes que el règim franquista va suscribiure amb els americans, per exigències del guió ,la seva militància pro CIA els garantia el perdó i l'endoll del règim.

Removent els arxius tenim "Respecte de la campanya antianarquista que parlo en el meu article puc informar-vos confidencialment que està sostinguda pels comunistes, els quals no menyspreen ocasió per a atribuir-nos la responsabilitat de tots els desastres i no es recaten d'atribuir-nos també tots els robatoris i assassinats que s'hagin comès a Espanya. He esbrinat així mateix que l'actitud adoptada pels radicals socialistes francesos, basada segons ells mateixos en les atrocitats comeses pels anarquistes espanyols i en la violació del dret de propietat dels estrangers, és deguda als informes pesims que en els centres oficials de Catalunya i molt especialment en els nuclis del PSUC, es van donar a la Comissió Radical Socialista que es va tenir a Barcelona. Un dels components d'aquesta comissió, diputat pel Sena, amb el qual vaig parlar personalment, m'informà d'aquests detalls, declarant-me com ampliació que, preguntant un element de la Generalitat que li servia de guia i interpret, si era cert que s'havien assassinat a més de 30000 persones, va contestar aquell en sentit afirmatiu, agregant però... això ho han fet els de la FAI." Paris 15 de febrer de 1937. Signat Elizalde, Membre Comite Peninsular de les JJLL.PS-Barcelona 1568/3.Centre Documental de la Memòria Història.Salamanca.

Un pais que no recorda la seva història acaba perdent la identitat.

** Article en resposta a l'article de Quim Gibert sobre els germans Badia publicat al setmanari Directa núm. 225*

Holocaust i Apocalipsi

Jordi F. Fernández Figueras

«Resulta immoral equiparar qualsevol altra violència amb la del nazisme». Hi ha moltes persones que així ho creuen i marquen una frontera a la història de la humanitat entre un abans i un després d'Auschwitz. És un lloc comú en articles, llibres i discursos dels darrers quaranta anys. Però... sempre s'ha vist així? No hi ha hagut —en articles, llibres i discursos just entre 1945 i 1970—cap altra fita de la història de la ignomínia equiparable a l'Holocaust?

La veritat és que si cerquem en textos i testimonis entre aquestes dues dates hi ha tant o més present un altre crim: el d'Hiroshima. Present a nombrosos textos —des de la poesia d'Allen Ginsberg i Vinícius de Moraes als assaigs de Bertrand Russell i Dwight MacDonald, passant per les novel•les de John Hersey i Kenzaburo Oe; així com, molt especialment, a l'obra del filòsof Günther Anders, qui va mantenir durant anys un intercanvi epistolar amb Claude Eatherly, el pilot que va donar l'ordre final de llançar la primera bomba atòmica—, també formava part de l'imaginari de la gent del carrer, per a la qual l'amenaça atòmica era un fet aterridor ben present en el context de la Guerra Freda. Tot i que era un infant, recordo perfectament, per exemple, l'angoixa dels adults amb motiu de la crisi dels míssils de 1962 entre els EUA i la URSS.

Què va fer que a partir de la dècada dels 70 la imatge d'Hiroshima s'esvaís i que la d'Auschwitz anés convertint-se en indeleble? D'una banda, la distensió entre les dues grans potències, que va concretar-se en els acords SALT per a limitar les armes nuclears i frenar la cursa d'armament. D'altra banda, el fet que el record d'Auschwitz fos utilitzat reiteradament com una mena de defensa de l'estat d'Israel en uns moments de màxima impopularitat d'aquest gran aliat dels EUA després de la Guerra dels Sis Dies de 1967: l'acusació d'antisemita i l'equiparació amb els nazis és encara una mordassa amb la qual sovint s'intenta fer callar a qui denuncia els crims sionistes.

Però ni tracto de fer comparacions entre l'Holocaust i l'Apocalipsi ni m'interessa —de moment— parlar del sionisme. Vull parlar del crim d'Hiroshima, d'un crim de guerra sense càstig que va provocar la mort de 200.000 persones, gairebé totes civils, i que va deixar una quantitat similar de ferits, molts dels quals van sofrir mutacions genètiques hereditàries.

Primer va ser una bola de foc a un milió de graus, capaç de convertir un cos humà en una ombra carbonitzada estampada a terra. Immediatament després es va produir una ona expansiva amb vents de 800 km/h i a 500º que va transformar tot allò que no s'havia carbonitzat en un oceà de metralla incandescent. 80.000 persones van morir a l'acte.

Uns minuts després una pluja de color negre va acabar de contaminar-ho tot amb partícules altament radioactives.

Parlem d'immoralitats: Harry S. Truman, president dels EUA, no va ser jutjat mai com a principal responsable del més gran crim de guerra de la història!

Receptes...

Papillota de molls amb sobrassada i escalta-sangs

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:
8 molls de roca
50 g de sobrassada
1 ceba tallada ben petita
½ tassó d'oli de oliva
1 tassó de vi blanc
200 g d'esclata-sangs
una cullerada de julivert tallat ben petit
un gra d'all
una llimona
sal i pebre bo mòlt
paper d'alumini

Elaboració:
Netejau els molls, retirant les escates, la moca, les ganyes i les aletes. Passau-los per aigua freda i eixugau-los. A continuació assaonau-los amb sal, pebre bo i una mica de suc de llimona. Ofegau la ceba i l'all dins una greixonera amb l'oli d'oliva. Afegiu-hi els esclata-sangs nets i tallats a bocins. Agregau-hi tres minuts més tard el julivert, el vi blanc i deixau reduir el conjunt. Retirau la greixonera del foc i deixau-ho refredar.

Mesclau els molls amb aquesta salsa. Disposau damunt cada tros de paper d'alumini dos molls amb una mica de suc, trossos d'esclata-sangs i bocins de sobrassada. Embolicau els molls amb el paper d'alumini. Deixau-ho coure al forn encalentit a 200ºC durant quinze minuts. Serviu-los acompanyats amb salsa maonesa i patates bullides.

Bon profit!!!

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

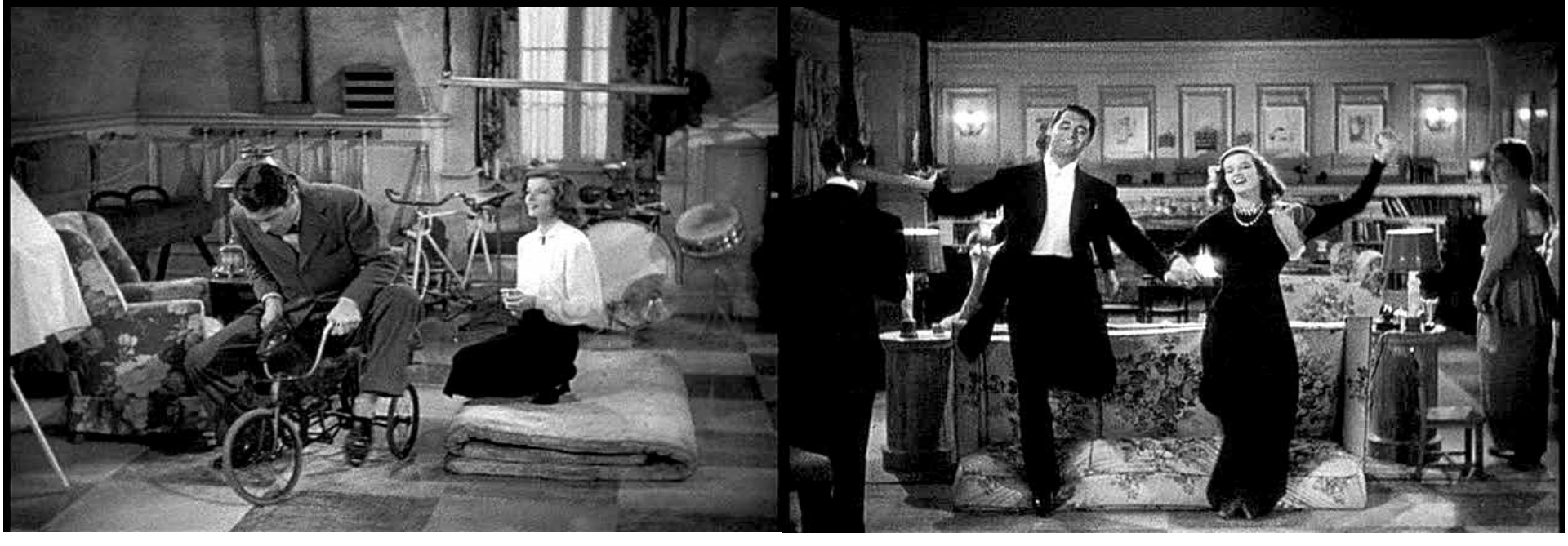

Viure per gaudir

Joan Canyelles Amengual

"Holiday", George Cukor, 1938.

Johnny Case (Cary Grant) i Julia (Doris Nolan), s'han conegut en un viatge quan ell estava de vacances. Amor a primera vista. S'enamoren i es prometen. Però Julia pertany a una de les famílies més importants i adinerades de la seva ciutat, la qual cosa ell ignora completament. Johnny és un jove amb un futur que podria esser brillant, pero no vol dedicar la seva vida a fer negocis i no simpatitza gaire amb l'alta societat.

Linda (Katherine Hepburn) és la germana de Julia. Es sent ofegada per la vida aristocràtica de la seva família i enyora molt la seva mare morta. El seu germà Edward (Henry Koller) es troba en un accelerat procés d'alcoholització.

George Cukor és un d'aquets directors amb els qui la crítica es divideix força. Per alguns té poca personalitat i no passa d'esser un eficaç i digne artesà. Per altres (jo estic d'acord amb ells) forma part ineludible de la història del cinema i és autor de varies obres mestres indiscutibles.

La seva primera pel•lícula important és de l'any 1932 "What price Hollywood?", una de les primeres que retraten de manera crítica el mon del cinema.

L'any següent dirigeix la notable "Sopar a les vuit" (Dinner at eight) una de les primeres cintes que reuneixen a moltes estrelles en el papers protagonistes. I el seu primer gran èxit "Quatre germanetes" (Little women).

Destaca com correcte adaptador de reconeguts textos lliteraris "David Coperfield" (1935), "Romeo and Juliet" (1936), "Camille" (1937).

L'any 1940 dirigeix una de les comèdies més exquisides de tots els temps: l'extraordinària "Histories de Filadèlfia" (The Philadelphia Story). Amb Cary Grant i Katherine Hepburn aconsegueix una finísima peça d'orfebreria. Com a la pel•lícula que comentem en aquesta ocasió, Donald Odgen Stewart adapta l'exitosa obra teatral de Philip Barry.

A "Llum que agonitza" (Gaslight 1944) elabora un eficaç drama psicològic amb una estel•lar Ingrid Berman a qui Crarles Boyer (el seu marit) intenta fer embogir amb l'objectiu de trobar unes joies que pertanyien a la seva mare.

Amb Spencer Tracy i Katharine Hepbur com a protagonistes, dirigeix dues excel•lents comèdies realistes "La costella d'Adan" (Adam's Rib 1949) i "La impostora" (Pat and Mike 1952).

L'any 1954 realitzà la que tal vegada es la seva obra mestra: "Ha nascut una estrella" (A star is born). Judi Garland i James Mason fan probablement les millors interpretacions de les seves carreres. Ell és un actor famós que s'enamora d'una desconeguda corista. La pel•lícula narra el fulgurant ascens d'ella com a cantant i el dramàtic i demolidor descens d'ell a l'infern de l'alcoholisme i el progressiu oblit i anonimat com a actor. Es tracta d'un prodigiós melodrama musical amb una enlluernadora posada en escena plena de matisos i sensibilitat.

El seu últim treball és també una gran pel•lícula. "Riques i famoses" (Rich an famous, 1981) és un excel•lent final per una carrera que va tenir alts i baixos però que mai va perdre la dignitat ni la honestedat.

Per cert, Cuckor va ésser el director escollit per dirigir "Allò que el vent s'endugué", però a les dues setmanes va esser substituit per Victor Fleming. Diuen le males llengües que Clark Gable es va negar a ser dirigit per un homosexual.

"Viure per gaudir" és des del meu punt de vista una molt notable pel•lícula i sense que això desmeresqui gens el treball en la direcció de Cukor, està feta des del punt de vista del guionista Donald Odgen Steward.

Efectivament, tot el que hi ha de subversiu a la pel.lícula, el to anticapitalista i el tarannà una mica anarquitzant en els arguments del seu metratge son cosa seva. Cukor no tenia un pel d'esquerrà. Era un lliberal demòcrata, però no tenia cap especial antipatia per l'aristocràcia social i financera del seu país.

Dongal Odgen Steward va estar lligat al partit comunista des dels any vint i va creuar l'Atlàntic per traslladar-se a Londres abans d'ésser convocat pel Comitè d'Activitats Anti-nord-americanes, que ja havia estat a punt de citar-lo l'any 1947.

Ja hem dit al principi que Johnny és un jove amb futur prometedor en l'esfera dels negocis. Però ell no es vol dedicar a guanyar diners, no te cap intenció d'acumular riqueses. El que desijga és treballar una temporada i guanyar el que li faci falta per poder anar a veure mon. En canvi per Julia, la que s'ha de convertir amb la seva dona "no hi ha res mes emocionant que guanyar diners". El pare d'ella no enten l'actitud de Johnny i fins i tot la troba anti-nord-americana.

Sota l'aparença d'una amable comèdia romàntica (que ho és) "Viure per gaudir" és una lúcida crítica al capitalisme. És evident que ni es suggereix la lluita de classes. El guionista i el director no oposen l'opulència dels Seaton (aquest és el llinatge de l'adinerada família) a les pèssimes condicions de vida de les treballadores i els treballadors. Peró fan una cosa tant o més subversiva que plantejar aquesta lluita. Ridiculitzen aquesta opulència.

Quan al començament de la pel•lícula un taxista deixa a Johnny a la mansió on viu Julia pensa que no ha agafat be les senyes i després creu que tal vegada hi fa feina. No se li passa pel cap que aquell edifici pugui esser l'habitatge de qualcú.

Linda, la germana de Julia, passa molt de temps a "l'habitació de jugar". És l'únic lloc càlid de tot l'edifici, hi ha joguines, titelles, instruments de música... És un espai petit però molt mes obert que les immenses i opressives sales de la resta de la casa. "L'únic lloc on es pot ésser feliç" diu Lina.

Per altre banda totes les simpaties de Cukor i Steward es focalitzen en Jonhy, el matrimoni amic seu (un pel anarquitzant) i Linda. Julia es vista com una al.lota interessada i freda. No hi ha res que la faci interessant. (En aquest sentit hem de fer un esforç per entendre que és el que d'ella li ha cridat l'atenció a Johnny).Peró al final Johnny està dispossat a cedir. Treballarà dos anys en el banc dels Seaton amb la condició de que si en aquest temps no ha canviat d'opinió, el deixaran marxar i Julia partirà amb ell. Julia i el seu pare ho accepten convençuts de que el seu idealisme és molt fràgil. En aquest moment, quan la boda ja esta decidida, el pare comença a preparar el viatge de noces per Europa, on Johnny aprofitarà per anar coneixent gent important. I també els tria la casa on viuran quan tornin. I aqui és on Johnny diu no. "Haurem de treballar tota la vida per mantenir tot això". A mi aquesta escena em sembla completament revolucionària i subversiva. Johny no vol hipotecar la seva vida, vol viure-la.

Johnny acaba marxant de viatge cap a França amb el seus amics (a ell, professor universitari li han oferit una feina d'investigació), i naturalment, Linda apareixerà en l'últim moment en el vaixell que els portarà a Europa per compartir amb Johnny la seva vida, les seves inquietuds, la joia de viure i qui sap si la revolució.

Tal vegada la primera condició per ésser una revolucionària es saber el que no es vol fer, per quin camí no es vol caminar i el lloc on no es vol arribar. Tenir el convenciment de que el capitalisme no tan sols es profundament injust, sinò que no et fa feliç. L'idealisme de Johnny desprèn una certa invulnerabilitat precisament perquè la riquesa no el sedueix gens.

Probablement aquesta és la tasca pedagògica més complicada que tenim al davant. Cal no confondre la lluita contra el poder amb la lluita per arribar-hi. La bogeria per fregar-lo fa perdre moltes energies i afanys. I al final es perden tans principis que no val la pena.

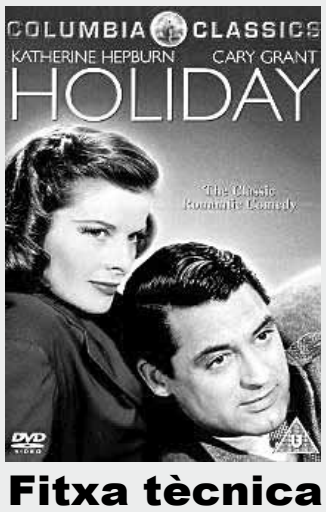

Fitxa tècnica

Dr: George Cukor;
G: Donal Odgen Steward i Sindey Buchman sobre la comèdia de Philip Barry; Ft: Franz Planer;
Mt: Otto Meyer i Al Clark;
Ms: Moris Stolof;
Int: Katharine Hepburn, Cary Grant, Doris Nolan, Lew Ayres, Edward Everett Horton, Henry Koller, Jean Dixon, Henry Daniel.

> ALGUNA COSA ES MOU

Somiar

Carlus Jové i Buixeda

Aquesta setmana passada he llegit dues frases relacionades amb l'acte de somiar. La primera d'elles, al cartell de promoció de la que havia de ser la sortida en borsa de Loterías del Estado, i deia: «Si hay algo seguro es que la gente nunca va a dejar de soñar». La segona en el llibre d'aforismes de Wittgenstein, i deia: «Allò que hom somia quasi mai es compleix».
La meua sospita es que l'autor de la primera, així com el seu promotor i els possibles inversors als quals s'adreça, tenen molt clar que Wittgenstein té tota la raó i que, precisament per això, la inversió que es proposa és del tot rentable.
Ho confirma, de fet, el gran lema que impregna el cartell: «Confianza, rentabilidad y estabilidad». Podriem dir que «estabilitat» és la paraula clau: els somnis no es compleixen quasi mai, i això és un fet estable.
Wittgenstein defensà allò que hom ha anomenat «realisme sense empirisme». A diferència dels realistes, que d'una o altra manera consideren que existeix una realitat en si independentment de la nostra capacitat d'aprehendre-la, i a diferència també dels irrealistes, pels quals no té cap mena de sentit parlar d'una realitat objectiva, per Wittgenstein té sentit parlar de realitat, però tan sols de realitat humanament coneguda. Com sintetitza Antoni Defez: «el món és tant la nostra praxis com allò en el qual s'exerceix la praxis que som, i ambdues coses són allò que coneixem i del qual parlem». Així, doncs, no és que l'aforisme de Wittgenstein afirmi una veritat objectiva, transcendent i universal, però sí una veritat del nostre món.
Jo no sé amb quina de les tres posicions filosòfiques mencionades s'identifiquen els autors del lema, però és ben segur que en la realitat humanament coneguda hi ha qui seguirà fent negoci a costa dels somnis dels altres, sabent molt bé que en aquesta realitat els somnis quasi mai es compleixen, i confiant en que aquesta realitat, sigui transcendent o immanent, donarà estabilitat i rentabilitat a les seues butxaques. Dubtós com és el concepte de realitat per com implica el concepte de veritat objectiva, jo m'atreviria a dir que la proposició «mentre hi hagi misèria, hi haurà qui en faci negoci, o qui n'hagi fet» és vertadera, com a mínim, empíricament. Espero que no en tots els mons possibles.

CGT Catalunya aposta per les xarxes socials

Una eina de transformació social i proximitat

Moisès Rial. Col·laborador Community Manager Comunicació CGT Catalunya

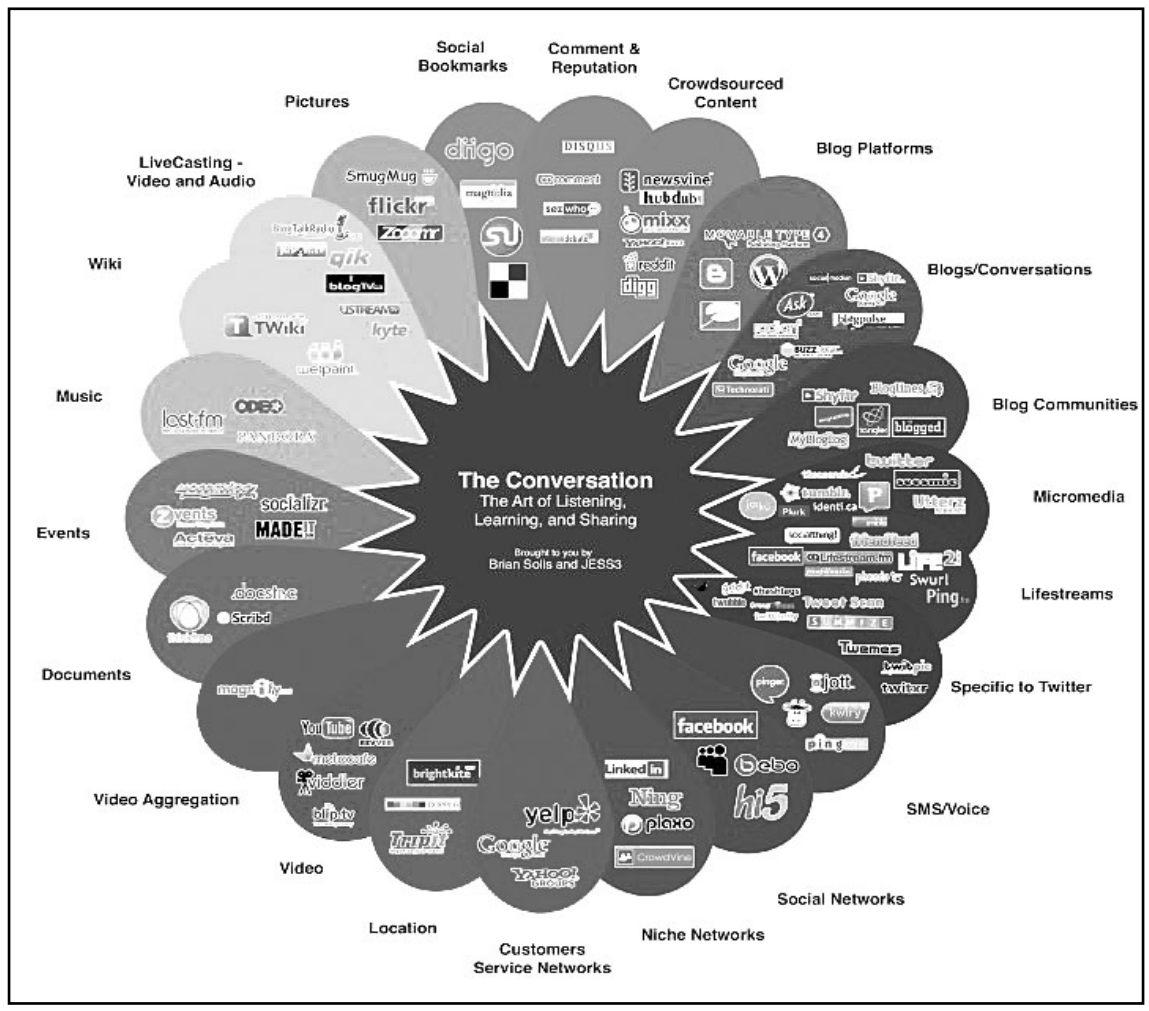

Des de la popularització el 1995 de l'ús d'Internet hi ha hagut un impacte innegable en la concepció de la informació i l'impacte els darrers anys de les xarxes socials han obert una escletxa a la dictadura de l'estatus quo dels grans mitjans, que ha obert pas a la democratització de la informació, fent el salt de receptors passius, a ser-ne impulsors, creadors i difusors de la informacions socials, sindicals i mobilitzacions sense intermediaris amb l'ajut de les xarxes socials, que des de la CGT de Catalunya no n'és aliena, ja que es nodreix i interacciona amb naturalitat amb moviments socials de defensa de l'habitatge, el moviment 15M, en les diferents lluites contra les retallades socials al CAP, hospitals, centres d'ensenyaments, retallades a Serveis socials per part de l'actual govern de CiU a la Generalitat i per part del PSOE al govern de l'Estat, executant reforma de les pensions, reformes laborals que tenen una contestació social creixent amb l'ús de les xarxes socials com Facebook, twitter, principalment, entre d'altres.
En aquest sentit, de forma progressiva des de l'Equip de Comunicació de CGT Catalunya volem fer un salt qualitatiu i enxarxar-nos més que mai amb la societat a la que ens devem en la defensa dels seus interessos socials, havent activat noves xarxes socials de la CGT Catalunya per guanyar més visibilitat social i dotar-nos de nous altaveus informatius, que anirem implementant amb l'objectiu que les seccions sectorials i territorials de CGT Catalunya se'n nodreixin i les creïn alhora, al territori proper, amb un impacte social innegable.
A continuació, teniu relació d'algunes de les eines en funcionament i dades útils:

PÀGINA WEB CGT CATALUNYA: Portal web de referència, eix aglutinador dels continguts informatius socials, laborals, econòmics de lluites socials i sindicals, de les diferents novetats a federacions locals i sectorials, informacions que serveixen per alimentar la resta d'eines socials de la CGT Catalunya. A la web, s'implementaran millores properament, per fer-lo encara més social (http://www.cgtcatalunya.cat/)

PÀGINA FACEBOOK CGT CATALUNYA: Relaciona i difon les notícies de la web de CGT Catalunya (https://www.facebook.com/pages/CGT-Catalunya/134520849945716) en una xarxa social de 750 milions d'usuaris.

GRUP OBERT COL.LABORATIU FACEBOOK CGT CATALUNYA: Espai col•laboració amb més de 500 afiliats i simpatitzants de CGT Catalunya que aporten informacions socials i sindicals d'interès i notícies de CGT Catalunya (https://www.facebook.com/groups/182110635142610/)

PERFIL LINKEDIN CGT CATALUNYA: Espai CGT Catalunya a Linkedin (http://es.linkedin.com/pub/cgt-catalunya/3b/701/514) xarxa social de professionals que compta amb 120 milions d'usuaris inscrits, útil per a la cerca de feina i mostrar mèrits i habilitats professionals.

CANAL YOUTUBE CGT CATALUNYA: Espai on progressivament anirem penjant vídeos històrics i recents de mobilitzacions on CGT en sigui protagonista i co-partícep arreu del territori català (http://www.youtube.com/user/CGTCatalunya). Cada dia es reprodueixen 100 milions de vídeos de Youtube, tan sols mitjançant dispositius mòbils.

CANAL VIMEO CGT CATALUNYA: Espai on penjarem vídeos, especialment de llarga durada que feu arribar a l'equip de comunicació de CGT Catalunya (http://vimeo.com/cgtcatalunya)

PERFIL FOURSQUARE CGT CATALUNYA: Espai on via mòbil geolocalitzem seus territorials i seccions sindicals CGT Catalunya i podem fer "chek-in" d'haver-hi estat (https://foursquare.com/cgtcatalunya). Té un creixement del 3400% i 6 milions d'usuaris.

PERFIL FLICKR CGT CATALUNYA: Espai de fotografies i vídeos de mida petita, que esdevé recol•lecció fotogràfica, adhesius i cartells sobre CGT Catalunya que ens féu arribar (http://www.flickr.com/photos/cgtcatalunya). Lloc referent de fotografies amb 7,2 milions d'usuaris.

PERFIL SLIDESHARE CGT CATALUNYA: Espai de presentacions on penjarem guies, documents d'interès i PDF de la revista Catalunya (http://www.slideshare.net/CGTCatalunya/) útil per difondre documentació ,comunicats, especialment útil a seccions sindicals per difondre públicament informacions d'interès social i sindical.

PERFIL USTREAM CGT CATALUNYA: Eina de transmissió de vídeo en directe, especialment útil per concentracions i mobilitzacions socials (http://www.ustream.tv/user/CGTCatalunya).

PERFIL MENÉAME CGT CATALUNYA: Eina de promoció de notícies en castellà, on els usuaris poden puntuar segons criteris personals (http://www.meneame.net/user/cgtcatalunya).

PERFIL LATAFANERA CGT CATALUNYA: Eina de promoció de notícies en català, on els usuaris poden puntuar segons criteris personals (http://latafanera.cat/usuari/cgtcatalunya).

PERFIL DE TWITTER CGT CATALUNYA: Eina de microblogging que difon continguts de CGT i redifon, en especial relatius als moviments socials i informacions socioeconòmiques i laborals d'actualitat que compta en aquests moments amb 1940 seguidors/es (http://twitter.com/cgtcatalunya).

PERFIL N-1 CGT CATALUNYA: N-1 és una xarxa social lliure i no privativa (https://n-1.cc/pg/profile/CGTCatalunya)

PERFIL DELICIOUS: Eina de recomanació pública d'enllaços d'interès on recopilem eines de Comunicació de CGT Catalunya i on es pot recomanar o guardar privadament enllaços d'interès útils per la formació sindical i professional i/o interès personal (http://delicious.com/cgtcatalunya)

PERFIL GOOGLE+: Xarxa Social que pretén ser successor de Facebook, permet major control de privacitat mitjançant cercles, i des que té accés obert, creix un 30%, i ja té 44 milions d'usuaris i apropa notícies de CGT Catalunya a seguidors i referents Social Media (https://plus.google.com/100988091130565223334).

És recomanable, que en paral•lel a les eines que impulsem des de l'equip de comunicació de CGT Catalunya, que també totes i cadascuna de les seccions sindicals, federacions locals i sectorials, creï el seu perfil específic, utilitzant les mateixes eines, i així fem globalment un salt qualitatiu comunicatiu i trenquem definitivament un silenci mediàtic, no casual.
Mitjançant les xarxes socials, amb les informacions, imatges, vídeos, documents i opinions de les nostres lluites socials i sindicals, hem d'okupar l'espai mediàtic i fer córrer les informacions a les nostres xarxes personals, socials i sindicals, sense intermediaris. Tenim les eines a les xarxes socials gratuïtes al nostre abast. Cal fer el pas, perquè la defensa quotidiana de les treballadores i els treballadors, s'ho mereix i les xarxes socials són una eina que visibilitza el treball sindical a les empreses i també a cadascuna de les lluites i mobilitzacions al carrer en la defensa d'una societat on l'únic que regni, sigui la justícia social.
Les xarxes socials són eines al nostre abast, un aliat a internet, que ens connecta i ens aproxima a la societat, sense intermediaris, eines que en una societat sobreinformada, se'ns fa imprescindible per trencar els murs de la desinformació dels grans mass media, els quals han perdut el monopoli informatiu, perquè els informadors ja no tenim filtres, i l'espai mediàtic limitat, amb les xarxes socials democratitzem la informació i passem a ser informadors-comunicadors. Cadascú de nosaltres, som una font en el nostre entorn social i que les xarxes socials, són la eina necessària per fer-ne difusió.
Un bon exemple són l'ús de les aplicacions mòbils de les xarxes socials, és una realitat que adquireix un protagonisme creixent, ho podem veure en les múltiples concentracions convocades via twitter, en les que individualment o com a CGT Catalunya en prenem part o en som promotors.Les eines que us posem al vostre abast, de lliure difusió, des de l'Equip de Comunicació de CGT Catalunya, esperem que us siguin d'utilitat social i sindical, i que us les feu vostres, en definitiva, al servei del poble.

Llibres

Els Invisibles.
Diccionari de militants, organitzacions i sindicats llibertaris de les Illes Balears. Volum I: Mallorca (1869-1952).

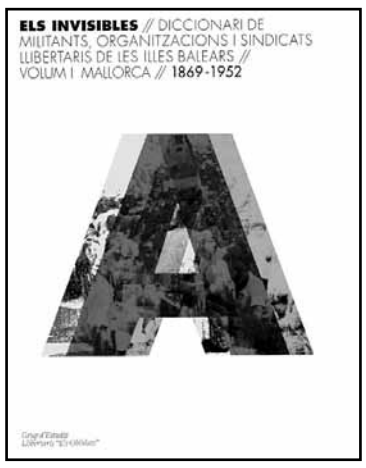

Grup d'Estudis Llibertaris Els Oblidats

Edicions del Moixet Demagog. 2011. 200 pàg.

El llibre consta de milers d'entrades dels militants, organitzacions, òrgans de premsa… de l'anarquisme mallorquí. Comença amb l'arribada de l'anarquisme a l'illa allà pel 1869 i acaba al 1952, any de la mort de Pere Adrover "El Yayo".
És el primer volum d'un projecte ambiciós que pretén treure de l'anonimat històric les organitzacions i els militants llibertaris de les Illes Balears essent aquest primer volum dedicat a l'illa de Mallorca. El diccionari conté nombroses entrades relacionades amb el moviment llibertari mallorquí comprés entre els anys 1869 i 1952 i significa una fita per a l'estudi de les idees i el moviment obrer llibertari.
És un diccionari que recull a milers d'anarquistes mallorquins i les seves organitzacions, protagonistes del seu temps, que han quedat al marge de la història, que no surten als llibres i que són els grans oblidats de la memòria històrica. Amb aquest diccionari pretenen posar nom a tots aquests invisibles. Persones que amb llibertari lluitaren per a construïr un món millor.

La CNT a Mallorca 1910/2010.
Cent anys construint llibertat

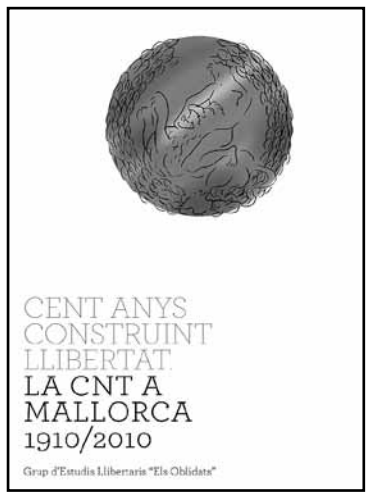

Grup d'Estudis Llibertaris "Els Oblidats"

Edicions del Moixet Demagog. 2011. 94 pàg.

En aquest llibre es relaten els cent anys d'història de la CNT mallorquina, reunits per primera vegada en un sol volum. Compta amb un pròleg de Pere Gabriel Sirvent i un epíleg de Dolors Marin.
Consta de set capítols: Els orígens de l'obrerisme anarquista a Mallorca; L'albada d'una nova esperança: la fundació de la CNT i els primers anys (1910-1914); De la consolidació del projecte anarcosindicalista a la clandestinitat. El moviment llibertari des de 1914 a 1931; La Segona República i la CNT (1931-1936); Les morts i l'oblit: la Guerra Civil i la postguerra (1936-1975); El rellançament de la CNT a Mallorca (1976- 1981) i La represa i la força de la il•lusió (1982-2010).
"No oblidem que el sol fet d'acarar una història d'un moviment que transcorre al llarg de més de cent anys, fins a l'actualitat, permet posar sobre l'escenari una història que ha estat massa amagada, opaca, i que desgraciadament s'ha mantingut massa allunyada dels debats i explicacions de la història contemporània del poble mallorquí. L'esforç que han assumit els membres entusiastes del Grup d'Estudis Llibertaris "Els Oblidats" valia la pena i els resultats confirmen que era un repte necessari. Esperem que sigui només un començament. L'inici d'una tasca àmplia i cuidada de reconstrucció de la història del cenetisme i també de l'anarquisme illenc". (Del pròleg de Pere Gabriel Sirvent)

La rebelión de los indignados.
Movimiento 15-M: Democracia real, ¡ya!

Carlos Taibo, Josep María Atentas, Ester Vivas, Juan Pablo Mateo, Antoni Domènech, Iván Giménez Chueca, Juan Carlos Monedero

Editorial Popular, 2011, 102 pàg.

"Som persones normals i corrents. Som com tu: gent que s'aixeca pels matins per a estudiar, per a treballar o per a buscar treball, gent que té família i amics. Gent que treballa dur tots els dies per a viure i donar un futur millor als que ens envolten. Uns ens considerem més progressistes, altres més conservadors. Uns creients, uns altres no. Uns tenim ideologies ben definides, uns altres ens considerem apolítics... Però tots estem preocupats i indignats pel panorama polític, econòmic i social que veiem al nostre al voltant. Per la corrupció dels polítics, empresaris, banquers... Per la indefensió del ciutadà del carrer.
Aquesta situació ens fa mal a tots diàriament. Però si tots ens unim, podem canviar-la. És hora de posar-se en moviment, hora de construir entre tots una societat millor".

La Quiebra del Capitalismo Global: 2000-2030.
Preparándonos para el comienzo del colapso de la Civilización Industrial

Ramón Fernández Durán

Libros en Acción, Baladre i Virus. 2011, 126 pàg.

Aquest llibre el que pretén és preparar-nos per al començament del col•lapse de la Civilització Industrial, un col•lapse que arribarà com a conseqüència de la crisi global i multidimensional que vivim, caracteritzada pel caos sistèmic, la ruïna ecològica i les guerres pels recursos. L'inici de la fi de l'energia fòssil està en el cor d'aquesta crisi, que implicarà una ruptura històrica total. La Fallida del Capitalisme Global seria el primer pas del llarg col•lapse de la Civilització Industrial, que segurament durarà dues o tres segles.
Aquest text sintetitza les principals tesis d'un llibre bastant més ampli en el qual aquest activista social i militant ecologista, recentment desaparegut, portava treballant els últims anys i amb el qual s'acomiada. Culmina el seu riquíssim llegat polític i ideològic, i dibuixa, des d'una realitat molt complexa i transitant per terrenys complicats, l'esperança que l'ésser humà aconsegueixi la pau amb el planeta i els seus congèneres.

Revistes

ALTERNATIVE LIBERTAIRE

Revista mensual de l'organització francesa Alternative Libertaire, BP 295, 75921 Paris Cedex 19, France, www.alternativelibertaire.org/

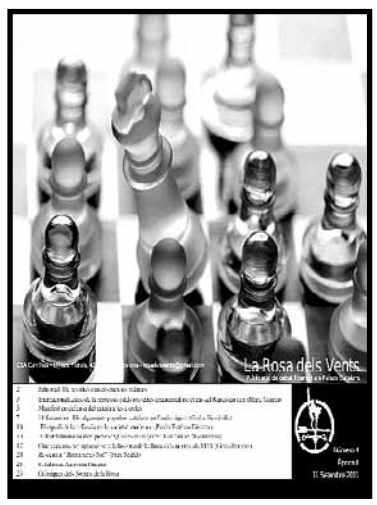

LA ROSA DE FOC

Butlletí del Col·lectiu Llibertari Negres Tempestes de Barcelona, negrestempestes@gmail.com, http://www.negrestempestes.org/

ENTREPOBLES

Cooperació poble a poble, revista d'Entrepobles, Pl. Ramon Berenguer el Gran 1, 3r 1a, 08002 Barcelona, www.pangea.org/epueblos, info@entrepueblos.org

DIRECTA

Setmanari de comunicació en català pensat, dirigit i sostingut des dels moviments socials i per als moviments socials, directa@setmanaridirecta.info, www.directa.cat

Nou web del setmanari Directa

Redacció

La Directa amplia el seu model informatiu a la xarxa. El passat 3 d'octubre, el web del Setmanari de Comunicació Directa (http://www.directa.cat/) s'ha renovat completament i ha fet un salt de qualitat per introduir-se de ple a la xarxa, renovant completament el seu portal, que ha passat a ser actualitzar de forma diària. Així doncs, a partir d'ara, el mitjà utilitzarà el web i les xarxes socials per informar de forma immediata, mentre que la publicació en paper, a la venda cada dimecres, dotarà els continguts de més profunditat, anàlisi i reflexió.
La Directa és un mitjà de comunicació amb vocació d'independència, gestionat de forma horitzontal, assembleària, autogestionada i descentralitzada. El setmanari es va crear al 2006 per, entre d'altres, donar visibilitat els moviments socials, als col•lectius invisibles per a la gran majoria de mitjans i a aquells projectes polítics, socials i culturals que plantegen un model alternatiu a l'actual.

Butlletins informatius CGT

Butlletí nº 131 (Febrer 2011) "En defensa de las pensiones públicas, suficientes y dignas para todas y todos"

Anàlisi dels diversos continguts del "Acuerdo Social y Económico para el crecimiento, el empleo y la garantía de las pensiones" firmat per govern espanyol, patronals i sindicats institucionals el 2 de febrer de 2011.
Redacció: Gabinet d'Estudis Confederal de la CGT
Us el podeu descarregar a:
www.cgt.org.es/spip.php?article2056

Butlletí nº 132 (Març 2011) "Negociación de Planes de Igualdad en las empresas"

Context normatiu.
Plans d'igualtat i negociació col•lectiva.
Estructura i contingut d'un pla de igualtat.
Negociació de plans d'igualtat i inspecció de treball.
Principals obstacles i deficiències en la negociació de plans d'igualtat.
Redacció: Gabinet Jurídic Confederal de la CGT / Secretaría de la Dona de la CGT
Us el podeu descarregar a:
www.cgt.org.es/spip.php?article2102

ERMENGOL GASSIOT, SECRETARI D'ACCIÓ SOCIAL CGT CATALUNYA

"Els moviments socials i la CGT, més que competir, ens complementem"

"Potser la nostra funció principal dins de tot aquest moviment actual hauria de ser traslladar la dinàmica d'assemblees i de democràcia directa als centres de treball"

> LA FRASE...

L'èxit de les lluites passa per participar en processos d'àmplies confluències

Joan M. Rosich

Ermengol Gassiot és l'actual Secretari de Comunicació de la CGT de Catalunya. En aquesta entrevista li preguntem sobre el calendari de mobilitzacions dels propers mesos i sobre la necessària relació i treball conjunt entre el sindicalisme combatiu, el moviment del 15M i els moviments socials en general.

- Com veus aquesta tardor que s'anuncia calenta?

- Durant els propers mesos confluiran diversos processos. Per una banda, els diferents governs autonòmics i estatal seguiran promovent una política de retallades socials i laborals, com recentment ha succeït amb la reforma constitucional, la supressió de la limitació d'encadenar contractes temporals (que suposa una autèntica reforma laboral encoberta), els tancaments de CAPs, etc. Segurament per tal de justificar aquest tipus de mesures s'empararan, com ja estan fent, en arguments com ara la crisi del deute sobirà, les caigudes brusques en les borses o la manca de liquiditat d'algunes institucions públiques o dependents per a pagar nòmines. Tot això sense explicar que el sistema públic perd ingressos no tant per l'augment de la despesa, sinó per les gratificacions o exoneracions al capital. Bé, en tot cas, en un context de por creixent al col•lapse, els treballadors i treballadores haurem de fer front a aquesta ofensiva en contra nostra. Previsiblement intentaran desmobilitzar els sectors en lluita amb pactes parcials (generalment amb la complicitat necessària de CCOO i UGT), amb el cansament i amb l'estigmatització social. D'altra banda, a nivell de moviments socials caldrà intentar consolidar l'explosió de lluites de la primavera, amb un discurs més elaborat i amb capacitat de construir més enllà de la denúncia.

- Quines mobilitzacions es preparen des del sindicalisme combatiu i els moviments socials?

- És difícil sintetitzar-les totes en unes poques paraules, ja que potser una conseqüència de l'efervescència social actual és la proliferació de convocatòries arreu i de temàtica ben diversa: els talls de Bellvitge i les ocupacions de CAP, les crides a aturar desnonaments, les assemblees que poc a poc van reprenent-se a places i carrers del país, manifestacions quasi setmanals, etc. En tot cas, des dels moviments socials, que ara per ara mostren més dinamisme que els sindicats combatius, s'ha preparat la gran mobilització del 15 d'octubre, que ha de marcar un inici de tardor adreçat a aturar les retallades i mesures privatitzadores. El novembre, probablement entorn el 20-N, serà una següent etapa important en aquest pols al sistema polític actual. També durant la campanya electoral diversos col•lectius promouran un rebuig actiu a organitzacions feixistes com PxC, a banda de que des de la CGT una vegada més es crida a l'abstenció activa. En paral•lel des d'alguns àmbits sindicals, amb una important participació de la CGT, s'estan promovent lluites de defensa dels serveis públics a centres sanitaris o ensenyament. Ja hi ha diversos hospitals que han anunciat vagues i l'assemblea de treballadors/es de la UAB, amb un fort recolzament de la CGT, també pel proper novembre. Malauradament, aquesta dinàmica de lluita ara sembla complicat d'estendre, de forma general, al sector privat.

- El moviment de les acampades del 15-M té dificultats evidents per a intervenir en el món del treball, i el sindicalisme alternatiu, llibertari, combatiu, no té la facilitat d'actuar socialment i dinamitzar els carrers i les lluites socials que han demostrat les acampades. Creus imprescindible i necessària l'actuació conjunta tot i respectant les formes de treballar de cada part?

- Sí. De fet, des de la Secretaria d'acció social de la CGT de Catalunya ja fa molts anys que estem apostant per aquesta confluència. Crec que els moviments socials i la CGT, més que competir, ens complementem. Els uns accedim a espais on no arribem els altres. I, de fet, molts militants dels moviments socials són, alhora, afiliats/des de la CGT. En tot cas, aquest avançar conjuntament s'ha de fer des del respecte cap a les formes d'organització i ritmes de l'altre i sense la voluntat de capitalitzar, sota sigles particulars, l'espectacular mobilització que hi ha hagut els darrers mesos. En això crec que des de la CGT de Catalunya hem estat exemplars. Potser la nostra funció principal dins de tot aquest moviment hauria de ser traslladar la dinàmica d'assemblees i de democràcia directa als centres de treball. Dient-ho avanço una opinió personal. Crec que fer-ho allà on sigui possible seria avançar una mica en "buidar de contingut els comitès d'empresa" per a traslladar el poder a les assemblees, és a dir, anar cap a una espècie d'anarcosindicalisme en estat pur. Sovint diem de fer-ho però molt poques vegades ens n'hem sortit.

- Creus que si el PP guanya les eleccions espanyoles comportarà una radicalització de les protestes i a la vegada patirem un increment substancial de la repressió contra les lluites socials i laborals?

- L'enduriment de la repressió l'estem patint els darrers anys amb una pressió policial creixent, amb la judicialització de moltes conductes (recordem les ordenances del civisme, les penes multa, etc) i amb una criminalització mediàtica de determinades formes de dissidència. No tinc gaire clar que l'enduriment de la repressió depengui només del govern de torn, tot i que l'entrada de Felip Puig a interior ha suposat gestos clars de major duresa policial. De fet, el tripartit va introduir algunes pràctiques com el monitoratge de manifestacions i ajuntaments "tripartits" han aprovat normatives de civisme molt repressives. Segurament l'increment de la repressió té més a veure amb l'atac sense precedents que des del capitalisme s'està duent a terme contra les nostres vides i a la voluntat d'ofegar les resistències. Pel que fa a quina serà la resposta davant d'un govern del PP, sincerament no ho sé. És possible que els grans sindicats optin per una postura conciliadora i de garant d'una certa pau social, encara que sigui sota una aparent crispació en els discursos, per tal de mantenir certs privilegis, com determinades subvencions, cursos de formació, etc.

- Què els remarcaries als moviments socials, a l'afiliació de la CGT i a la resta del sindicalisme no pactista de cara als temps que s'acosten?

Ara més que mai calen grans dosis d'imaginació. Ni els moviments socials dels darrers anys ni la CGT podíem preveure que la segona meitat de maig tindríem part del país al carrer com feia anys que no es veia. Segurament sense les nostres lluites quotidianes, molt cops silenciades, aquesta eclosió no hauria estat com ha sigut, cert. Però també cal reconèixer que ni uns ni altres, amb les formes de funcionament que tenim des de fa anys, hem aconseguit en solitari convocar mobilitzacions de la magnitud que hem vist recentment. Cal que en prenguem nota tots i totes. Segurament el camí pel futur ve condicionat per la capacitat que tinguem cadascú de nosaltres per participar en processos d'àmplies confluències. La CGT, com la resta de moviments socials combatius dels últims anys, hi haurem de ser si no volem quedar-nos fora de la realitat de la lluita. Però, al mateix temps, cal que en aquest procés hi siguem sent el que som, un sindicat, combatiu, assembleari, llibertari, internacionalista, etc. Sent així podrem aportar ingredients propis a aquestes confluències. Ara bé, també haurem de saber aprendre, d'aquests punts de trobada, dels/les nostres acompanyants de camí. Potser així podrem resoldre alguns dèficits que tenim com a sindicat, com és l'escassa incidència en els/les treballadores precàries, joves i migrants.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Auster i Humpty Dumpty

Jordi Martí Font

Conversa entre Stillman (el pare boig) i l'escriptor que es fa passar per investigador, Quinn, el propi Auster.

-A través de l'espill, capítol sisè.
-Interessant.
-Més que interessant, senyor meu: decisiu. Fixi-s'hi bé, i potser aprendrà alguna cosa. En el petit discurs que dirigeix a Alícia, Humpty Dumpty esbossa el futur de les esperances humanes i ens dóna la clau de la salvació: fer-nos amos de les paraules que utilitzem, fer que el lenguate respongui a les nostres necessitats.

'La ciutat de vidre' dins "Tilogia de Nova York" de Paul Auster, traducció de Joan Sallent, Edicions 62, Barcelona 1991.

Habeas Corpus, contra (el llenguatge de) el Poder

Habeas Corpus (1994-) és un grup (musical) de risc que al seu primer disc compacte li van posar per títol N.N. (No Name) i l'any 2000 van treure al carrer A las cosas por su nombre, un disc en què la majoria de cançons s'endinsaven en la manipulació que el Poder fa del llenguatge per fer combregar amb rodes de molí els qui ells anomena Recursos Humans, nosaltres.En la cançó que dóna títol al disc, el cantant M.A.R.S. diu que "Sabem que les bones paraules són el maquillatge més habitual utilitzat per la mentida per mostrar-se així atractiva. Sabem que els qui es diuen creadors d'opinió, experts tertulians, rigorosos historiadors, són la veu del seu amo, la veu de la qual ens sentim esclaus" i alhora desmunta els gran mites de la història recent de l'Estat espanyol posant en dubte els significats atribuïts pel Poder a les paraules que els descriuen.
Al disc N.N., en una cançó desmuntaven els tres volums L'era de la comunicació del Manuel Castells amb un simple canvi de paraules: on hi deia "comunicació" hi deien "manipulació"; i una utilització crítica i poètica del seu contingut. El seu mètode és clar: anomenen la mala paraula del Poder, la seva evident manipulació del llengutage i la xerrameca que gasta, i acte seguit utilitzen les paraules veritables perquè entenguem com ens ha enredat.